

AGENT 0014

ALEX RIDER

770658

STORMFAKER

Anthony Horowitz

albatros

STORMBREAKER

ANTHONY HOROWITZ

ALBATROS
PRAHA

Přeložil Richard Podaný

www.albatros.cz

Copyright © Anthony Horowitz, 2000

Translation © Richard Podaný, 2003

Illustration © Marta a Miro Hadincovi, 2003

ISBN 80-00-01189-1

Věnováno J., N., C. a L.

POHŘEBNÍ HLASY

Když se ve tři ráno ozve domovní zvonek, nikdy to nevěstí nic dobrého.

Alexe Ridera vzbudilo už první zacinkání. V mžiku otevřel oči, ale chvilku ještě ležel úplně nehybně na posteli, na zádech, s hlavou na polštáři. Uslyšel, jak se otvírají dveře ložnice, a pak zapraskání dřeva, jak někdo šel dolů do přízemí. Zvonek zazněl podruhé a on se podíval vedle na svítící ciferník budíku. Tři nula dva po půlnoci. Ozvalo se zarachocení, jak někdo odsunul na předních dveřích bezpečnostní řetěz.

Vykulil se z postele a došel k otevřenému oknu. Bosé nohy se mu bořily do vlasu koberce. Světlo měsíce mu zaplavilo prsa a ramena. Alexovi bylo čtrnáct, už teď byl urostlý a měl tělo sportovce. Vlasy měl plavé a ostříhané nakrátko, až na dva hustší prameny, které mu spadaly do čela. Oči měl hnědé a vážné. Chvilku tiše stál napůl ukrytý ve stínu a vyhlížel. Venku parkoval policejní vůz. Z okna v patře Alex viděl černé služební číslo na střeše a čepice dvou mužů, kteří stáli přede dveřmi. Rozsvítilo se na verandě a v téže chvíli se otevřely i dveře.

„Paní Riderová?“

„Ne. Já jsem hospodyně. Co se děje? Co se stalo?“

„Bydlí tady pan Ian Rider?“

„Ano.“

„Můžeme dovnitř?“

A Alex už věděl. Věděl podle toho, jak tam policajti postávali, bylo jim trapně a byli nešťastní. Věděl ovšem i podle tónu jejich hlasů. Pohřební hlasy... tak je popsal později. Právě tenhle tón lidi nasadí, když vám přišli říct, že někdo vám blízký zemřel.

Došel ke dveřím a otevřel je. Slyšel ty dva policisty mluvit dole v hale, ale k němu se dostalo jen pár slov.

„...autonehoda... volali sanitku... intenzivní péče... nic se nedalo... líto.“

Teprve o hodiny později, když už seděl v kuchyni a díval se, jak se našedlé ranní světlo pomalu šine západolondýnskými ulicemi, se

Alex vzmohl na pokus dát si to všechno v hlavě dohromady. Jeho strýc Ian Rider je po smrti. Když jel domů, na kruhovém objezdu u Old Street do něj naboural kamion a on byl téměř na místě mrtev. Neměl zapnutý bezpečnostní pás, říkali policisté. Jinak by snad býval měl šanci.

Alex myslel na muže, který byl jeho jediným příbuzným, co pamatoval. Vlastní rodiče nikdy nepoznal. Umřeli při neštěstí, v jejich případě leteckém, pár týdnů poté, co se narodil. Vychoval jej otcův bratr (nikdy „strýček“, to slovo Ian Rider nesnášel), a tak většinu ze svých čtrnácti let prožil právě v tomhle rodinném domku v londýnské Chelsea, mezi King's Road a řekou. Teprve teď si ale Alex uvědomil, jak málo toho o tom člověku věděl.

Bankéř. Lidé říkali, že Alex se mu hodně podobá, Ian Rider byl věčně na cestách. Tichý, diskrétní pán, který měl rád dobré víno, vážnou hudbu a knihy. Který podle všeho neměl žádné přítelkyně... vlastně který neměl vůbec žádné přátele. Udržoval se v kondici, nikdy nekouřil a nosil drahé oblečení. To ale není dost. To není živý obraz. To je jen rozmazaná čmáranice.

„Jsi v pořádku, Alexi?“ Do pokoje vešla mladá žena. Chybělo jí něco do třicítky, měla spoustu rusých vlasů a kulatou, klukovskou tvář. Jack Starbrightová byla Američanka. Do Londýna přijela před sedmi lety na studia, pronajala si v jejich domě pokoj – jen za lehké domácí práce a hlídání – a už zůstala a stala se hospodyní a jednou z Alexových nejlepších kamarádek. Někdy si říkal, z čeho je ta Jack vlastně zkrácenina, Jackie? Jacqueline? Ani jedno jí neslušelo; jednou se jí sice zeptal, ale nikdy mu to neřekla.

Alex přikývl. „Co myslíš, že bude teď?“ zeptal se.

„S čím jako?“

„S domem. Se mnou. S tebou.“

„Nevím,“ pokrčila rameny. „Myslím, že Ian asi pořídil závěť. A v ní nechal pokyny.“

„Možná bysme se měli porozhlédnout v jeho pracovně.“

„Ano. Ale dneska ne, Alexi. Jedno po druhém.“

Ianová pracovna byla místnost, která se táhla po celé délce domu až úplně nahoře. Byl to jediný pokoj, který byl stále zamčený – Alex tam byl snad jen třikrát nebo čtyřikrát a nikdy sám. Když byl

menší, fantazíroval o tom, že tam možná je něco divného; stroj času nebo UFO. Byla to ale jen pracovna s psacím stolem, několika registračkami, policemi plnými papírů a knih. Bankovní záležitosti, tak to říkal Ian. Ale stejně by tam teď Alex rád zašel. Protože tam nikdy nesměl.

„Policajti říkali, že neměl zapnutý pás.“ Alex se obrátil a zadíval se na Jack.

Přikývla. „Ano. To říkali.“

„Tobě to nepřipadá divné? Však víš, jak byl pečlivý. Pás si bral vždycky. Nezavezl by mě ani za dva rohy, aby mě nepřinutil si ho zapnout.“

Jack chvilku přemýšlela a pak pokrčila rameny. „Jo, je to zvláštní,“ kývla. „Ale muselo to tak být. Proč by nám policie lhala?“

Den se žalostně vlekl. Alex nešel do školy, i když potají toužil tam odejít. Byl by radši unikl k normálnímu běhu života, k drnčení zvonku a davům důvěrně známých tváří, než aby seděl tady v domě jako v pasti. Musel tu ale být kvůli návštěvníkům, kteří se trousili celé dopoledne a pak i odpoledne.

Bylo jich pět. Právní poradce, který o závěti nic nevěděl, ale podle všeho byl kýmsi pověřen organizací pohřbu. Ředitel pohřebního ústavu, kterého jim doporučil právní poradce. Vikář – vysoký a postarší –, kterého zřejmě zklamalo, že se Alex netváří zdrceněji. Sousedka odnaproti – jak ta se vůbec dozvěděla, že někdo umřel? A konečně pán z banky.

„My všichni v Královské všeobecné jsme nesmírně otřeseni,“ prohlásil. Bylo mu něco po třicítce, měl na sobě polyesterový oblek a kravatu od Markse a Spencera. Měl tvář, na jaké člověk zapomíná, ještě když je má před očima, a představil se jako pan Crawley z osobního oddělení. „Ale jestli pro vás něco mohu udělat...“

„Co bude teď?“ zeptal se Alex toho dne už podruhé.

„Nemusíte se strachovat,“ povídá Crawley. „Banka se o všechno postará. To je moje práce. Nechte všechno na mně.“

Den ubíhal. Večer Alex ubil trochu času tím, že si hrál Nintendo 64 – a když ho pak Jack u toho přistihla, cítil se mírně provinile. Ale co jiného má dělat? Později ho vzala do Burger Kinga. Byl rád, že z domu vypadl, ale sotva spolu promluvili slovo. Alex soudil, že Jack

se bude muset vrátit do Ameriky. Rozhodně nemůže v Londýně zůstat napořád. Tak kdo se o něj bude starat? Podle zákona je pořád moc mladý, než aby se o sebe staral sám. Celá jeho budoucnost vypadala tak nejistě, že o tom radši nemluvil. Radši nemluvil vůbec o ničem.

A pak přišel den pohřbu a Alex najednou měl na sobě černé sako a chystal se odjet v černém autě, které přijelo bůhvíodkud, a kolem sebe měl lidi, které jaktěživ neviděl, Iana Ridera pohřbili na Bromptonském hřbitově na Fulhamské ulici, skoro ve stínu fotbalového stadionu v Chelsea, a Alex věděl, kde by to středeční odpoledne byl raději. Přišlo asi tak třicet lidí, ale on sotva koho poznával. Hrob vykopali hned u středové uličky, která vedla přes celý hřbitov, a když začal obřad, přijel po ní černý rolls-royce, černé dveře se otevřely a ven vystoupil nějaký muž. Alex ho sledoval, jak popošel blíž a zastavil se. Nad jejich hlavami na chvíli zastínilo slunce letadlo jdoucí na přistání na Heathrow. Alex se otrásl. Na nově příchozím bylo cosi, z čeho mu naskakovala husí kůže.

A přitom na pohled byl ten pán obyčejný. Šedý oblek, šedivé vlasy, šedé rty a šedé oči. Obličej bez výrazu, oči skryté za hranatými brýlemi s kovově lesklými skly byly naprosto prázdné. Snad právě to Alexe rozrušilo. Ať ten člověk byl kdokoli, vypadal méně živý než všichni, kdo na tomhle hřbitově byli. Nad zemí nebo pod ní.

Někdo Alexovi poklepal po rameni, on se otočil a zjistil, že se k němu sklání pan Crawley. „Tohle je pan Blunt,“ špitl personální šéf. „Je to předseda správní rady naší banky.“

Alex zabloudil pohledem k panu Bluntovi a pak dál, k rolls-roycu. Přijeli s ním dva další muži, z nichž jeden řídil. Měli na sobě úplně stejné obleky, a i když den nebyl nijak slunečný, tmavé brýle. Oba sledovali pohřeb se stejně zachmuřeným výrazem. Alex se od nich vrátil pohledem k Bluntovi a pak se podíval i na další lidi, co přišli na hřbitov. Opravdu se s Ianem Riderem znali? Proč nikoho z nich nepoznal dřív? A proč mu připadá tak zatěžko uvěřit, že někdo z nich opravdu pracuje v nějaké bance...

„...dobrý muž a vlastenec. Bude nám scházet.“

Vikář skončil se svým proslovem. Alexovi přišlo podivné, jaké výrazy volil. Vlastenec? Pokud Alex věděl, Ian Rider ve vlasti

netrávil zrovna moc času. A určitě nebyl ten typ, co nadšeně mává státní vlajkou. Rozhlédl se, doufal, že najde Jack, ale místo toho spatřil, že Blunt si razí cestu k němu a opatrně obchází hrob.

„Ty jsi určitě Alex.“ Pan předseda byl jen o málo vyšší než on. Zblízka vypadala jeho pokožka podivně nereálná. Mohla by klidně být z umělé hmoty. „Jmenuji se Alan Blunt,“ prohlásil. „Tvůj strýc mi o tobě často povídal.“

„Zvláštní,“ utrousil Alex. „Protože o vás se jaktěživ nezmínil.“

Našedlé rty sebou kratičce cukly. „Bude nám chybět. Byl to dobrý člověk.“

„Ale v čem byl tak dobrý?“ zeptal se Alex. „Nikdy o práci nemluvil.“

Najednou byl u nich Crawley. „Tvůj strýc, Alexi, byl ředitelem pro zahraniční finanční operace,“ vysvětlil. „Zodpovídal za naše expozitury v zahraničí. To přece určitě víš.“

„Vím, že hodně cestoval,“ pokrčil Alex rameny. „A vím, že byl hodně opatrný. Například se zapínáním bezpečnostních pásů.“

„Jistě, ale naneštěstí nebyl opatrný dost.“ Bluntovy oči, zvětšené silnými čočkami brýlí, se jako dva lasery vpily do těch jeho a Alex si na chvílku připadal jako připíchnutý špendlíkem, jako hmyz pod mikroskopem. „Doufám, že se nevidíme naposledy,“ prohlásil Blunt a poklepal si jedním našedlým prstem na tvář. „Tak tak...“ Potom se otočil a vrátil se k autu.

A právě ve chvíli, kdy se chystal nasednout, se to stalo. Šofér se naklonil, že mu otevře zadní dveře, sako se mu rozevřelo a pod ním se ukázala košile. A ne jen košile. Ten člověk měl na sobě kožené pouzdro a v něm automatickou pistoli. Alex to zahlédl, ačkoli si muž v mžiku uvědomil, co se děje, rychle se narovnal a přitáhl si sako na prsa. Blunt to viděl také. Otočil se a znovu se podíval na Alexe. Přes obličej se mu mihlo cosi, co se vcelku podobalo projevu citu. Pak nasedl do auta, dveře se zavřely a on byl pryč.

Střelná zbraň na pohřbu. Proč? Proč by bankovní manažeři nosili zbraně?

„Jdeme odsud.“ Najednou mu Jack byla po boku. „Mám ze hřbitovů hrůzu.“

„Ano. Ale tady se objevilo víc věcí, ze kterých jde strach,“ utrousil šeptem Alex.

Potichouнку vyklouzli a šli domů. Auto, které je přivezlo, pořád ještě čekalo, ale oni radši byli na čerstvém vzduchu. Měli to pěšky tak čtvrt hodiny. Když zabočili do jejich ulice, Alex si všiml, že před domem parkuje stěhovák, dodávka, která má na boku nápis STRYKER & SYN.

„Co tu dělají...“ začal.

V tom okamžiku dodávka odpálila pryč, až jí pneumatiky na povrchu ulice podkluzovaly.

Alex neřekl nic, nechal Jack odemknout a jít první dovnitř, ale když zašla přichystat čaj, rychle si prošel dům. Dopis, který předtím ležel na stole v hale, byl teď na koberci. Dveře, které předtím byly pootevřené, teď byly zavřené. Drobnosti, ale Alexovým očím neuniklo nic. V domě někdo byl. Tím si byl téměř jist.

Úplnou jistotu ale získal, až když zašel do horního patra. Dveře pracovny, které byly vždycky na zámek, teď byly odemčené. Alex je otevřel a vešel. Místnost byla prázdná, Ian Rider zmizel a všechny jeho věci s ním. Ze zásuvek u stolu, ze skříněk, z polic... odvezli všechno, co by mu mohlo něco povědět o práci zesnulého.

„Alexi!“ volala ho z přízemí Jack.

Alex se naposledy rozhlédl po zakázané komnatě a znovu přemítal o člověku, který tady dřív pracoval. Pak dveře zavřel a sešel dolů.

NEBE PRO AUTA

Kousek před Hammersmithským mostem zabočil Alex pryč od řeky a přes světelnou křižovatku jel na kole z kopce k Brooklandské škole. Měl kolo Condor Junior Roadracer, vyrobené na zakázku přímo pro něj, dostal je ke dvanáctým narozeninám. Bylo to chlapecké kolo s menším rámem Reynolds 531, ale kola byla ve velikosti pro dospělé, a tak mohl jezdit rychle, skoro bez odporu podložky. Prosvíštěl kolem Talbotu Mini a vzal to rovnou skrz školní bránu. Bude mu to líto, až tomu kolu odroste. Už dva roky jako by patřilo k jeho tělu.

Zamkl je v přístěnku na dva zámky a vyšel na dvorek. Brooklandská byla nová jednotná střední škola, samé červené cihly a sklo, moderní a ošklivá. Alex by býval mohl chodit do kterékoli z elitních soukromých škol v Chelsea, ale Ian Rider se ho rozhodl poslat sem. Řekl, že to bude podnětnější.

První hodinu byla matematika. Když Alex vešel do třídy, učitel, pan Donovan, už psal křídou na tabuli nějakou složitou rovnici. Uvnitř bylo horko, slunce dopadalo skrz okna sahající od stropu k podlaze, kterou vybrali architekti, co taky mohli mít víc rozumu. Když se Alex usadil na svoje místo skoro vzadu, napadlo ho, jak vlastně hodinu přežije. Jak by mohl dokázat myslet na algebru, když se mu hlavou honí tolik jiných otázek?

Ta zbraň na pohřbu. Způsob, jakým se na něj Blunt díval. Dodávka s nápisem STRYKER & SYN. Prázdná pracovna. A největší otazník ze všech, podrobnost, která pořád odmítala zmizet. Bezpečnostní pás. Ian Rider prý neměl zapnutý pás.

Jenže to on samozřejmě měl.

Ian Rider nikdy nebyl z těch, kdo věčně radí. Odjakživa říkal, že Alex by si měl věci přebrat v hlavě sám. Ale na bezpečnostní pásy byl jako ras. Čím víc na to Alex myslel, tím méně tomu věřil. Nehoda na kruhovém objezdu. Najednou se mu zachtělo se na auto podívat. Aspoň by podle vraku poznal, že k nehodě opravdu došlo, že tak Ian Rider opravdu zemřel.

„Alexi?“

Alex zvedl hlavu a došlo mu, že se všichni dívají na něj. Pan Donovan se ho právě na něco zeptal. Bleskově přejel pohledem po tabuli a počítal. „Ano, pane,“ kývl hlavou, „x rovná se sedm a y patnáct.“

Učitel matematiky si vzdychl. „Správně, Alexi. Naprosto správně. Jenomže já jsem tě jenom prosil, abys otevřel okno.“

Zbytek dne nějak přetloukl, ale když se zvonek ozval naposled, už se rozhodl. Zatímco se všichni hrnuli ven, vydal se do sekretariátu a půjčil si telefonní seznam.

„Co hledáš?“ zeptala se školní tajemnice. Jane Bedfordshirová byla mladá, ještě jí nebylo třicet, a vždycky měla pro Alexe slabost.

„Kde sešrotovávají auta...“ Alex listoval stránkami. „Když se kousek od Old Street nabouralo auto, odvezli ho asi někam blízko, ne?“

„Nejspíš.“

„Tady to je...“ Alex našel šrotoviště v rubrice AUTOMOBILY – VRAKOVIŠTĚ. Jenomže jich tam byly desítky, co žadonily o pozornost na celých čtyřech stranách.

„To je kvůli nějaké školní práci?“ zajímala se tajemnice. Věděla, že Alex přišel o příbuzného, ale nevěděla jak.

„Tak něco...“ Alex pročítal adresy, ale nic mu neříkaly.

„Tahle není moc daleko od Old Street,“ slečna Bedfordshirová ukázala do rohu stránky.

„Počkat!“ Alex si přitáhl seznam blíž a podíval se na rámeček hned po tím, na který ukazovala tajemnice.

„To je ve Vauxhallu,“ utrousila slečna Bedfordshirová. „Není to daleko odsud.“

J. B. STRYKER

Nebe pro auta...

J. B. Stryker, autovrakoviště
Lambeth Walk, LONDYN
TEL.: 020 7123 5392

...zavolejte ještě dnes!

„Já vím.“ Alex však hlavně poznal jméno. J. B. Stryker. Vzpomněl si na dodávku, kterou v den pohřbu spatřil před domem. STRYKER & SYN. Samozřejmě to může být jen shoda okolností, ale přece jen se u toho dá začít. Zavřel seznam. „Zatím na shledanou, slečno Bedfordshirová.“

„Dávej na sebe pozor.“ Tajemnice se dívala za odcházejícím Alexem a sama nechápala, proč to řekla. Snad kvůli něčemu, co mu zahlédla na očích. Byly tmavé a vážné a skrývalo se v nich cosi nebezpečného. Pak zazvonil telefon, a tak se vrátila k práci a pustila ho z hlavy.

Podnik pana J. B. Strykera, to byla neudržovaná čtvercová parcela za železniční trať vedoucí z nádraží Waterloo. Ohrazovala ji vysoká cihlová zeď, na jejímž vrchu byly střepy a ostnatý drát. Dřevěná vrata stála otevřená a Alex ze druhé strany silnice viděl na domek s oknem na zámek a vzadu pak na rozkolísané věže ze zničených a pobitých aut. Cokoli, co mělo nějakou cenu, z nich odmontovali, zbyly jen rezavějící vraky, navršené jeden na druhém a čekající, kdy je strčí do drtičky.

V domku seděl strážný; četl si Sun. V dálce se se zachrchláním probudil k životu jeřáb, napráhl se hlučně dolů po omláceném Fordu Mondeo a jeho kovový spár rozbil okna a pronikl dovnitř, aby mohl auto sevřít a odnést. Někde v domku zazvonil telefon a strážný se otočil a šel to vzít. To Alexovi stačilo. Chytil kolo, tlačil je vedle sebe a tryskem proběhl vraty.

Ocitl se uprostřed špíny a trosek. Ve vzduchu visel hutný pach nafty a burácení motorů bylo ohlušující. Alex se díval, jak se jeřáb natáhl dolů po dalším autu, chytil je do kovového sevření a upustil do drtičky. Auto na chvílku zůstalo na dvou plošinách. Ty se pak zvedly, auto převrátilo a svrhlo dolů do žlabu. Technik, který seděl v prosklené kabině na jednom konci drtičky, stiskl tlačítko, ozvalo se něco jako obří krknutí a vyvalil se oblak černého dýmu. Plošiny se blížily k autu, jako když obludný hmyz skládá krovky. Ozval se skřípavý zvuk a drtička slisovala auto, až nebylo větší než srolovaný koberec. Pak technik trhl pákou, auto podobné kovové tubě na zubní pastu vyvlekl nějaký mechanismus ven a skryté ostří je rozsekalo. Jednotlivé porce padaly na zem.

Alex nechal kolo opřené o zeď, zaběhl dál dovnitř a krčil se za vraky. Stroje dělaly dost velký randál, aby nehrozilo, že ho někdo zaslechne, ale měl strach, že ho někdo uvidí. Zastavil se a vydýchal se, umouněnou rukou si přejel přes obličej. Od naftových výparů mu slzely oči. Vzduch byl stejně špinavý jako zem pod jeho nohama.

Už začínal litovat, že sem chodil, ale vtom to uviděl. BMW jeho strýce parkovalo jen pár metrů daleko, stranou od ostatních aut. Na první pohled vypadalo naprosto v pořádku, stříbrná metalíza nebyla dokonce ani poškrábaná. Bez nejmenších pochyb se tohle auto rozhodně nemohlo srazit s kamionem nebo s čímkoli jiným, natož tak, aby se při tom řidič zabil. Ale strýčkovu auto to bylo. Alex poznal značku. Pospíšil si až k němu, a teprve teď si všiml, že auto přece jen poškozené je. Čelní sklo bylo roztržštěné a okna na boku právě tak. Alex obešel kapotu. Dostal se na druhou stranu. A ztuhl.

Ian Rider nezemřel při žádné nehodě. Bylo velice snadné poznat, co ho zabilo, dokonce i pro někoho, kdo ještě podobnou věc jaktěživ neviděl. Dávka zasáhla auto po celé straně řidiče, kulky prorazily přední pneumatiku, pak roztržily čelní sklo i boční skla a vytečkovaly dírky do bočních plechů. Alex projel po dírkách prstem. Kov ho na kůži zachladil. Otevřel dveře a podíval se dovnitř. Přední sedadla v světlounce šedé kůži byla pokrytá dílky rozbitého skla a tmavohnědými skvrnami. Nepotřeboval se ptát, od čeho jsou. Všechno jako by sám viděl. Záblesky od automatu, kulky, jak se derou do auta, Iana Ridera, jak sebou na sedadle škube...

Jenže proč? Proč vraždit bankovního úředníka? A proč pak tu vraždu krýt? Oznámit mu to přece přišli policajti, tak v tom museli jet. Takže schválně lhali? To vůbec nedává smysl.

„Měli jste to zlikvidovat už předevčírem. Udělejte to hned teď.“

Motory se na chvilku musely zastavit. Kdyby ta náhlá pauza nenastala, Alex by nikdy nezaslechl, jak přicházejí. Rychle se přes volant podíval na druhou stranu. Byli dva, oba ve volných montérkových kombinézách. Alex měl pocit, že je už viděl. Na pohrbu. Jeden z nich byl ten řidič, ten, co u něj spatřil pistoli. Docela jistě.

Ale ať byli, kdo chtěli, teď to měli k autu jen pár kroků a tlumeně si povídali. Ještě kousek a budou tady. Alex se bez

přemýšlení vrhl do jediné dostupné skrýše, dovnitř do auta. Nohama chytil dveře a zavřel je. Zároveň si uvědomil, že stroje se zase rozburácely a on už ty dva neslyší. Neodvažoval se vystrčit hlavu. Když prošli kolem, padl na okno stín. Pak ale zmizeli. Dostal se z toho.

Jenže v tu chvíli něco do BMW uhodilo tak rázně, až Alex vykřikl, a mohutný otřes jej lehce odtrhl od volantu a hodil dozadu. Zároveň se strop vybouřil a kovovým pláštěm auta projely tři veliké kovové drápy jako vidlička vaječnou skořápkou a dovnitř s nimi vnikl prach a slunce. Jeden z drápů mu zavadil ze strany o hlavu – kousek blíž a rozbil by mu lebku. Alex zasténal a krev se mu vyhrnula do očí. Pokusil se pohnout, ale pak to s ním hodilo podruhé, protože auto se odtrhlo od země a stoupalo vysoko do vzduchu.

Nic neviděl. Nedokázal se hnout. Ale když auto opsalo ve vzduchu oblouk, zvedl se mu žaludek.

Kov skřípal a světlo se otáčelo. Auto sebral jeřáb. Teď ho hodí do drtičky. I s ním.

Pokusil se vstát, promáčknot se oknem ven. Jenže dráp jeřábu už smáčkl střechu, stiskl mu nohu, snad ji dokonce i zlomil. Nemohl dělat nic. Zvedl ruku a podařilo se mu zabušit na zadní sklo, jenže je nedokázal rozbít – i pokud se dělníci na BMW dívají, určitě si nevšimnou, že se uvnitř něco hýbá.

Krátký let přes dvorek skončil drtivou ranou; jeřáb vyložil auto na železné plošiny v drtičce. Alex se snažil přemoci nevolnost a zoufalství a přemýšlet, co udělá. Před pouhými několika minutami se díval, jak auta zpracovávají. Za chvíli už technik auto nechá zvrhnout do žlabu ve tvaru rakve. Ten stroj, to byla nůžková drtička Lefort Shear. Pomalá gilotina. Na zmáčknutí tlačítka se křídla sevrou a tlakem pěti set tun auto slisují. I s Alexem je rozdrť k nepoznání. Potom čepel naseká kov – a jeho tělo – na dílce. Nikdo se ani nikdy nedozví, co se stalo.

Ze všech sil se snažil uvolnit. Jenže střecha byla moc nízko. Tiskla mu k podlaze nohu i část zad. A pak se s ním celý svět převrátil a on cítil, jak padá do tmy. Plošiny se zdvihly. BMW se převrátilo na bok a spadlo metr dva dolů do žlabu. Alex cítil, jak se kov všude kolem něj bortí. Zadní okno se roztrátilo a kousky skla

mu létaly kolem hlavy, prach a naftové výpary ho bodaly do nozder a v očích. Teď už tu skoro nebylo denní světlo, ale když vyhlédl zadem, viděl velikou ocelovou hlavici pístu, který to, co z auta zbude, vystrčí otvorem na druhou stranu.

Motor nůžkové drtičky změnil tón a chystal se na poslední dějství. Kovová křídla se otrásla. Za několik vteřin se stisknou k sobě a zmáčknou BMW jako papírový pytlík.

Alex vší silou zatáhl a ohromeně zjistil, že má nohu volnou. Zabralo mu snad vteřinu, jednu převzácnou vteřinu, než pochopil, co se stalo. Když auto spadlo do žlabu, přistálo na boku. Střecha se znovu vyboulila... dost, aby získal volnost. Sahal rukou po dveřích, ale ty samozřejmě nefungovaly. Byly příliš zkroucené. Neotevřou se. Zadním oknem! Sklo je pryč, může prolézt ven z karoserie, ale jen když sebou hodí...

Křídla se dala do pohybu. BMW zasténalo a dvě stěny z pevné oceli je začaly nelítostně drtit. Sklo praskalo. Jedna z náprav lupla tak hlučně, že to znělo jako hrom. Tma se blížila. Alex se chytil za zbytek zadního sedadla. Před sebou viděl trojúhelník světla, který se rychleji a rychleji smrskával. Ze všech sil se dral kupředu a našel si oporu o závěs motoru. Skoro jako by cítil váhu těch dvou stěn, které se na něj tlačí. Auto za jeho zády už nebylo auto, vypadalo jako pěst nějaké ohavné obludy, jež se natahuje po hmyzu, který se z něj stal.

Ramena dostal skrz trojúhelník a na světlo. Ale nohy byly pořád uvnitř. Pokud se jimi za něco zachytí, rozmáčkne ho to na dva kusy. Alex nahlas zaječel a škubl kolenem dopředu. Nohy prošly ven, pak i chodidla, ale bota se v poslední chvíli zachytila v zavírajícím se trojúhelníku a zmizela dozadu do auta. Alex měl pocit, že slyší zvuk mačkané kůže, ale to nebylo možné. Vylezl na černý, mastný povrch pozorovací plošiny na zadní části drtičky a bůhvíjak se mu podařilo vysoukat se na nohy.

Ocitl se tvář v tvář člověku tak tlustému, že se do maličké kabiny drtičky sotva vešel. Pupek měl ten chlap přimáčkнутý až na sklo a ramena vecpaná do rohů. Na dolním rtu mu visela cigareta. Najednou mu klesla brada a on vytřeštil oči. Před ním stál kluk v cárech čehosi, co bývalo školní uniformou. Měl utržený jeden celý rukáv a paže se šmouhami od krve a mastnoty mu bezvládně visela

po boku. Ale než si to technik všechno přebíral, vzpamatoval se a vypnul stroj, Alex zmizel.

Slezl po straně drtičky a dopadl na tu nohu, na které měl ještě botu. Najednou si uvědomoval, že všude leží kousky ostrohranného kovu. Když si nebude dávat pozor, tu druhou nohu si rozřeže. Kolo bylo tam, kde je nechal, opřené o zeď, a tak se k němu nešikovně a trochu belhavě vydal. Za zády slyšel, jak se otevřela kabina drtičky a mužský hlas volá na poplach. Zároveň kdosi vyběhl a zastavil se mezi Alexem a jeho kolem. Byl to ten šofér, ten, kterého viděl na pohřbu. Tvář sevřená do nepřátelského úšklebku vypadala zvláště ošklivě; mastné vlasy, vodnaté oči, bledá, jakoby neživá kůže.

„Co si to o sobě...“ začal. Rukou vklouzl do kapsy. Alex si vzpomněl na pistoli a okamžitě, aniž by o tom musel přemýšlet, přešel k činu.

Karate se začal učit, když mu bylo šest. Jednou odpoledne ho Ian Rider bez vysvětlení zavedl do místního klubu na první hodinu a pak tam chodil jednou týdně dodnes. Za ty roky už překonal pár kyu. Teprve loni se ale dopracoval k prvnímu danu a černému pásu. Když nastoupil na Brooklandské, vzhledem a přízvukem si okamžitě vykoledoval zájem školních tyranů, tří hromotluckých šestnáctiletých kluků. Jednou si ho vyčíňali v přístavku na kola. Setkání netrvalo ani minutu a po něm jeden z šikanistů odešel ze školy a ostatní dva už nikdy nikoho neobtěžovali.

Ted' Alex zdvihl jednu nohu, zkroutil tělo a nohou švihl. Zadní kop, uširo geri, je prý v karate ten nejničivější. Chodidlo napálilo muže do břicha s takovou silou, že neměl ani čas vykřiknout. Vypouklil oči a překvapeně pootevřel ústa. A pak, s jednou rukou stále napůl zastrčenou v kapse, se zhroutil na zem.

Alex ho přeskočil, sebral kolo a vyskočil na ně. Z dálky k němu přibíhal další muž. Uslyšel jedno jediné slovo: „Stůj!“ Pak se ozvalo prásknutí a kolem něj proletěla kulka. Alex sevřel rukojeti řídítek a šlapal, že už to víc nešlo. Kolo se řítilo kupředu, přes suť, ven ze vrat. Jednou jedinkrát se ohlédl přes rameno. Nikdo ho nepronásledoval.

Měl jednu nohu obutou a jednu bosou, šaty roztrhané a celé tělo pokryté krví a mastnotou, a tak věděl, že určitě vypadá prazvláště.

Jenže pak pomyslel na posledních pár chvilek, které strávil v drtičce, a s úlevou si oddychl. Mohl taky vypadat o moc hůř.

KRÁLOVSKÁ VŠEOBECNÁ

Z banky zavolali den nato.

„Tady John Crawley. Pamatuješ si mě? Osobní oddělení Královské všeobecné banky. Tak nás napadlo, jestli bys sem nechtěl zaskočit.“

„Zaskočit?“ Alex byl jen napůl oblečený a už teď přijde do školy pozdě.

„Dneska odpoledne. Našli jsme nějaké písemnosti po tvém strýci. Musíme s tebou mluvit... o tvé situaci.“

Nezaznělo v jeho hlase cosi mírně výhružného? „V kolik odpoledne?“ chtěl vědět Alex.

„Stihl bys to na půl pátou? Jsme na Liverpoolské. Můžeme poslat taxíka...“

„Budu tam,“ slíbil Alex. „A pojedu metrem.“

Zavěsil.

„Kdo to byl?“ zavolala Jack z kuchyně. Chystala pro ně pro oba snídani, i když se stále víc strachovala o to, jak dlouho ještě bude s Alexem moci zůstat. Nikdo jí neplatil mzdu. Na nákupy a na provoz domu měla jen vlastní peníze. A co horšího, její vízum brzy vyprší. Zanedlouho jí dokonce ani nedovolí tady zůstat.

„Volali z banky.“ Alex zašel za ní. Na sobě měl rezervní školní stejnokroj. Nepověděl jí, co se stalo na vrakovišti. Dokonce jí ani neřekl, že někdo vyklidil pracovnu, Jack má vlastních starostí dost. „Odpoledne tam jdu.“

„Mám jít s tebou?“

„Ne. To bude dobrý.“

Ze stanice metra na Liverpoolské ulici vyšel odpoledne krátce po čtvrt na pět a pořád měl na sobě školní uniformu: tmavomodré sako, šedé kalhoty, pružovanou kravatu. Banku našel celkem snadno. Královská všeobecná zabírala vysokou, starodávně vyhlížející budovu, nad kterou asi tak ve výšce patnácti pater pohlávala na stožáru britská vlajka. Vedle hlavního vchodu byla mosazná tabulka se jmény a nad chodníkem se líně otáčela sem a tam bezpečnostní kamera.

Alex si stoupl před ni. Na chvilku přemýšlel, jestli nedělá chybu, že tam jde. Pokud má banka tak či onak prsty ve smrti Iana Ridera, možná si jej sem pozvali proto, aby nainscenovali i jeho smrt. Ale ne. Ti ho nezabijí. Dokonce tu ani neměl účet. Vešel.

V kanceláři v sedmnáctém patře obraz na monitoru bezpečnostního systému zamrkal; kamera číslo jedna na ulici předala štafetu kamerám číslo dvě a tři v recepci, protože Alex přešel z venkovního jasu do chladivého přítmí uvnitř. Muž za psacím stolem stiskl tlačítko a kamera najela blíž, až celou obrazovku zaplnil Alexův obličej.

„Takže přišel,“ ucedil předseda.

„To je ten kluk?“ Promluvila žena středního věku. Měla podivnou hlavu, tvarem podobnou bramboře, a černé vlasy vypadaly, jako kdyby je někdo přistříhl tupými nůžkami podle převráceného hrnce. I oči byly skoro černé. Na sobě měla strohý šedý oblek a cucala mátový bonbon. „Rozhodl ses pevně, Alane?“ zeptala se.

Alan Blunt přikývl. „Jistě. Zcela pevně. Víš, co máš dělat?“

Poslední otázka byla určena jeho řidiči, který stál trochu nešikovně a nahrbeně. Tvář měl bílou jako stěnu. Vypadal tak od té doby, co se na vrakovišti pokusil zastavit Alexe. „Ano, pane,“ kývl.

„Tak to udělej,“ řekl Blunt. Oči ani na chvilku nespustil z obrazovky.

V recepci se Alex zeptal na Johna Crawleyho, sedl si na koženou pohovku a malátně přemýšlel, proč tu tak málo lidí chodí dovnitř i ven. Recepce byla rozlehlá a vzdušná, měla hnědou mramorovou podlahu, po jedné straně tři výtahy a nad recepčním pultem řadu hodin ukazující čas ve významných světových městech. Nemocnice. Koncertní síň. Možná i hala na výletní lodi. Tohle místo nemělo žádnou osobitost.

Jeden z výtahů cinkl, otevřel se a ven vyšel Crawley ve svém obvyklém obleku, ale s jinou kravatou. „Promiň, že jsem tě musel nechat čekat, Alexi,“ omlouval se. „Přijel jsi rovnou ze školy?“

Alex vstal, ale neřekl nic, protože měl pocit, že na otázku odpovídá už jeho školní uniforma.

„Zajdeme ke mně do kanceláře,“ navrhl Crawley. Máchl rukou. „Pojedeme výtahem.“

Alex si nevšiml, že by v kabině výtahu byla čtvrtá kamera; byla schovaná za zrcadlem průhledným zevnitř, které pokrývalo zadní stěnu. Zrovna tak si nevšiml tepelného detektoru vedle kamery. Tento přístroj se však díval nejen na něj, ale i skrz něj, měnil jej v pulzující hroudu různých barev, z nichž žádná nesvědčila o chladné oceli ukryté pistole nebo nože. Stroj potom v čase tak krátkém, že by v něm Alex nestačil ani mrknout, předal onu informaci do počítače, který ji ihned vyhodnotil a pak sám vyslal signál do obvodů, jež ovládaly výtah. *Vše v pořádku. Je neozbrojen. Pokračujte do patnáctého patra.*

„Tak jsme tady!“ Crawley se usmál a postrčil Alexe ven, do dlouhé chodby s dřevěnou podlahou bez koberce a s moderními světly. Mezery mezi dveřmi zdobily zarámované obrazy, samé jasné barevné abstraktní malby. „Moje kancelář je tady kousek,“ ukázal Crawley.

Minuli troje dveře, když tu Alex náhle zastavil. Všechny dveře měly jmenovky – a tuhle on poznal: 1504: Ian Rider. Bílá písmena na černé umělé hmotě.

Crawley smutně přikývl. „Ano. Tady tvůj strýc pracoval. Bude nám moc chybět.“

„Můžu tam jít?“ zeptal se Alex.

Zdálo se, že to Crawleyho překvapilo. „A proč tam vlastně chceš?“

„Zajímalo by mě vidět, kde pracoval.“

„Je mi líto,“ vzdychl si Crawley. „Dveře budou určitě zamčené a já nemám klíč. Snad někdy jindy.“ Znovu ukázal. Máchal rukama jako eskamotér, jako kdyby měl užuž vytáhnout karty složené do vějíře. „Mám kancelář hned vedle. Tady.“

Zašli do čísla 1505. Byla to veliká, čtvercová místnost, z jejíž tří oken byl výhled na stanici metra. Venku se zatřepalo něco červeného a modrého a Alex si vzpomněl, že tu viděl vlajku. Stožár byl hned vpravo od Crawleyho kanceláře. Uvnitř byl psací stůl a židle, dvě pohovky, v rohu lednička a na jedné stěně pár grafických listů. Nudná úřednická kancelář. Dokonale vhodná pro nudného úředníka.

„Prosím, Alexi, posad' se,“ vybídl ho Crawley. „Dáš si něco k pití?“

„Máte colu?“

„Ano.“ Crawley otevřel plechovku, nalil do sklenky a tu pak podal Alexovi. „Led?“

„Ne, díky.“ Alex upil. Nebyla to pravá cola. Nebyla to dokonce ani pepsi. Poznal tu přezlazenou, lehce lepivou chuť levné napodobeniny coly ze supermarketu a zalitoval, že si neřekl o vodu. „Tak o čem to se mnou chcete mluvit?“

„O strýcově závě –“

Zazvonil telefon a Crawley s dalším rozmáchlým gestem, tentokrát omluvným, sluchátko zvedl. Chvilku s někým mluvil a potom zase zavěsil. „Je mi moc líto, Alexi. Musím zase zajít dolů do recepcce. Nevadí ti to?“

„Klidně jděte.“ Alex se uvelebil na pohovce.

„Budu tu za pět minutek.“ Crawley s posledním omluvným přikývnutím odešel.

Alex počkal jen pár vteřin. Pak nalil pití ke kytce v květináči a vstal. Došel ke dveřím a vyhlédl do chodby. Na vzdáleném konci se objevila nějaká žena se štosem papírů, brzy ale zmizela ve dveřích. Po Crawleym ani památky. Alex přeběhl ke dveřím 1504 a zkusil kliku. Jenže Crawley mu říkal pravdu. Byly zamčené.

Alex se vrátil do Crawleyho kanceláře. Dal by cokoli za to, aby mohl strávit pár minut o samotě v kanceláři Iana Ridera. Někdo je toho názoru, že práce zemřelého byla dost důležitá, aby ji před ním tajili. Vloupali se k nim domů a odstranili všechno, co našli v pracovně. Možná by mu vedlejší místnost vysvětlila, proč to. V čem přesně byl Ian Rider zapletený? A je právě to důvod, proč ho někdo zabil?

Vlajka se znovu zatřepetala, Alex k ní otočil hlavu a přistoupil k oknu. Stožár vyčníval z budovy přesně na půli cesty mezi místnostmi 1504 a 1505. Kdyby se k němu nějak dostal, mohl by přeskočit na římsu vedoucí po straně budovy kolem kanceláře 1504. Samozřejmě je patnáct pater vysoko. Kdyby nedoskočil, padal by pak dolů sedmdesát metrů. Pitomý nápad. Ani nestojí za promyšlení.

Alex otevřel okno a vylezl ven. Bude lepší vůbec na to nemyslet. Prostě to udělá. Koneckonců, kdyby to bylo v přízemí nebo na prolézačce za školou, dalo by se to zvládnout hravě. Děsivou věc z toho dělá jen strmá cihlová zeď sahající až dolů na dlažbu, auta a autobusy, které se hluboko dole šinou jako hračky, a vítr, který se mu opírá do tváře. Nemyslet na to. Udělat to.

Alex se vysoukal na římsu venku za Crawleyho kanceláří. Ruce měl za zády a držel se jimi okenního parapetu. Pořádně se nadechl. A skočil.

Kamera umístěná v kanceláři na protější straně ulice Alexe zachytila, když se vrhl do prázdna. O dvě patra níž Alan Blunt stále seděl před monitorem. Krátce se zasmál. V tom zvuku nebylo žádné veselí. „Já ti to říkal,“ prohlásil. „Ten kluk je něco extra.“

„Ten kluk je úplný cvok,“ opáčila žena.

„Jestli ono to není právě to, co potřebujeme.“

„Ty si budeš klidně sedět a necháš ho, aby se zabil?“

„Budu tu sedět a doufat, že to přežije.“

Alex si skok rozvrhl špatně. Minul stožár o kousíček a byl by spadl až dolů na ulici, nebýt toho, že se prsty zachytil samotné britské vlajky. Ted' se za ni držel a nohy se zmítaly ve vzduchu. Zaťal prsty do látky a pomaličku a s nesmírným úsilím se přitáhl. Nějak se mu podařilo se vyšplhat zpátky na stožár.

Pořád se nepodíval dolů. A doufal, že žádný chodec se nepodíval nahoru.

Pak už to bylo snazší. Přikrčil se u stožáru a potom se vrhl k římsě před kanceláří Iana Ridera. Musel být opatrný. Moc doleva, a vrazí do stěny budovy, moc na druhou stranu – a spadne. Přistál ale bezchybně, chytil se za římsu oběma rukama a vytáhl se, až byl na úrovni okna. Teprve v tu chvíli ho napadlo, jestli i okno nebude zamčené. Pokud ano, bude se muset vrátit.

Nebylo. Alex je otevřel a vsoukal se do druhé kanceláře, která v mnoha ohledech vypadala, jako by ji udělali přes kopírák podle té první. Stejný nábytek, stejný koberec, dokonce i podobné grafické listy na stěnách. Došel ke psacímu stolu a posadil se. První, co uviděl, byla jeho vlastní fotografie, pořízená loni v létě na karibském ostrově Guadeloupe, kde se byli potápět. V rohu rámečku byla

zasunutá druhá fotka. Alex v pěti nebo šesti letech. Snímky ho překvapily. Nikdy nebral Iana Ridera jako sentimentálního člověka.

Mrkl na hodinky. Od chvíle, kdy Crawley z kanceláře odešel, uběhly snad tři minuty, a to říkal, že se za pět minut vrátí. Pokud tu má něco najít, musí to dokázat rychle. Otevřel zásuvku. Bylo v ní pět nebo šest silných složek. Alex je vyndal a otevřel.

Okamžitě pochopil, že s bankovníctvím nemají naprosto nic společného.

Na první stálo: NERVOVÉ JEDY – NOVÉ METODY MASKOVÁNÍ A ŠÍŘENÍ. Alex ji odložil a podíval se na druhou. ATENTÁTY – ROZBOR ČTYŘ PŘÍPADŮ. Stále zmatenější rychle prolistoval zbylé složky, které se týkaly protiteroristických akcí, přesunů uranu po Evropě a výsledkových technik. Na poslední složce bylo prostě napsáno: STORMBREAKER.

Alex se chystal si to přečíst, když tu se otevřely dveře a dovnitř vešli dva muži. Jedním z nich byl Crawley. Druhý byl šofér z vrakoviště. Alex věděl, že by marně vysvětloval, co tu dělá. Seděl za stolem a spis s názvem Stormbreaker držel otevřený v ruku. V tomtéž okamžiku mu ale došla další věc: ty dva nijak nepřekvapilo, že ho tu našli. Vstoupili dovnitř tak, že podle všeho ho tu čekali.

„Tohle není banka,“ začal Alex. „Kdo jste? Dělal strýc pro vás? Zabili jste ho?“

„Tolik otázek,“ ucedil Crawley. „Bohužel ale nemáme svolení ti na ně odpovědět.“

Druhý zvedl ruku a Alex spatřil, že v ní má zbraň. Vstal za stolem a složku si držel na prsou, jako by ho mohla ochránit. „Ne –“ začal.

Muž vypálil. Neozval se ale žádný výstřel. Pistole jen jako by si odplivla a Alex ucítil, jak ho cosi uhodilo u srdce. Uvolnil sevření rukou a složka padla na zem. Pak se mu podlomila kolena, místnost se roztočila a on padl a ztratil vědomí.

„CO TY NA TO?“

Alex otevřel oči. Takže je pořád naživu. Moc příjemné překvapení.

Ležel na posteli ve velkém a pěkně zařízeném pokoji. Postel byla moderní, zato pokoj starý, s trámy přes celý strop, kamenným krbem a úzkými okny ve zdobených dřevěných rámech. Podobné pokoje vídal v knihách, když se učil o Shakespearovi. Řekl by, že budova bude asi alžbětinská. A určitě někde mimo město. Nebyl slyšet vůbec žádný provoz. A venku viděl stromy.

Někdo ho svlékl. Školní stejnokroj nikde. Místo něj měl na sobě plandavé pyžamo, na omak hedvábné. Podle světla tam venku by odhadl, že bude pozdní odpoledne. Hodinky našel položené na nočním stolku a hned po nich sáhl. Bylo dvanáct.

Když ho střelili, určitě uspávací šipkou, bylo půl páté. Přišel o celou noc a půlku dne.

Vedle ložnice byla koupelna; zářivě bílé dlaždičky a za válcem ze skla a chrómu veliký sprchový kout. Alex si stáhl pyžamo a na dobrých pět minut si stoupl pod tryskající horkou vodu. Potom se cítil líp.

Vrátil se do ložnice a otevřel skříň. Někdo si zašel k němu domů do Chelsea. Byly tu úhledně zavěšeny všechny jeho šaty. Copak asi Crawley nakukal Jack? Nejspíš si pro ni nachystal nějakou povídačku, kterou vysvětlil jeho náhlé zmizení. Vybral si maskáče koupené v obchodě, tričko a tenisky značky Nike, oblékl se, posadil se na postel a čekal.

Patnáct minut nato se ozvalo zaklepání a dveře se otevřely. Vešla mladá Asiatka v uniformě ošetřovatelky a usmívala se na celé kolo.

„Vida, jsi vzhůru. A oblečený. Jak ti je? Doufám, že tě to moc nevzalo. Pojd' se mnou, prosím. Pan Blunt tě čeká na oběd.“

Alex jí neřekl jediné slovo. Vyšel za ní z pokoje, pak i po chodbě a dolů po schodech. Dům byl opravdu alžbětinský, se dřevěným obložením na stěnách chodeb, s ozdobnými svícny a olejomalbami starých vousáčů v kazajkách a s krejzlíky. Pod

schodištěm byla vysokánská místnost s ochozem, na velikých kamenných dlaždicích tu ležel koberec a krb byl tak obrovský, že by v něm mohlo parkovat auto. Na dlouhý stůl z naleštěného dřeva prostřeli pro tři. Už u něj seděl Alan Blunt a tmavovlasá, dost nežensky vypadající paní, která si rozbalovala bonbon. Že by paní Bluntová?

„Á, Alex.“ Blunt se usmál, ale jen krátce, jako by to byla věc, kterou dělá z duše nerad. „To je dobře, že jsi za námi přišel.“

Alex se posadil. „Moc na vybranou jste mi nedali.“

„Pravda. Nevím, co to Crawleyho popadlo, takhle tě picnout, ale asi to tak bylo nejjednodušší. Když dovolíš, představím ti svou kolegyni, paní Jonesovou.“

Žena na Alexe kývla. Vypadalo to, že si jej velmi pečlivě prohlíží, ale neřekla nic.

„Co jste zač?“ zeptal se Alex. „A co ode mě chcete?“

„Nedívám se, že máš velice mnoho otázek. Ale nejdřív se najíme.“ Blunt určitě zmáčkl nějaké skryté tlačítko, anebo ho někde slyšeli, protože právě v tu chvíli se otevřely dveře a objevil se číšník v bílém saku a černých kalhotách, který nesl tři talíře. „Doufám, že jíš maso,“ pokračoval Blunt. „Dneska máme carré d'agneau.“

„Chcete říct jehněčí pečínku.“

„Šéfkuchař je Francouz.“ Alex si počkal, až mu naservírují jídlo. Blunt a paní Jonesová pili temně červené víno. On se spokojil s vodou. Konečně se Blunt dal do řeči.

„Jak ses bezpochyby už domyslel, Královská všeobecná není banka,“ prohlásil. „Ve skutečnosti vůbec neexistuje... je to jenom krytí. A z toho přirozeně plyne, že tvůj strýc neměl nic společného s bankovníctvím. Pracoval pro mě. Jak jsem ti řekl na pohřbu, jmenuji se Blunt. Jsem výkonným ředitelem divize zvláštních operací MI-6. A tvůj strýc byl... zrovna mě nenapadá lepší výraz... špion.“

Alex se neubrnil úsměvu. „To myslíte... jako James Bond.“

„Něco podobného, i když my si na čísla nehrajeme. Dvě nuly na začátku a tak. Byl to agent pracující v terénu, byl špičkově vycvičený a velice odvážný. Měl za sebou úspěšné akce v Íránu, ve Washingtonu, v Hongkongu a v Káhiře... nemluvě o řadě dalších. Dokážu si představit, že to pro tebe je tak trošku šok.“

Alex přemýšlel o zesnulém, probíral, co o něm ví. Jak byl tajněstkařský. Kolik času trávil za hranicemi. A kolikrát se vrátil s nějakým zraněním. Jednou to byla zafačovaná ruka. Jindy šrám na tváři. Alexovi říkal, že šlo o drobné nehody. Teď to všechno dávalo smysl. „Ne, jakýpak šok,“ ohradil se.

Blunt si odřízl kousek masa. „Při poslední akci Iana Ridera zradilo štěstí,“ pokračoval. „Pracoval tajně tady v Anglii, v Cornwallu, a zrovna se autem vracel do Londýna podat zprávu, když jej zabili. Viděl jsi na vrakovišti jeho auto.“

„Stryker a syn,“ ucedil Alex. „Co jsou zač?“

„Prostě lidé, které občas používáme. Náš rozpočet není neomezený. Určitý díl práce musíme zadávat externě. Tady paní Jonesová je šéfka pro zvláštní operace. To ona zadala tvému strýci ten poslední úkol.“

„Bylo nám nesmírně líto, že jsme o něj přišli, Alexi.“ Poprvé promluvila. Ale tón nijak obzvlášť lítostivě nezněl.

„Víte, kdo ho zabil?“

„Ano.“

„A povíte mi to?“

„Ne. Zatím ne.“

„Proč ne?“

„Protože to nepotřebuješ vědět. Aspoň ne v téhle fázi.“

„Dobrá.“ Alex odložil nůž i vidličku. Nesnědl vůbec nic. „Můj strýc byl špion. Kvůli vám přišel o život. Já jsem toho zjistil až moc, a tak jste mě omráčili a vzali sem. Mimochodem, kde jsme?“

„V jednom z našich výcvikových středisek,“ odpověděla paní Jonesová.

„Přivezli jste mě sem, protože nechcete, abych kdekomu vykládal, co vím. O tohle jde? Protože jestli ano, podepíšu vám to prohlášení o mlčenlivosti nebo co to po mně budete chtít, ale pak bych rád jel zase domů. Stejně je to všechno potrhlost. A já toho mám dost. Mizím odsud.“

Blunt si tiše odkašlal. „Tak snadné to nebude,“ odtušil.

„Pročpak?“

„Není samozřejmě pochyb, že jak na šrotovišti, tak potom v našich kancelářích na Liverpoolské jsi na sebe hodně upozornil. A je

také pravda, že to, co víš, a to, co ti ještě řeknu, se nesmí dozvědět nikdo další. Věci se ovšem mají tak, Alexi, že potřebujeme, abys nám pomohl.“

„Já?“

„Ano.“ Odmlčel se. „Slyšel jsi o člověku jménem Herod Sayle?“

Alex si to chvíli rozmýšlel. „Četl jsem o něm v novinách. Má něco do činění s počítači. A patří mu dostihová stáj. Nepřijel odněkud z Egypta?“

„Ne. Z Libanonu.“ Blunt upil vína. „Vyložím ti, jak to s ním celé je, Alexi. Určitě tě to bude zajímat...“

Herod Sayle se narodil na bejrútských ulicích v naprosté chudobě. Jeho otec byl zkrachovalý kadeřník. Matka pradlena. Měl devět bratrů a čtyři sestry a všichni žili pohromadě ve třech malých místnostech ještě i s jednou kozou. Mladý Herod vůbec nechodil do školy a podle všeho měl skončit nezaměstnaný a negramotný, podobně jako zbytek rodiny.

Jenomže když mu bylo sedm, stalo se cosi, co změnilo jeho život. Šel zrovna po Olivové ulici, v centru Bejrútu, když spatřil, jak ze čtrnáctipatrového domu padá pianino. Podle všeho ho stěhovali a nějak jim vyklouzlo. Dole po chodníku ale šli dva američtí turisté, manželé, a oba by je to zabilo, o tom není pochyb, kdyby se k nim ovšem mladý Herod v poslední chvíli nevrhl a nesrazil je stranou. Pianino je minulo snad o milimetry.

Samozřejmě byli mladému darmošlapovi nesmírně vděční, a jak se ukázalo, byli ohromně bohatí. Vyptali se na něj a zjistili, jak je chudý... ty šaty, co měl na sobě, obnosilo po řadě všech devět jeho bratrů. A tak ho z vděčnosti víceméně adoptovali. Odletěli s ním z Bejrútu a tady ho dali na školu a on dělal obrovské pokroky. Měl ty nejlepší známky, a když mu bylo patnáct, seděl náhodou – a ta náhoda je zcela ohromující – vedle chlapce, ze kterého měl vyrůst ministerský předseda Velké Británie. Přesněji řečeno, náš nynější ministerský předseda. Ti dva spolu chodili do školy.

Trochu to vyprávění urychlím. Po škole šel Sayle na Cambridge a vystudoval ekonomii. Pak zahájil kariéru, která ho vedla od úspěchu k úspěchu. Vlastní rozhlasová stanice, hudební vydavatelství, počítačový software... aha, ano, taky si našel čas

koupit stáj s dostihovými koňmi, i když ti bůhvíproč vždycky dobíhají poslední. Velkou pozornost si ale získal svým nedávným podnikem. Jde o zcela revoluční počítač, který nazval Stormbreaker.“

Stormbreaker. Alex si vzpomněl na složku, kterou našel v kanceláři Iana Ridera. Začíná to zapadat do sebe.

„Počítače Stormbreaker vyrábějí Saylovy závody,“ ozvala se paní Jonesová. „Hodně se toho namluvilo o jejich designu. Černá klávesnice a černá kastle, a navíc –“

„Na jedné straně symbol blesku,“ kývl Alex. Viděl obrázek v některém počítačovém časopisu.

„Ale kdyby jen odlišně vypadal,“ vložil se do věci znovu Blunt. „On je založený na naprosto nové technologii. Její podstatou je cosi, čemu se říká kulový procesor. Počítám, že ti to moc neříká.“

„Je to integrovaný obvod na silikonové kouli o průměru jeden milimetr,“ ucedil Alex. „Z výrobního hlediska je o devadesát procent levnější než obyčejný čip, protože celý ten krám je zapečetěný, takže k výrobě není potřeba bezprašné prostředí.“

„Hm? Ano,“ odkašlal si Blunt. „Jenže hlavní je, že dneska k večeru Saylovy závody chystají velice pozoruhodné prohlášení. Mají v úmyslu rozdat desítky tisíc těchhle počítačů. Přesněji řečeno, chtějí, aby každá škola druhého stupně v Británii měla vlastní Stormbreaker. Je to s ničím nesrovnatelný šlechtitelský skutek a také Saylův způsob, jak poděkovat zemi, která mu poskytla domov.“

„Takže je to hrdina.“

„Zdálo by se. Před pár měsíci napsal na Downing Street tohle:

Můj drahý pane premiére,

možná si na mě vzpomínáte ze společných školních časů. Žil jsem v Anglii téměř čtyřicet let a rád bych udělal gesto, na které se nikdy nezapomene a jímž vyjádřím své nefalšované city, jež chovám k vaší zemi.

Dál dopis popisoval ten dar a byl podepsán *V nejhlubší pokoře Váš.* Samozřejmě že celá vláda byla v tu chvíli vzhůru nohama.

Počítače se sestavují v Saylově továrně v cornwallském Port Tallonu. Na konci tohoto měsíce je mají rozvážet po celé zemi a

prvního dubna se v Londýně, v Muzeu vědy, odehraje zvláštní ceremoniál. Ministerský předseda stiskne tlačítko, kterým se všechny počítače zapojí on-line... všechny najednou. A pan Sayle, což je mimochodem zatím přísně tajné, za to dostane britské občanství, po kterém, jak se zdá, odjakživa touží.“

„To mu ze srdce přeju,“ utrousil Alex. „Ale pořád jste mi ještě nepověděl, co s tím mám společného já.“

Blunt loupl očima po paní Jonesové, která při jeho výkladu v klidu dojedla. Rozbalila si další mátový bonbon a převzala nit vyprávění.

„Naše oddělení, tedy zvláštní operace, si s panem Saylem láme hlavu už delší dobu. V podstatě nás hlavně trápí, jestli není dobrotivý natolik, že je to až příliš pěkné, než aby to byla pravda. Nebudu zacházet do podrobností, Alexi, ale omrkli jsme si jeho obchodní záležitosti... má styky v Číně a v někdejších Sovětském svazu, v zemích, které se nikdy nepočítaly mezi naše přátele. Vláda si možná myslí, že je to světec, ale v jeho povaze je i kus nemilosrdnosti. A starosti nám dělají i bezpečnostní opatření tam v Port Tallonu. Víceméně si pořídil soukromou armádu. Chová se, jako by měl co skrývat.“

„Ne že by nám ale všichni naslouchali,“ ucedil Blunt.

„Přesně tak. Vláda je celá žhavá, aby už ty počítače měla v rukou, a skoro nám nenaslouchá. Proto jsme se rozhodli vyslat do továrny vlastního člověka. Pod záminkou kontroly bezpečnostních opatření. Ve skutečnosti měl dohlížet na Heroda Sayla.“

„To mluvíte o strýčkovi,“ uvědomil si Alex. Ian Rider mu pověděl, že jede na konferenci o pojišťovnictví. Jedna z mnoha lží v životě, který se z ničeho jiného než ze lží neskládal.

„Ano. Byl tam tři týdny a stejně jako my nebyl z pana Sayla zrovna nadšený. V prvních zprávách ho popsal jako náladového a nepříjemného člověka. Zároveň ale připustil, že všechno se zdá být v pořádku. Výroba pokračuje podle plánu. Z linky vyjíždějí Stormbreakery. A všichni jsou zřejmě spokojení.“

Pak jsme ale dostali další zprávu. Rider toho moc říct nemohl, protože to byla veřejná linka, ale oznámil nám, co se stalo. Prý cosi objevil. Prý se Stormbreakery nesmějí dostat pryč z továrny – a prý

brzy přijede do Londýna. Z Port Tallonu vyjel ve čtyři. Vůbec se nedostal ani na dálnici. Nachystali mu léčku na tiché venkovské silničce. Auto našli místní policisté. Zařídili jsme to, aby ho přivezli sem.“

Alex mlčky seděl. Dokázal si to představit. Kroutící se silnička se zrovna kvetoucími stromy. Stříbrné BMW se leskne a jen se řítí. A za zatačkou čeká další auto... „Proč mi to všechno povídáte?“ zeptal se.

„Jako důkaz toho, co tvrdíme,“ odpověděl Blunt. „Máme o Saylovi pochybnosti, tak tam pošleme člověka. Svého nejlepšího. Ten něco zjistí a pak ho zabijí. Třeba Rider odhalil pravdu...“

„Jenže já to stejně nechápu!“ vybafl Alex. „Sayle rozdává počítače. Nevydělává na nich. Dostane za to britské občanství. Aťsi! Co by mohl skrývat?“

„To nevíme,“ pokrčil rameny Blunt. „Prostě to nevíme. Ale chceme to zjistit. A brzy. Než ty počítače opustí továrnu.“

„Rozvoz začne poslední den v březnu,“ přidala se paní Jonesová. „To je za pouhé dva týdny.“ Střelila pohledem po Bluntovi. Ten přikývl. „Proto je pro nás zásadně důležité poslat do Port Tallonu někoho dalšího. Někoho, kdo bude pokračovat tam, kde tvůj strýc práci nedokončil.“

Alex se ošklíbl. „Doufám, že se nedíváte na mě.“

„Dalšího agenta prostě poslat nemůžeme,“ řekla paní Jonesová. „Nepřítel odkryl karty. Zabil Ridera. Bude očekávat náhradníka. Nějak ho musíme přechytračit.“

„Musíme poslat někoho, koho si nevšimne,“ vykládal dál Blunt. „Někoho, kdo to tam obhlédne, nenechá se chytit a podá hlášení. Uvažovali jsme, že pošleme ženu. Ta by tam mohla proklouznout jako sekretářka nebo recepční. Ale pak jsem dostal lepší nápad.“

Je to pár měsíců, co jeden počítačový časopis zorganizoval soutěž. *Staň se prvním, kdo bude pracovat se Stormbreakerem. Vydej se do Port Tallonu a seznam se se samotným Herodem Saylem.* To byla první cena – a vyhrál ji nějaký klučina, který je podle všeho počítačový génius. Jmenuje se Felix Lester. Je mu čtrnáct. Tolik, co tobě. Taky trochu jako ty vypadá. Za ani ne dva týdny ho čekají v Port Tallonu.“

„Tak moment...“

„Už jsi nám předvedl, že jsi mimořádně odvážný a vynalézavý,“ prohlásil Blunt. „Především na tom vrakovišti... to byl kop z rejstříku karate, že ano? Jak dlouho se učíš karate?“ Alex neodpověděl, a tak Blunt pokračoval. „A potom ta menší zkouška, co jsme ti narafičili v bance. Kluk, který vyleze v patnáctém patře z okna, jen aby ukojil svoji zvědavost, ten musí být dost zvláštní – a mně připadá, že ty opravdu zvláštní jsi.“

„Takže navrhujeme, abys začal pracovat pro nás,“ přidala se paní Jonesová. „Máme dost času, abys dostal základní výcvik – i když ho pravděpodobně asi nebudeš potřebovat –, a můžeme tě vybavit několika věcmi, které ti snad v tom, o co nám jde, pomůžou. Pak zařídíme, abys mohl převzít místo toho chlapce. Pojedeš do Saylových závodů 29. března. Tehdy tam čekají toho Lesterovic kluka. Zůstaneš do prvního dubna, což je den slavnostního zahájení provozu. Načasování ani nemůže být lepší. Budeš se moci setkat s Herodem Saylem, mít ho na očích a povědět nám, co si myslíš. Snad taky zjistíš, co to objevil tvůj strýc a proč musel zemřít. Neměl by ses dostat do žádného nebezpečí. Kdo by koneckonců podezříval čtrnáctiletého kluka, že je špión?“

„Požadujeme jen to, abys nám podával hlášení,“ pokračoval Blunt. „Nic víc nechceme. Věnuj nám dva týdny. Dej nám šanci ujistit se, že ty počítače jsou právě takové, jak je vychválili. A sobě příležitost prokázat službu vlasti.“

Blunt doobědval. Talíř měl vyjedený čistě, jako kdyby na něm ani nikdy žádné jídlo nebylo. Odložil nůž a vidličku a pěkně je vyrovnal vedle sebe. „A já se ptám, Alexi,“ prohlásil. „Co ty na to?“

Nastala dlouhá odmlka.

Blunt si jej prohlížel se zdvořilým zájmem. Paní Jonesová rozbalovala další mátový bonbon a oči jako by neupírala na nic jiného než na zkroucený čtvereček papíru, který držela.

„Ne,“ povídá Alex.

„Pardon?“

„Ten nápad je pitomost. Nechci být špiónem. Chci se stát fotbalistou. A vůbec, mám vlastní život.“ Těžko se mu shledávala ta

pravá slova. Celé to bylo tak nafouknuté, že měl skoro chuť se rozesmát. „Proč to šmejdění nechcete po tom Felixi Lesterovi?“

„Nedomníváme se, že by byl tak vynalézavý jako ty,“ odtušil pan Blunt.

„V počítačových hrách bude nejspíš lepší.“ Alex zavrtěl hlavou. „Je mi líto. Nemám prostě zájem. Nechci se do toho zaplést.“

„To je velká škoda,“ utrousil Blunt. Nezměnil tón hlasu, a přesto slova zněla těžce a mrtvolně. I on sám se nějak změnil. Po celý oběd se choval zdvořile; ne snad přátelsky, ale přinejmenším lidsky. To vše v okamžení zmizelo. Alexovi to připadlo, jako by někdo zatáhl za splachovadlo. Lidská část toho člověka se prostě spláchla pryč.

„Pak bychom tedy měli probrat tvoji budoucnost,“ pokračoval. „Ať se ti to líbí nebo ne, Alexi, Královská všeobecná je teď právně vzato tvým opatrovníkem.“

„A neříkal jste čirou náhodou, že Královská všeobecná neexistuje?“

Blunt si ho nevšímal, „Ian Rider samozřejmě dům i všechny peníze odkázal tobě. Ovšem do tvých jedenadvacetin to vše zůstane ve svěřenství. A to ovládáme my. Takže se obávám, že nastanou jisté změny. Například ta americká holka, co u tebe bydlí.“

„Jack?“

„Slečna Starbrightová. Vypršela jí platnost víza. Vráti se do Ameriky. Navrhujeme prodat dům. Naneštěstí nemáš žádné příbuzné, kteří by se o tebe starali, takže se obávám, že to bude znamenat i nutnost odejít z Brooklandské. Půjdeš do ústavu. Jeden znám, je kousek za Birminghamem. Ústav svaté Alžběty v Sourbridgi. Moc příjemné místo to není, ale bohužel asi nemáme na vybranou.“

„Vy mě vydíráte!“ vyrazil Alex.

„Vůbec ne.“

„A když budu souhlasit s tím, co po mně chcete...“

Blunt sklouzl pohledem k paní Jonesové. „Když ty pomůžeš nám, my pomůžeme tobě.“

Alex to zvažoval, ale ne dlouho. Neměl na vybranou a dobře to věděl. Ti lidé mají v hrsti jeho peníze, jeho současný život, celou jeho budoucnost. „Říkali jste něco o výcviku,“ nadhodil.

Paní Jonesová přikývla. „Právě proto jsme tě přivezli sem, Alexi. Je to výcvikové středisko. Když nám slíbíš, co chceme, můžeme začít hned.“

„Začít hned.“ Alex ta dvě slova vyprskl a vůbec se mu nezalíbilo, jak to zní. Blunt a paní Jonesová čekali na odpověď. Vzdychl si. „Nojo. Tak dobře. Zdá se mi, že moc na vybranou teda nemám.“

Podíval se na porci studeného jehněčího na talíři. Mrtvola. Najednou věděl, jak se takový mrtvý kus masa cítí.

NULA NULA NIC

Alex snad posté proklel Alana Blunta, a to za pomoci výrazů, o kterých ani nevěděl, že je zná. Bylo skoro pět odpoledne, ale klidně mohlo být i pět ráno: nebe za celý den sotva změnilo barvu. Bylo šedé, studené, nelítostné. Pořád pršelo, pořád se snášelo řídké mrholení, které vítr nesl vodorovně, takže mu voda zalézala pod údajně nepromokavé oblečení, mísila se s jeho potem a se špinou a mrazila ho do morku kostí.

Rozložil mapu a znovu si zjistil, kde je. Musí být blízko u dnešního posledního KB – kontrolního bodu –, ale pořád nic neviděl. Stál na úzké stezce tvořené volnými hnědými oblázky, které mu při chůzi křupaly pod vojenskými botami. Stezka se klikatila jako had po úbočí hory; po pravici byl strmý sráz. Byl někde v Breconských vrších a býval by tu měl být výhled, kdyby ho nepokazil déšť a snášející se tma. Na úbočí kopce se kroutilo pár stromů, které měly listy tvrdé jako trny. Za ním, pod ním, před ním, všude totéž. Ztracená varta.

Alex mlčky trpěl. Desetikilový armádní batoh, který ho přinutili navléknout, se mu zařezával do ramen a na zádech mu dělal puchýře. Pravé koleno, na které předtím upadl, už sice nekrvácelo, ale pořád pálilo. Na rameni měl modřinu a na krku se pořezal. Maskáče – ty pseudovojenské z obyčejného obchodu mu vyměnili za skutečné armádní – mu seděly mizerně, řezaly ho do nohou a do podpaží, zato všude jinde plandaly. Věděl, že je skoro vyčerpaný a příliš unavený, než aby cítil bolest. Nebýt glukózových a kofeinových tablet z batohu, už by si udělal zastávku před pěknými pár hodinami. Chápal, že jestli nenajde KB brzy, nebude fyzicky s to pokračovat. A pak ho z kurzu vyhodí. Vylejou ho. Tak se to tady říká. Ti budou rádi. Alex polkl trpkou chuť porážky, složil mapu a přinutl se jít dál.

Byl to devátý – nebo snad desátý? – den výcviku. Čas se mu začínal nějak rozmazávat, splývat, ztrácet tvar, jako ten déšť. Po obědě s Alanem Bluntem a paní Jonesovou ho vystěhovali ze zámečku do strohé dřevěné chatky v pár kilometrech vzdáleném výcvikovém táboře. Chatek tu bylo celkem devět a v každé byly čtyři

kovové postele a čtyři kovové skříňky. Do jedné vmáčkli ještě pátou postel, aby měli kam ubytovat Alexe. Kousek stranou stály dvě chatky natřené jinou barvou. V jedné byla kuchyně a jídelna, ve druhé záchody, umyvadla a sprchy – a kam oko dohlédne, žádný kohoutek s teplou vodou.

První den Alexe představili vedoucímu výcviku, neskutečně nadupanému seržantovi černé pleti. Byl to přesně ten typ člověka, co si myslí, že už viděl úplně všechno. Dokud neuviděl Alexe. A než vůbec promluvil, nový přírůstek si pěknou chvíli prohlížel.

„Vypytávat se není moje práce,“ prohlásil. „Ale kdyby byla, rád bych se zeptal, co je to napadlo posílat mi sem děti. Máš ponětí, proč tady jsi, kluku? Tohle není žádný Disneyland. Žádný akvapark.“ Rozsekal to slovo na tři slabiky a ty pak vyplivoval. „Mám tě tu na jedenáct dnů a za ty ti mám dát výcvik, kterej správně trvá čtrnáct tejdnů. To není jenom šílený. To je sebevražda.“

„Já jsem se o to neprosil,“ odsekl Alex. Seržant najednou vybuchl vzteky. „Nemluv na mě, když ti nedávám svolení!“ řval. „A když na mě mluvíš, vždycky mi říkej ‚pane‘. Rozuměl?“

„Ano, pane.“ Alex už za tu chvíli dospěl k závěru, že ten chlap je ještě horší než jeho učitel zeměpisu.

„Teď tu máme pět operačních jednotek,“ přednášel seržant. „Půjdeš k jednotce K. Nepoužíváme jména. Já nemám jméno. Ty nemáš jméno. Když se tě někdo zeptá, co tady děláš, tak ani necekneš. Některý chlapi na tebe možná budou tvrdý. Někteřejm možná bude vadit, že tady jsi. To je bída. Budeš s tím nějak muset vyžít. A je potřeba, abys věděl ještě jednu věc. Můžu ti v ledasčem slevit. Jsi koneckonců kluk, ne chlap. Ale jak si budeš stěžoval, vyleju tě. Jak nebudeš stačit, vyleju tě. A mezi náma, prcku, tohle je omyl a já tě vylejt chci.“

Potom šel Alex k jednotce K. Jak seržant předpověděl, nebyli právě nadšení, že ho mezi sebou mají.

Byli čtyři. Jak měl Alex brzy zjistit, divize zvláštních operací posílala své agenty do stejného výcvikového tábora, jaký používaly elitní úderné jednotky letectva, SAS. Výcvik byl z valné části založen na metodice SAS a k tomu patřily i počty mužů a rozdělení

úkolů v jednotkách. Proto tu byli čtyři muži, každý se speciálními odbornostmi. A jeden kluk, jak se zdálo, zcela bez odbornosti.

Vojákům bylo tak kolem pětadvaceti a povalovali se po pryčnách v družném mlčení. Dva kouřili. Jeden rozbíral a zase skládal zbraň, devítimilimetrovou pistoli Browning High Power. Všichni dostali krycí jména: Vlk, Lišák, Orel a Had. Alex byl od této chvíle znám jen jako Vlček. Velitelem byl Vlk, ten s pistolí. Byl podsaditý a svalnatý a měl hranatá ramena a nakrátko ostříhané tmavé vlasy. Ve tváři byl pohledný, jen to trochu narušoval nos, který mu někdy v minulosti zlomili.

Promluvil jako první. Odložil pistoli a prohlížel si Alexe chladným, tmavošedým očima. „Tak co ty seš vlastně zač?“ zeptal se.

„Vlček,“ odpověděl Alex.

„Malej kluk, sakra!“ Vlk mluvil s podivným, mírně cizím přízvukem. „Nemůžu tomu uvěřit. Ty seš od zvláštních operací?“

„To vám nesmím říct.“ Alex došel ke své posteli a sedl si. Matrace se mu zdála stejně tvrdá jako rám. I přes zimu dostal jednu jedinou deku.

Vlk zavrtěl hlavou a neradostně se usmál. „Jen se koukněte, co nám sem poslali,“ ucedil. „Nula nula sedum? To spíš nula nula nic.“

A ta přezdívka mu už zůstala. Říkali mu Nula nula nic.

V následujících dnech se Alex vlekl za skupinou, zcela k ní nepatřil, ale nikdy nebyl daleko. Dělal skoro všechno, co dělali oni. Učil se orientaci podle mapy, rádiové komunikaci a první pomoci. Účastnil se kurzů boje beze zbraně a praštili s ním o zem tolikrát, že ho stálo všechnu sílu, co měl, aby pak zase vstal.

A pak tu byla opičí dráha. Pětkrát ho s řevem a výhrůžkami protáhli tím obludným úsekem ze sítí a žebřin, tunelů a příkopů, lan tancujících pod nohama a stěn tyčících se do výšky, který se táhl skoro půl kilometru skrz les za chatkami a za něj. Alex si říkal, že takovéhle hřiště pro děti asi mají v pekle. Když to zkusil poprvé, spadl z lana do jámy, kterou jako by někdo právě pro ten účel naplnil ledovým bahnem. Seržant ho napůl utopeného a špinavého poslal zpátky na začátek. Alex měl pocit, že na konec se jaktěživ nedostane, ale napodruhé proběhl dráhu za dvacet pět minut. Do konce týdne to

srazil na sedmnáct minut. Byl celý otlučený a vyčerpaný, ale mlčky se z toho radoval. Sám Vlk to zvládal za dvanáct.

Vlk se k Alexovi dál choval velice nepřátelsky. Ostatní tři si ho jednoduše nevšímali, zato Vlk udělal první poslední, aby ho zesměšnil nebo ponížil. Jako by ho Alex tím, že ho zařadili do jeho skupiny, nějak urazil. Když se jednou plazili pod sítí, Vlk vykopl a botou minul Alexovu tvář snad o centimetr. Kdyby se bagančetem strefil, samozřejmě by byl tvrdil, že šlo o nehodu. Jindy byl úspěšnější, to když v jídelně vrazil do Alexe, až ten sletěl i s tácem, příbory a talířem horkého guláše na zem. A kdykoli na Alexe mluvil, nasazoval stejný pohrdavý tón.

„Dobrou noc, Nula nula nic. Nepočurej se do postele.“

Alex hryzl rty a mlčel. Byl ale rád, když ty čtyři poslali na den na výcvik přežití v džungli, který k jeho vlastnímu výcviku nepatřil, a to i přesto, že seržant mu v jejich nepřítomnosti dával do těla dvakrát tolik. Radši byl sám.

Jenže osmého dne se Vlkovi málem podařilo vyřídít ho úplně. Stalo se to v Mordýrně.

Tak říkali napodobenině velvyslanectví, maketě, v níž příslušníky SAS cvičili ve vysvobození rukojmí. Alex se dvakrát díval, jak jednotka K šla do domu, poprvé na lanech ze střechy, a sledoval na průmyslové televizi, jak postupují skrz budovu. Všichni čtyři muži měli zbraně. Alex se toho neúčastnil, protože kdosi kdesi rozhodl, že on zbraň mít nebude. Uvnitř Mordýrny rozmístili figuríny jako teroristy a rukojmí. Vlk, Lišák, Orel a Had rozkopávali dveře, čistili místnosti omračujícími granáty, které vybuchovaly několikrát a od kterých zaléhaly uši, a v obou případech se jim podařilo úspěšně akci zakončit.

Tentokrát musel Alex s nimi. Mordýrna byla samá past. Neřekli jim, kde nástrahy jsou. Šli tam beze zbraní, všech pět. Jejich úkolem bylo jen projít z jednoho konce domu na druhý a nenechat se „zabít“.

Skoro to dokázali. V první místnosti, zařízené jako velická jídelna, našli pod kobercem našlápne polštářky a infračervené paprsky přes dveře. Pro Alexe to byl strašidelný zážitek, protože jen šel po špičkách za čtyřmi vojáky a díval se, jak demontují nástražná zařízení a za pomoci cigaretového kouře odhalují jinak neviditelné

paprsky. Bylo to divné, všeho se bát – a přitom nic nevidět. V chodbě stál za paravánem detektor pohybu, který aktivoval samopal (Alex pevně doufal, že je nabitý slepými). Třetí místnost byla prázdná. Čtvrtá, to byl obývací pokoj, který měl na druhé straně východ, francouzská okna. Přes celou délku pokoje byl natažený drát ne o mnoho silnější než lidský vlas a na francouzských oknech bylo poplachové zařízení. Had se zabýval alarmem a Lišák a Orel odepnuli od pasu elektronické obvody a různé nástroje a chystali se zneškodnit nástražný drát.

Vlk je zadržel. „Nechte to. Jdeme odsud.“ V té chvíli jim dal Had znamení. Deaktivoval poplašné zařízení. Francouzská okna byla otevřená.

Had byl venku první. Pak Lišák a Orel. Alex měl vyjít ven poslední, ale když došel k východu, zjistil, že mu cestu přehrazuje Vlk.

„Smůla, Nula nula nic,“ ucedil Vlk. Mluvil mírně, skoro laskavě.

Pak už si Alex uvědomil jen to, jak ho Vlk dolní hranou dlaně uhodil do prsou a rána ho ohromující silou odmrštila dozadu. Nebyl na to připravený, a tak ztratil rovnováhu a padal. Vzpomněl si na nástražný drát a pokusil se zkroutit celé tělo, aby se mu vyhnul. Bylo to ale marné. Volnou levou rukou za drát zachytil. Ucítit to na zápěstí. Dopadl na podlahu a zmáčkl drát pod sebou. A pak...

Omračovací granát HRT používají u SAS často. Je to věčička plná směsi práškového hořčíku a třaskavé rtuti. Když nástražný drát uvedl granát do činnosti, rtuť okamžitě explodovala a nejenže Alexe ohlušila, navíc jím otřásla, až měl pocit, že mu to rve srdce na kusy. Zároveň se zapálil hořčík, který pak hořel plných deset vteřin. Světlo bylo tak jasné, že bylo jedno, jestli jste zavřeli oči nebo ne. Alex jen ležel na zemi, tváří na tvrdé dřevěné podlaze, ruce si tiskl na obličej, nedokázal se pohnout a čekal, kdy bude po všem.

Ale ani tím to ještě neskončilo. Když hořčík konečně vyhořel, bylo to, jako kdyby s ním skončilo i všechno světlo. Alex se potácivě postavil, neviděl a neslyšel, dokonce ani nevěděl jistě, kde vůbec je. Bylo mu zle od žaludku. Místnost se s ním roztočila. Ve vzduchu visel těžký pach chemikálií.

Deset minut nato se vypotácel ven. Vlk na něj čekal s ostatními a tvářil se neutrálně, takže Alexovi došlo, že odtud určitě stačil vyklouznout, než on dopadl na zem. Došel k nim našťvaný seržant. Alex neočekával, že by na tváři toho chlapa spatřil třeba jen stín starosti o své blaho, a taky se nezklamal.

„Nechtěl bys mi říct, co se tam stalo, Vlčku?“ dožadoval se. A když Alex neodpovídal, pokračoval: „Zkazil sis celý výcvik. Zpackal jsi to. Kvůli tobě by mohli vylejt celou skupinu. Takže kdybych byl na tvém místě, radši bych se rozpovídal, co se tam stalo.“

Alex střelil pohledem po Vlkovi. Ten se díval někam stranou. Co má říct? Má se pokusit vyklopit pravdu?

„Tak co?“ dožadoval se seržant.

„Nestalo se nic, pane,“ řekl Alex. „Prostě jsem se nedíval, kam šlapu. O něco jsem zakopl a pak to vybuchlo.“

„Kdyby to bylo doopravdy, bylo by po tobě,“ zavrčel seržant. „Co jsem ti říkal? Byla to chyba, posílat mi sem malýho kluka. A navíc pitomýho, nešikovnýho kluka, co se nekouká, kam leze... to je ještě horší!“

Alex jen stál a snášel to. Ale koutkem oka zahlédl, že se Vlk mírně usmívá.

Seržant si toho všiml taky. „Připadá ti to zábavný, Vlku? Tak to tam běž uklidit. A dneska večer si radši trochu odpočiňte. Všichni. Protože zejtra na vás čeká čtyřicetkilometrověj ostrej pochod. S dávkama pro přežití. Bez ohně. Tohle je výcvik pro přežití. A jestli ho přežijete, tak možná potom budete mít důvod se usmívat.“

Na ta slova si Alex vzpomněl teď, přesně čtyřiaadvacet hodin nato. Posledních jedenáct hodin z té doby strávil na nohou a šel po trase, kterou mu seržant udal na mapě. Cvičení začalo v šest ráno, poté, co za šera zhlitli ke snídani párek s fazolemi. Vlk i ostatní už dávno zmizeli v dálce před ním, i když měli na hřbetech pětadvacetikilogramové batohy. Na překonání trasy jim taky dali jen osm hodin. Alex vzhledem ke svému věku dostal dvanáct.

Obešel zákrutu stezky a nohy zakřupaly na štěrk. Před ním kdosi stál. Byl to seržant. Zrovna si zapálil cigaretu a Alex se díval, jak si vsouvá zápalky zpátky do kapsy. Když ho tak pozoroval, vrátilo se mu ponížení a vztek ze včerejška a zároveň ho opustil

zbytek sil. Najednou měl plné zuby Blunta, paní Jonesové, Vlka... celé téhle pitomosti. Z posledních sil se dopotácel těch zbývajících sto metrů a zastavil se. Déšť i pot mu stékaly po tvářích. Vlasy, teď tmavé a spleené, měl přilepené na čele.

Seržant se podíval na hodinky. „Jedenáct hodin pět minut. To by šlo, Vlčku. Ostatní tu ale jsou už tři hodiny.“

Budiž jim to přáno, pomyslel si Alex. Neřekl nic.

„Ale stejně by ses měl dostat ještě k poslednímu KB,“ pokračoval seržant. „Je támhle nahoře.“

Ukázal na skalní stěnu. Žádný mírný svah. Byla skoro kolmá. Souvislá skála se zvedala do výšky padesáti metrů a nikde jediný chyt pro ruce nebo stup pro nohy. Jen od pohledu na ni se Alexovi stáhl žaludek, Ian Rider ho brával na skály, do Skotska, do Francie, různě po Evropě. Ale nikdy se nepokusil o něco takhle obtížného. Navíc sám. Navíc takhle unavený.

„Nemůžu,“ oznámil seržantovi. Kupodivu to vyslovil celkem snadno.

„Neslyšel jsem,“ nadhodil seržant.

„Řekl jsem, že nemůžu, pane.“

„Slovo nemůžu tady nepoužíváme.“

„To je mi jedno. Mám toho dost. Už mě ani nenapadne –“ Alexovi selhal hlas. Nevěřil si dost na to, aby pokračoval. Už jen stál, připadal si zmrzlý a prázdný a čekal, kdy sekýra dopadne.

Jenže nedopadla. Seržant si ho velice dlouho jen prohlížel. Pak pomaličku přikývl. „Tak poslouchej, Vlčku,“ řekl. „Vím, co se stalo tam v Mordýrně.“

Alex vzhlédl.

„Vlk zapomněl, že tam máme monitorovací systém. Všechno to máme nahrané.“

„Tak ale proč...“ začal Alex.

„Podal jsi na něj stížnost, Vlčku?“

„Ne, pane.“

„Chceš ji podat teď, Vlčku?“

Odmlka. Potom: „Ne, pane.“

„Dobře.“ Seržant ukázal na skalní stěnu a naznačil namířeným prstem, kudy vede cesta. „Není to tak těžké, jak to vypadá,“ utrousil.

„A hned na vršku na tebe čekají. Dostaneš bezvadnou studenou večeři. Z bojovejch dávek. Studenejch. O to bys přece nechtěl přijít.“

Alex nabral dech a vykročil. Když šel kolem, klopýtl; aby znovu získal rovnováhu, natáhl ruku a zavadil o seržanta. „Promiňte, pane,“ omluvil se.

Dostat se na vrchol mu zabralo dvacet minut – a opravdu, jednotka K tam čekala, muži se krčili kolem tří malých stanů, které zřejmě předtím stihli postavit. Dva byly každý pro dva muže, třetí, ten zdaleka nejmenší, pro Alexe.

Had, hubený plavovlasý mladík, který mluvil se skotským přízvukem, se na Alexe podíval. V jedné ruce držel plechovku s masem ve vlastní šťávě a ve druhé lžící.

„Nevěřil jsem, že to zmákneš,“ prohlásil. Alex bezděky v jeho hlase zaznamenal jistou vřelost – a poprvé mu nikdo neřekl Nula nula nic.

„Já taky ne,“ přikývl.

Vlk se krčil nad tím, z čeho doufal udělat ohniště, křesal dvěma křemeny a pokoušel se zapálit oheň. Lišák a Orel se na to dívali. Moc mu to nešlo. Od kamenů odletovaly jen docela maličké jiskry a kusy novinového papíru a listí, které nasbíral, už byly i tak moc vlhké. Vlk křesal kameny znovu a znovu. Ostatní dál velice zamračeně přihlíželi.

Alex napřáhl ruku s krabičkou zápalek, které ukradl seržantovi z kapsy, když tam dole pod skalní stěnou předstíral, že zakopl.

„Tohle by mohlo zabrat líp,“ navrhl.

Hodil zápalky na zem a pak šel do svého stanu.

ŽÁDNÉ HRAČKY

Paní Jonesová seděla v londýnské úřadovně a čekala, až Alan Blunt dočte zprávu. Svítilo sluníčko. Po římse za oknem chodil sem a zase tam holub, jako kdyby držel hlídku.

„Vede si dost dobře,“ prohlásil Blunt konečně. „Přesněji řečeno pozoruhodně dobře.“ Obrátil stránku. „Jak vidím, vynechal střelecký výcvik.“

„Měl jsi v úmyslu dát mu zbraň?“ zeptala se paní Jonesová.

„Ne. Myslím, že to by nebyl dobrý nápad.“

Blunt nakrčil obočí. „Nemůžeme dát klukovi zbraň,“ prohlásil. „Na druhou stranu ho asi nemůžeme poslat do Port Tallonu s prázdnýma rukama. Měla by sis promluvit se Smithersem.“

„Už se stalo. Teď na tom dělá.“

Paní Jonesová vstala a chystala se k odchodu. U dveří se ale zarazila. „Tak si říkám, jestli tě nenapadlo, že Rider ho možná na tohle všechno připravoval celou tu dobu,“ nadhodila.

„Co tím chceš říct?“

„Že si Alexe chystal, aby ho vystřídal. Že ho cvičil pro rozvědnou práci už od doby, co kluk začal chodit... ale aniž by o tom věděl. Žil přece v zahraničí, takže teď mluví francouzsky, německy a španělsky. Lezl po horách, potápěl se, lyžoval. Naučil se karate. S tělesnou kondicí je na tom skvěle.“ Pokrčila rameny. „Myslím, že Rider chtěl, aby se Alex stal špiónem.“

„Jenže ne tak brzy,“ ucedil Blunt.

„Souhlasím. Alane, víš stejně dobře jako já, že na to ještě není zralý. Jestli ho pošleme do Saylových závodů, nechá se tam zabít.“

„Možná.“ To osamocené slovo bylo chladné, věčné.

„Je mu čtrnáct! Nemůžeme to udělat.“

„Musíme.“ Blunt vstal, otevřel okno a pustil dovnitř vzduch a zvuky z ulice. Holub se polekal a odletěl z římse. „Mám z té záležitosti těžkou hlavu,“ prohlásil. „Ministerský předseda bere Stormbreakery jako význačný triumf svůj i svojí vlády. Jenže na Herodu Saylovi je něco, co se mi nezamlouvá. Pověděla jsi mu o Jasenu Gregorovičovi?“

„Ne,“ zavrtěla paní Jonesová hlavou.

„Tak to je načas, abys to udělala. To Jasen zabil jeho strýce. Vím to jistě. A pokud Jasen pracoval pro Sayla...“

„Co uděláš, jestli Jasen zabije i Alexe Ridera?“

„To není náš problém. Pokud tam kluka zabijí, bude to konečný důkaz, že něco není v pořádku. Přinejmenším mi to umožní oddálit projekt Stormbreaker a dobře a důkladně se podívat na zoubek tomu, co se děje v Port Tallonu. Svým způsobem by nám skoro pomohlo, kdyby ho opravdu zabili.“

„Chlapec na to ještě není připraven. Bude dělat chyby. Nebude dlouho trvat, než přijdou na to, kdo je.“ Paní Jonesová si vzdychla. „Nemyslím si, že by Alex měl moc velkou šanci.“

„Souhlasím.“ Blunt se odvrátil od okna. Sluneční svit se mu linul přes rameno. Na tvář mu padl jeden jediný stín. „Jenže teď už je pozdě si s tím dělat starosti,“ oznámil. „Nemáme už čas. Skončete výcvik. Pošlete ho tam.“

Alex seděl přikrčený v zadní části nízko letícího vojenského stroje C-130 a žaludek měl jako na vodě. Kolem něj ve dvou řadách sedělo dvanáct mužů, jeho jednotka a dvě další. Už hodinu se letoun řítí ve výšce pouhých sto metrů na údolím Wellsu, klesal a stoupal, aby se vyhýbal horám. Za drátěným pletivem svítila jediná narudlá žárovka, která přispívala k vedru v přeplněné kabině. Alex všude kolem sebe cítil, jak se chvějí motory. Bylo to jako cestovat v sušičce kombinované s mikrovlnkou.

Při myšlence na to, že by měl z letadla vyskočit s příliš velkým hedvábným padákem, by se mu normálně dělalo strachy zle. Jenže právě to ráno mu řekli, že on skákat nebude. Přišel pokyn z Londýna. Prý nelze riskovat, že si zlomí nohu, psali, a tak se Alex domyslel, že konec výcviku se blíží. Přesto ho naučili balit padák, řídit ho, vyskakovat z letadla a přistávat, a ke konci dne mu seržant přikázal, že s nimi poleť, čistě aby měl tu zkušenost. Teď, blízko k zóně seskoku, Alex div necítil zklamání. Bude se na všechny jen dívat, jak vyskakují, a pak tu zůstane sám.

„Pé minus pět...“

Pilotův hlas zazněl z reproduktoru odtazitě a kovově. Alex zaskřípal zuby. Pět minut do seskoku. Podíval se, jak se ostatní šourají na místa a kontrolují lanka, která je pojí k otvíracímu lanku. Seděl vedle Vlka. Ten byl k jeho překvapení naprosto zticha a ani se nehnul. V tom přitmí to bylo těžko říct, ale výraz na jeho tváři mohl snad prozrazovat i strach.

Ozval se hlasitě bzučák a místo červeného světla svítilo zelené. Z kabiny k nim prolezl druhý pilot. Sáh po rukojeti a otevřel v zadní části letadla dveře, takže se dovnitř nahnul ledový vzduch. Alex viděl ostře ohraničený čtverec tmy. Pršelo. Kapky svištěly kolem.

Zelené světlo začalo poblikávat. Druhý pilot poklepal prvním dvěma na ramena a Alex se díval, jak se šourají ke straně trupu a pak se vrhají ven. Jen na chvíli ztuhli ve dveřích. Pak byli pryč, jako zmačkaná fotografie, kterou vzal vítr. Následovali dva další. Pak další dvojice a nakonec čekal na seskok poslední pár. Alex stříl pohledem po Vlkovi, který jako by se zamotal do výstroje. Jeho partner došel ke dveřím sám, ale Vlk pořád ne a ne zvednout hlavu.

Ten druhý vyskočil. Alex si náhle uvědomil, že zůstali jen on a Vlk.

„Dělej!“ snažil se druhý pilot překřičet burácení motorů.

Vlk se narovnal. Jen na chvíli se zadíval Alexovi do očí, ale stačilo to, aby měl Alex jasno. Vlk byl přirozený vůdce. Byl odolný a rychlý, tu čtyřicetakilometrovou túru zdolal, jako by to byla procházka v parku. Jenže má slabinu. Nějak se mu seskok dostal pod kůži a on je teď tolik vystrašený, že se nemůže hnout. Těžko se tomu věřilo, ale bylo to tak, stál ve dveřích jako zkamenělý, ruce měl ztuhlé a vytřeštěně se díval ven. Alex se ohlédl. Druhý pilot byl odvrácený od nich. Nevidí, co se děje. Ale co až se podívá? Jestli Vlk neskočí, bude to konec jeho výcviku a možná i konec jeho kariéry. Už to, že váhá, je dost zlé. Možná ho vylejou.

Alex chvíli přemítal. Vlk se nehýbal. Alex viděl, jak se jeho ramena zdvihají a zase klesají. Snaží se sebrat odvahu. Uteklo deset vteřin. Snad i víc. Druhý pilot se skláněl a urovnával nějakou výbavu. Alex vstal. „Vlku,“ řekl.

Vlk jej vůbec neslyšel.

Alex naposledy sjel očima ke druhému pilotovi a pak vši silou vykopl. Napálil Vlka botou do zadku. Vložil do toho opravdu všechno. Vlk se nechal překvapit, pustil se rámu a sletěl do vířícího nočního vzduchu.

Druhý pilot se otočil a spatřil Alexe. „Co tam děláš?“ zahulákal. „Jenom jsem si protahoval nohy,“ zařval Alex. Letadlo opsalo oblouk a zamířilo zpátky.

Když vešel do hangáru, paní Jonesová na něj už čekala. Seděla u stolu a na sobě měla šedivé hedvábné sáčko a kalhoty, kterým z kapsy čouhal černý kapesník. Chvilku ho nepoznala. Alex přišel v letecké kombinéze. Vlasy měl promoklé deštěm. Obličej strhaný únavou; jako by velice rychle zestárnul. Nikdo z mužů se ještě nevrátil. Poslali nákladník, který je na asi tak tři kilometry vzdáleném poli sesbírá.

„Alexi?“ oslovila ho.

Alex vzhlédl, ale neřekl nic.

„O tom, že nebudeš smět skákat, jsem rozhodla já,“ oznámila. „Doufám, že nejsi zklamaný. Jen jsem si myslela, že to je příliš velké riziko. Posad' se, prosím.“

Alex si sedl proti ní.

„Mám něco, co by tě mohlo rozveselit,“ pokračovala. „Přivezla jsem nějaké hračky.“

„Hračkám už jsem odrostl,“ prohlásil Alex.

„Těmhle ne.“

Pokynula rukou a ze stínu vyšel nějaký muž s tácem plným věcí. Položil ho na stůl. Byl nehorázně tlustý. Když si sedl, kovová židle zmizela pod vrstvami tuku na zadku a Alexe překvapilo, že vůbec jeho váhu udržela. Byl holohlavý, měl černý knír a několik brad, jedna přecházela ve druhou a ta poslední pak přímo do krku a na ramena. Na sobě měl oblek s tenkým proužkem, na který museli spotřebovat nejmíň tolik látky, co na stan.

„Smithers,“ kývl na Alexe. „Moc rád tě poznávám, brácho.“

„Co pro něj máš?“ vybídla ho paní Jonesová.

„Bohužel na to nebylo moc času,“ omlouval se Smithers. „Hlavní bylo vyjít z toho, co by si asi mohl s sebou vzít čtrnáctiletý

kluk, a pak to přizpůsobit.“ Vzal z tácu první předmět. Jojo. Bylo jen o maličko větší než obyčejně a bylo z černé umělé hmoty. „Začneme u tohotohle,“ oznámil Smithers.

Alex potřásl hlavou. Nevěřil vlastním očím. „Nic mi neříkejte!“ vyrazil. „Je to nějaká skrytá zbraň...“

„Ne tak docela. Řekli mi, že žádné zbraně mít nemáš. Jsi na to moc mladý.“

„Takže to ve skutečnosti není ruční granát? Že by člověk zatáhnul za šňůrku a musel upalovat pryč?“

„To rozhodně ne. Je to jojo.“ Smithers odroloval kus šňůrky a podržel si ji mezi špekáčkovitými prsty. „Ovšem jde o speciální nylonové lanko. Velice dokonalé. Je ho třicet metrů a unese břemeno až do sta kilogramů. Samotné jojo má motorový pohon a dá se připnout k pasu. Pro lezení může být velice užitečné.“

„Úžasné.“ Na Alexe to nijak nezapůsobilo.

„A potom tu máme tohle.“ Smithers zvedl tubičku. Na jejím boku si Alex přečetl: AKNÉ-STOP: pro zdravější pokožku. „Neber si to osobně,“ omlouval se honem Smithers, „nás prostě napadlo, že takovouhle věc by chlapec tvého věku mohl mít. A je naprosto pozoruhodná.“ Otevřel tubičku a vymáčkl si na prst trochu krému. „Na dotek je tahle látka zcela neškodná. Ale jen ji uvedeš do dotyku s kovem, a je to úplně jiná pohádka.“ Rozmázl krém z prstu po desce stolu. Chvilku se nedělo nic. Potom se do vzduchu vznesl obláček štiplavého dýmu, kov zasyčel a objevila se rozeklaná díra. „Tohle provede v podstatě s každým kovem,“ vysvětloval Smithers. „Velice užitečné, když chceš odstranit nějaký zámek.“ Vytáhl kapesník a pečlivě si otíral prst.

„Ještě něco?“ pobídla ho paní Jonesová.

„Aha, ovšem. Dokonce by se dalo říct, že tohle je náš majstrštyk.“ Zvedl křiklavě barevnou krabičku a Alex okamžitě poznal Nintendo Game Boy Color. „Který kluk by se obešel bez téhle věčičky?“ vykládal Smithers. „Na té naší jsou čtyři hry. A nejkrásnější je, že každá hra přepíná počítač na docela odlišný modus.“

Ukázal Alexovi první hru. „Když zasuneš do mechaniky hru Nemesis, z počítače se stane fax a fotokopírka, takže máš okamžité

spojení s námi a naopak.“ Druhá hra. „Hra Exocet přepíná počítač na rentgenový přístroj, navíc s audiofunkcí. Sluchátka jsou použitelná pro špehování. Výkon není tak velký, jak by se mi zamlouvalo, ale děláme na tom. Hra Smrtící rallye aktivuje hledačku odposlechových zařízení. Navrhuji, abys ji použil, jen co tě zavedou do tvého pokoje. A konečně... je tu Bomber.“

„Tu si můžu zahrát?“ chtěl vědět Alex.

„Hrát si můžeš všechny čtyři. Ale jak trochu naznačuje jméno, je to ve skutečnosti dýmovnice. Když necháš kazetu s hrou někde v pokoji a pak na hrací konzoli stiskneš třikrát za sebou tlačítko START, odpálíš ji. Pokud potřebuješ rychle zmizet, je to účinná kamufláž.“

„Díky, Smithersi,“ kývla paní Jonesová.

„Rádo se stalo, paní J.“ Smithers vstal a nohy měly s obrovskou váhou co dělat. „Doufám, že se nevidíme naposled, Alexi. Nikdy jsem ještě nemusel vyrábět vybavení pro chlapce. Určitě bych dokázal přijít i na spoustu dalších naprosto skvělých nápadů.“

Odkolíbal se od nich, prošel dveřmi a zabouchl je za sebou.

Paní Jonesová se obrátila k Alexovi. „Zítřka vyrazíš do Port Tallonu,“ oznámila. „Pojedeš pod jménem Felix Lester.“ Podala mu složku. „Skutečného Felixe Lestera jsme poslali na prázdniny do Skotska. Tady najdeš všechno, co o něm potřebuješ vědět.“

„Přečtu si to v posteli.“

„Dobře.“ Najednou zvažněla a Alex se přistihl, jak přemýšlí, jestli sama není matkou. Pokud ano, klidně by mohla mít syna v jeho věku. Vytáhla černobílou fotografii a položila ji na stůl. Byl na ní muž v bílém tričku a džínách. Bylo mu ke třicítce, měl nakrátko ostříhané světlé vlasy, hladkou tvář a tělo tanečníka. Snímek byl mírně rozostřený. Pořídili ho z dálky a snad i ze skrytu. „Chci, aby ses podíval na tohle.“

„Dívám se.“

„Jmenuje se Jasen Gregorovič. Narodil se v Rusku, ale teď pracuje pro mnoho zemí. Zaměstnával ho Irák. Taky Srbsko, Libye a Čína.“

„A co dělá?“ zeptal se Alex, i když po pohledu na tu chladnou tvář s nevýraznými zastíněnými očima by si to skoro troufl odhadnout.

„Je to nájemný zabiják, Alexi. Jsme přesvědčeni, že zabil Iana Ridera.“

Dlouho bylo ticho. Alex se upřeně díval na snímek a snažil se vtisknout si jej do paměti.

„Tuhle fotografii pořídili před půl rokem na Kubě. Může to být pouhá shoda, ale v téže době tam byl i Herod Sayle. Možná se setkali. A je tu ještě něco.“ Odmlčela se. „Ve své poslední zprávě použil Rider kód. Jediné písmeno. J.“

„J jako Jasen,“

„Určitě Jasena někde v Port Tallonu viděl. Chtěl nám dát najevo...“

„Proč mi to všechno povídáte?“ přerušil ji Alex.

„Protože chci, aby ses s námi okamžitě spojil, pokud Jasena někde v Saylových závodech nebo poblíž uvidíš.“

„A pak?“

„Pak tě odtud stáhneme. Kdyby Jasen zjistil, že pro nás děláš, zabil by tě taky.“

Alex se usmál. „Na to, abych ho zajímal, jsem moc mladý.“

„Ne.“ Paní Jonesová si fotografii zase vzala. „Hlavně nezapomeň, Alexi, že na smrt nejsi nikdy moc mladý. Na smrt si nemusíš počkat... až vyrostíš.“

Alex vstal.

„Vyrážíš zítra v osm ráno,“ oznámila paní Jonesová. „A buď opatrný, Alexi. Hodně štěstí.“

Alex přešel po hangáru a jeho kroky se hlučně rozléhaly. Paní Jonesová si za jeho zády rozbalila mátový bonbon a vložila si ho do úst. Vždycky jí dech voněl aspoň trošku mátou. Kolikpak mužů už jako šéfka zvláštních operací poslala na smrt? Iana Ridera a možná i desítky jiných. Snad je to pro ni snazší, když jí pěkně voní z úst.

Zaznamenal nějaký ruch u vchodu a pak uviděl, že parašutisté se už po seskoku vrátili. Šli k němu ze tmy a úplně vepředu byli Vlk a ostatní z káčka. Alex se je pokusil obejít, ale Vlk si mu stoupl do cesty.

„Takže jedeš pryč.“ Musel se nějak doslechnout, že Alexův výcvik končí.

„Ano.“

Dlouho jen mlčeli. „To, co se stalo v letadle...“ začal muž.

„Pust' to z hlavy, Vlku,“ přerušil ho Alex. „Nic se nestalo. Ty jsi skočil a já ne, to je celé.“

Vlk napřáhl ruku. „Jenom bych rád, abys věděl, že... že jsem se v tobě splet. Promiň, že jsem ti dával tak zabrat. Ale ty jsi dobřej. A třeba... třeba jednou bude fajn s tebou pracovat.“

„Jeden nikdy neví,“ kývl Alex.

Potřásli si rukama.

„Hodně štěstí, Vlčku.“

„Na shledanou, Vlku.“

Alex odešel do tmy.

PHYSALIA PHYSALIS

Stříbrošedý Mercedes SL600 se řítíl na jih po dálnici. Alex seděl vpředu vedle řidiče; kolem něj bylo tolik měkhoučké kůže, že sotva slyšel motor o výkonu 389 koní a obsahu šesti litrů, který hnal vůz k Saylovu výrobnímu komplexu poblíž cornwallského Port Tallonu. Stejně motor ve stotřicetakilometrové rychlosti jen tak líně předl. Alex cítil, jakou sílu auto má. Hora německé technické zdatnosti za sto tisíc britských liber. Na jediný pohyb hubeného podmračeného šoféra by se mercedes vrhl vpřed. Taková auta si z rychlostních omezení jen dělají legraci.

Alexe to ráno naložili v přebudovaném bývalém kostele v Hampsteadu, severně od Londýna. Tam žil Felix Lester. Když řidič přijel, Alex už čekal se zavazadlem, dokonce tam byla i jedna žena, pracovnice MI-6, která ho líbala, nabádala ho, ať si čistí zuby a mávala mu. Pro řidiče nebyl Alex, ale Felix. Ještě ráno si Alex přečetl složku, takže věděl, že Felix chodí do školy sv. Antonína, má dvě sestry a labradora. Jeho otec je architekt. Matka návrhářka šperků. Šťastná rodina – jeho rodina, kdyby se někdo přeptával. „Jak je to do Port Tallonu daleko?“ zeptal se. Šofér do té chvíle sotva promluvil. Když Alexovi odpovídal, neotočil k němu hlavu. „Nějaká ta hodinka. Chceš něco pustit?“

„Máte něco od Johna Lennona?“ Sám by si to nevybral, ale podle materiálů má Felix Lester Lennona rád.

„Ne.“

„Tak nic. Trochu si zdřímnu.“

Spánek potřeboval. Pořád byl ještě po výcviku vyčerpaný a neměl jasno, čím vysvětlí všechny ty jen napůl zhojené šrámy a modřiny, kdyby ho někdo uviděl bez trička. Třeba by jim mohl říct, že ho ve škole tlučou. Zavřel oči a nechal se měkkou kůží čalounění vtáhnout do spánku.

Probudil ho pocit, že auto zpomaluje. Otevřel oči a uviděl rybářskou vesnici, za ní modré moře, pás zvlněných pahorků a nebe bez mráček. Obrázek jako ze skládačky, nebo snad z reklamního letáku lákajícího k návštěvě zapomenutých krás Británie. Na nebi

létali a pokřikovali raci. K molu přirazil starý remorkér, samé zmotané sítě, kouř a prýskající barva. Poblíž stálo pár místních, rybáři a jejich ženy, a dívali se na to. Bylo pět odpoledne a vesnice se chvěla ve stříbřitém, křehkém světle, jaké přicházívá na konci bezchybného podzimního dne.

„Port Tallon,“ řekl šofér. Nejspíš si všiml, že Alex otevřel oči.

„Pěkná vesnice.“

„Jenom těm rybám se tu nelíbí.“

Projeli kolem okraje vsi a zamířili po silničce, která se vinula mezi podivně hrbolatými poli, dál do vnitrozemí. Alex viděl trosky budov, napůl zhroucené komíny a rezavějící kovová kola. Věděl, že se dívá na starý cínový důl. V Cornwallu se doloval cín tři tisíce let, jenže jednoho dne došel. Teď tu zbyly jen jámy.

Po pár kilometrech se objevil kovový plot. Byl zbrusu nový, deset metrů vysoký a nahoře měl ostnatý drát. V pravidelných rozmezech stály trámové konstrukce věží s reflektory a visely tu i bílé cedule s červenými písmeny.

Nápisy byly tak veliké, že se snad daly přečíst až ze sousedního okresu.

„Narušitelé budou zastřeleni,“ ucedil Alex sám pro sebe. Vzpomněl si na to, co mu řekla paní Jonesová. Víceméně si pořídil soukromou armádu. Chová se, jako by měl co skrývat. Inu, jeho prvnímu dojmu to odpovídá dokonale. Celý komplex přímo šokuje tím, jak křiklavě se nehodí ke zdejším mírným vrškům a polím.

Vůz dojel k hlavním vratům, kde byla elektronicky ovládaná závora a budka pro ostrahu. Strážný v modrošedé uniformě s písmeny SZ na blůze jim zamával, ať jedou dál. Závora se automaticky zvedla. Pak se rozjeli po dlouhé, zcela rovné silnici

vedoucí přes terén, který nějak vyrovnali do naprosté plochosti; po jedné straně bylo polní letiště a po druhé skupina čtyř hypermoderních budov. Byly veliké, samé kouřové sklo a ocel, a všechny je navzájem propojovaly kryté lávky.

Vedle přistávací dráhy stály dva létající stroje. Helikoptéra a menší nákladní letadlo. Na Alexe to patřičně zapůsobilo. Celý komplex měl určitě dobrých pět čtverečních kilometrů. Tomu se už říká podnik.

Mercedes dojel ke kruhovému objezdu, v jehož středu byla fontána, vykroužil oblouk a pak pokračoval dál k fantastické, rozlehlé budově. Viktoriánský zámek z červených cihel a s měděnými kopulemi a věžičkami dávno potaženými měděnkou. Jen na pět pater vysoké fasády shlížející na příjezdovou cestu bylo určitě dobrých šedesát oken. Ten dům jako kdyby nevěděl, kdy přestat růst.

Mercedes přijel k hlavnímu vchodu a řidič vystoupil. „Pojď za mnou.“

„A co moje věci?“ chtěl vědět Alex.

„Přinesou ti je.“

Alex se šoférem prošli hlavním vchodem do haly, které kralovala obrovitánská malba na plátně. Den posledního soudu, konec světa, a namalovali jej před čtyřmi stovkami let jako kypící horu zatracených duší a démonů. Obrazy visely všude. Akvarely a olejomalby, grafické listy, kresby uhlem. Byly tu i kamenné a bronzové sochy, jedno přes druhé, nikde si oko nemohlo odpočinout. Alex šel za řidičem po koberci tak vysokém, že skoro pružil. Začínal mít klaustrofobní pocity a ulevilo se mu, až když prošli dveřmi do rozlehlé místnosti, která byla v podstatě prázdná.

„Pan Sayle přijde hned,“ oznámil řidič a odešel.

Alex se rozhlédl. Tahle místnost byla moderní, u jejího středu stál zakroucený ocelový psací stůl, byla tu pečlivě rozmístěná halogenová světla a vysoko ve stropě zel pravidelný kruhový otvor, z něhož dolů vedlo točité schodiště. Celou jednu stěnu tvořila jediná skleněná tabule, a když k ní Alex došel, uvědomil si, že před sebou má gigantické akvárium. Ta věc ho k sobě přitáhla už jen svým rozměrem. Těžko odhadnout, kolik tisíc litrů vody se do nádrže

vejde, ale k jeho překvapení byla nádrž prázdná. Žádné ryby, ačkoli při téhle velikosti by se tam vešel i žralok.

A pak se v tyrkysových stínech cosi pohnulo a Alex vyjekl hrůzou i obdivem zároveň, protože k němu připlula ta největší medúza, jakou kdy viděl. Hlavní část těla toho zvířete, to byla chvějivá, tepající hora čehosi bílého a světle fialového, zhruba ve tvaru válce. Pod tím se ve vodě svíjely chuchvalce chapadel pokrytých kruhovými žahadly a dlouhých aspoň deset metrů. Jak medúza připlula, anebo snad se nechala donést proudem, chapadla mrskala do skla, skoro jako by se chtěla probourat ven. Hrozivější a odpudivější věc snad Alex v životě neviděl.

„*Physalia physalis*.“ Hlas se ozval zezadu, a tak se Alex rychle otočil a spatřil muže, který právě scházel se schodů.

Herod Sayle byl malý. Dokonce tak malý, až měl Alex v první chvíli dojem, jestli se nedívá na obraz v křivém zrcadle. V nažehleném luxusním obleku, se zlatým pečetním prstenem a zářivě naleštěnými černými lakýrkami vypadal ten člověk jako zmenšený model multimilionáře. Pleť měl velice tmavou, takže když se usmál, zablýskly se zuby. Měl kulatou holou hlavu a velice děsivé oči. Šedé duhovky byly příliš malé a bělmo je vysloveně utiskovalo. Alexovi to připomnělo pulce před vylíhnutím. Když si Sayle stoupl vedle něj, měli oči skoro ve stejné výšce – a jeho pohled nebyl o mnoho vřelejší, než jaký měla medúza.

„Je to trubýš,“ opravil ho bezděčně Sayle. Měl výrazný přízvuk, který si přinesl z bejrútských tržišť. „Nádherný tvor, nemyslíš?“

„Já bych ho doma mít nechtěl,“ pokrčil rameny Alex.

„Na tohohle jsem narazil při potápění v Jihočínském moři,“ Sayle ukázal na skleněnou vitrínu a Alex si všiml, že tam na sametových políčkách leží tři harpuny a sbírka nožů. „Rád lovím ryby,“ pokračoval Sayle, „ale když jsem uviděl tenhle exemplář *Physalia physalis*, bylo mi jasné, že ho musím ulovit a nechat si ho. Připomíná mi totiž mě samotného.“

„Devadesát devět procent vody. Žádný mozek, žádné vnitřnosti a žádný konečník.“ Tyhle údaje, které se někde dočetl, z Alexe vypadly dřív, než si uvědomil, co dělá.

Sayle po něm loupal očima a pak se zase otočil ke *tvoru*, který se vznášel nad ním v nádrži. „Je to vyvrženec,“ prohlásil. „Plave si, kam chce, a ostatní zvířata si ho nevšímají. Je tichý, ale přitom vyžaduje respekt. Vidíte ty nematocysty, pane Lestere? Ty žahavé buňky? Pokud by vás do nich obalil, byla by to vytríbená smrt.“

„Měl byste mi asi tykat a jmenuju se Alex,“ řekl Alex.

Chtěl říct Felix, ale nějak mu to ujelo. Idiotštější a amatérštější chyba se snad ani udělat nedala. Jenže jeho vyvedl z míry pomalý, hypnotický tanec trubýše a také to, jak se Sayle nečekaně objevil.

Sedé oči sebou mrskly. „Já myslel, že se jmenuješ Felix.“

„Kamarádi mi říkají Alex.“

„Proč?“

„Podle Alexe Fergusona. Hrozně moc fandím Manchesteru United.“ Nic jiného Alex nedokázal vymyslet. Viděl ale u Felixe v pokoji fotbalový plakát a věděl, že aspoň vybral ten pravý klub.

Sayle se usmál. „Velice zábavné. Takže budiž, Alex. Doufám, že budeme přátelé, Alexi. Máš veliké štěstí. Vyhrál jsi v soutěži a budeš první chlapec, který si vyzkouší můj Stormbreaker. Ale myslím, že to je štěstí i pro mě. Chci vědět, co si o něm myslíš. Chci, abys mi pověděl, co se ti líbí... a co ne.“ Oči pohasly a najednou zase vypadal věčně. „Do zahájení provozu máme jenom tři dny,“ prohlásil. „Měli bychom si pospíšet, a safraportsky, jak říkával můj otec. Můj sluha tě zavede do pokoje a zítra hned po ránu se musíš dát do práce. Měl by sis vyzkoušet matematický program... a taky jazykovou výuku. Všechn software jsme vyvinuli tady v Saylových závodech. Samozřejmě jsme to probírali s dětmi. Zašli jsme si za učiteli a odborníky na vzdělávání. Jenže ty, můj milý... Alexi. Ty pro mě budeš významnější než oni všichni dohromady.“

Sayle byl při řeči stále živější, jak se nechával unést nadšením. Náhle z něj byl někdo jiný. Alex musel uznat, že k Herodu Saylovi pojal okamžitě silnou antipatii. Není se co divit, že mu Blunt a lidi z MI-6 nedůvěřují! Teď se ale musí pořádně zamyslet. Stojí proti jednomu z nejbohatších mužů Británie, proti muži, který se z dobroty srdce rozhodl pro obrovský dar britským školám. Jen proto, že je malý a kluzký, nemusí nezbytně být nepřítel. Třeba se Blunt nakonec přeci jen mýlí.

„Vida, tady je!“ poznamenal Sayle. „Taky bylo *safraportsky* načase!“

Otevřely se dveře a vešel muž v černém šosatém obleku staromódního komorníka. Jak byl jeho pán malý a kulatý, tak byl zase on vysoký a hubený. Měl kštici zrzavých vlasů a tvář tak bledou, jako by byla z papíru. Z dálky to vypadalo, že se usmívá, ale když přišel blíž, Alex zalapal po dechu. Ten člověk měl po obou stranách úst dvě úděsné jizvy, které se kroutily až k uším. Jako kdyby se mu někdo pokusil rozříznout obličej na dvě půlky. Jizvy byly nepěkně nafialovělé. A další, menší jizvy se daly najít na místech, kde mu sešili tváře.

„To je pan Šklíba,“ prohlásil Sayle. „To jméno ovšem dostal až po nehodě.“

„Po nehodě?“ Alexovi přišlo zatěžko odtrhnout zraky od příšerných stop po zranění.

„Pan Šklíba kdysi vystupoval v cirkusu. Byl vrhač nožů a měl zcela převratné číslo. Jeho vrcholem bylo, že chytil nůž otáčející se v letu mezi zuby. Jednou večer se ale na představení zašla podívat jeho stará matka. Zamávala mu z první řady – a on popletl načasování. Pracuje pro mě teď už desítku let, a i když jeho vzhled není zrovna příjemný, je věrný a pracovitý. Mimochodem, nepokoušej se s ním mluvit. Nemá jazyk.“

„Ýáááú!“ potvrdil to pan Šklíba.

„Těší mě,“ vykotal Alex.

„Zaved' ho do modrého pokoje,“ rozkázal Sayle. Obrátil se k Alexovi. „Máš štěstí, uvolnil se jeden z nejpěknějších pokojů přímo tady v domě. Bydlel tam jeden člověk z ochranky. Ale náhle nás opustil.“

„Hm? A to proč?“ zeptal se jakoby bez zájmu Alex.

„Nemám ponětí. Jeden den tu byl, a najednou zmizel.“ Sayle se znovu usmál. „Doufám, že ty totéž neuděláš, Alexi.“

„Zý... udý!“ ukázal pan Šklíba ke dveřím a Alex odešel a nechal Heroda Sayla stát před jeho obrovským zajatcem.

Alex se nechal vést po chodbě kolem dalších uměleckých děl, pak nahoru po schodišti a potom po ještě širší chodbě s dveřmi ze silné vrstvy dřeva a se svícny. Usoudil, že hlavní budova bude určena

jen pro oddych. A určitě tu bydlí sám Sayle. Počítače ale zřejmě vyrábějí v moderních budovách, které viděl proti polnímu letišti. Nejspíš ho tam zavedou zítra.

Jeho pokoj byl na opačném konci. Byl veliký a měl postel s nebesy a okno s výhledem na fontánu. Už se setmělo a vodu, která v kaskádách padala z výšky deseti metrů přes sochu poloobnaženého člověka, který se pozoruhodně podobal Herodu Saylovi, přízračně ozařovala desítky skrytých světel. Vedle okna stál stůl, na který mu naservírovali večeři: šunku, sýr, salát. Jeho taška ležela na posteli.

Byla to sportovní brašna Nike; Alex se k ní sklonil a prohlédl si ji. Když ji zavíral, přiskřípl napevno mezi kovové zoubky na konci zipu tři vlasy. Už tu nebyly. Otevřel tašku a prohrábl se v ní. Všechno zůstalo přesně tak, jak si to sbalil, ale přesto věděl jistě, že tašku odborně a metodicky prohledali.

Vytáhl gameboye, vsunul kazetu s hrou Smrtící rallye a třikrát stiskl tlačítko START. Na obrazovce se okamžitě rozzářil zelený obdélník téhož tvaru jako pokoj. Zvedl gameboye a otáčel jím kolem sebe podél stěn. Na obrazovce se najednou objevila blikající červená tečka. Popošel dál s gameboyem v napřažené ruce. Tečka se rozblikala ještě rychleji a svítila víc. Došel k obrazu visícímu u dveří do koupelny, byla to změť barev, která vypadala podezřele jako od Picassa. Odložil gameboye a opatrně sundal obraz ze stěny. Štěnice byla nalepená zezadu, byl to černý kotouček velký zhruba jako desetipence. Alex si odposlech chvíli prohlížel a přemítal, co tu asi dělá. Je tu kvůli bezpečnosti? Anebo je Sayle tak posedlý zabezpečovacími zařízeními, že musí vědět, co od rána do noci dělají jeho hosté?

Alex vrátil obraz na místo. V pokoji byla jen jediná štěnice. Koupelna byla čistá.

Povečeřel, osprchoval se a nachystal se do postele. Když šel kolem okna, všiml si, že poblíž fontány panuje nějaký ruch. Z moderních budov svítila světla. Tři muži, všichni v bílých overalech, přijížděli k domu v džípu bez střechy. Další dva šli kolem. Tohle ovšem byli lidé od ochranky a na sobě měli stejné uniformy jako ten u brány. Oba měli poloautomatické pušky. Takže nejen soukromá armáda, navíc dobře ozbrojená.

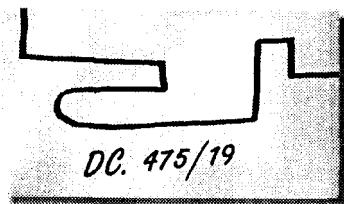
Vlezl si do postele. Poslední, kdo tady spal, byl jeho strýc Ian Rider. Spatřil něco, když se díval z okna? Zaslechl něco? Co se to mohlo stát, že jej to stálo život?

Spánku trvalo velice dlouho, než do postele po mrtvém přišel.

PLNOU PAROU DO MALÉRU

Alex to uviděl, jakmile jen otevřel oči. Trklo by to každého, kdo spal na posteli, jenže od té doby, co zabili Iana Ridera, tu přirozeně nikdo nespál. Byl to bílý trojúhelník zasunutý do záhybu v nebesích nad postelí. Aby to někdo viděl, musel ležet na zádech – jako teď Alex.

Dosáhnout se tam nedalo. K tomu musel na matraci kolísavě postavit židli a na tu si stoupnout. Ujíždělo mu to pod nohama, div nespádl, ale nakonec tu věc chytil mezi prsty a vytáhl.

Byl to vlastně dvakrát přeložený list papíru. Kdosi na něj nakreslil zvláštní obrázek a pod něj připsal něco, co vypadalo jako registrační číslo.

Moc toho nebylo, Alex však poznal rukopis Iana Ridera. Co to ale znamená? Chvatně se oblékl, přešel ke stolu a vzal si čistý list papíru. Rychle, velkými písmeny napsal vzkaz.

*TOHLE JSEM NAŠEL
V POKOJI IANA RIDERA.
ROZUMÍTE TOMU?*

Pak si zašel pro gameboye, vsunul vzadu kazetu s hrou Nemesis, zapnul a přešel obrazovkou po obou listech, takže svou zprávu a pak nákres oskenoval. Věděl, že ve chvíličky cvakne přístroj na psacím stole v londýnské kanceláři paní Jonesové a vzadu se z něj vyroluje kopie obou stran. Možná to rozluští. Koneckonců pracuje pro rozvědku.

Konečně Alex gameboye vypnul a pak vzadu sundal krytku a schoval složený papír v dutině pro baterie. Diagram prostě musí být důležitý, Ian Rider jej ukryl. Možná právě to ho stálo život.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Alex šel otevřít. Venku stál pan Šklíba, pořád ve svém obleku komorníka.

„Dobré ráno,“ pozdravil Alex.

„Gréáo!“ Pan Šklíba mu pokynul a Alex šel za ním po chodbě a potom ven z domu. Ulevilo se mu, že je zase na vzduchu, pryč od všeho toho výtvarného umění. Když se zastavili před fontánou, ozvalo se náhle zaburácení a přes střechu domu nalétl na přistání na ranveji vrtulový nákladní letoun.

„Áže dádo,“ vysvětlil pan Šklíba.

„Přesně to jsem si myslel,“ kývl Alex.

Došli k první z moderních staveb a pan Šklíba přimáčkl dlaň na skleněnou plochu vedle dveří. Zazářilo zelené světlo, jak přístroj analyzoval otisky jeho prstů, a za chvíli už se dveře nehučně sunuly na stranu.

Na druhé straně dveří bylo všechno jinak. Z umělecké vytříbenosti hlavní budovy vstoupil Alex rovnou do příštího století. Dlouhé bílé chodby s kovovými podlahami. Halogenová světla. Nepřirozené mrazení klimatizace. Jiný svět.

Čekala na ně nějaká žena, přísná, s širokými rameny, plavými vlasy stočenými do drdůlku tak těsného, že těsnější být nemohl. Měla podivně nevýraznou, měsíčkovitou tvář, brýle s drátěnými obroučkami – a kromě šmouhy žlutou rtěnkou nebyla vůbec nalíčená. Na sobě měla bílý plášť a na jeho horní kapse jmenovku. Na té stálo: VÖLEOVÁ.

„Ty jsi určitě Felix,“ prohlásila. „Anebo Alex, jak mi řekli? Ano? Dovol, představím se. Jsem Fräulein Völeová.“ Měla výrazný německý přízvuk. „Můžeš mi říkat Naďa.“ Sjela pohledem k panu Šklíbovi. „Tady si ho už převezmu.“

Pan Šklíba přikývl a odešel ven.

„Tudy,“ vykročila slečna Völeová. „Máme tu čtyři bloky. V bloku A, kde jsme teď, je administrativní a oddychová část. V bloku B je oddělení programového vývoje. V bloku C výzkum a sklady. V bloku D bys našel hlavní montážní linku Stormbreakerů.“

„A v kterém bloku je snídaně?“ zeptal se Alex.

„Ty jsi nejedl? Dám ti poslat pro sendvič. Herr Saylovi velice záleží na tom, abys se zkouškami začal ihned.“

Kráčela po vojácku, záda jako pravítko, na nohách černé kožené boty, které dusaly do podlahy. Alex vešel za ní do holého, čtvercového pokoje, kde byla židle a psací stůl a na něm první Stormbreaker, který kdy viděl.

Byl to nádherný přístroj. Dejme tomu, že iMac byl první počítač vytvořený s opravdovým designérským citem, ale Stormbreaker jej o mnoho překonával. Až na bílý symbol blesku na jednom boku byl celý černý, takže obrazovka by klidně mohla být také průzorem do dálného vesmíru. Alex si sedl za stůl a počítač zapojil. V mžiku se nahodil. Obrazovku protřel klín animovaného blesku, zavířila mračna a pak se utvořila hořící rudá písmena SZ, logo Saylových závodů. Za chvíli už se objevila pracovní plocha s ikonami pro matematiku, vědu, francouzštinu, prostě pro všechny předměty, jen do nich vstoupit. I za těch krátkých pár vteřinek ucítil Alex rychlost a výkonnost počítače. A Herod Sayle se chystá jeden dát každé škole v zemi! Musel ho obdivovat. Neuvěřitelný dar.

„Nechám tě tady,“ oznámila Fräulein Völeová. „Bude myslím lepší, když si Stormbreaker vyzkoušíš sám. Dneska povečeříš s Herr Saylem a povíš mu tvoje dojmy.“

„Jo – povím mu svoje dojmy.“

„Nechám ti poslat ten sendvič. Ale musím tě požádat, abys neodcházel z místnosti. Máme tu jistá bezpečnostní pravidla, chápeš?“

„Jak chcete, slečno Völeová,“ kývl Alex.

Odešla. Alex otevřel jeden z programů a na tři hodiny se naprosto ponořil do dokonalého programového vybavení Stormbreakera. I když mu přinesli sendvič, ani si jej nevšiml a nechal ho osychat na talíři. Ani tak by nikdy neřekl, že školní práce je zábavná, ale musel uznat, že tenhle počítač ji dost oživuje. Dějepisný program mu předvedl bitvu o Port Stanley s hudbou a videoklipy. Jak získat z vody kyslík? Vědecký program mu to názorně předvedl. Stormbreakeru se dokonce podařilo předkládat geometrii tak, že se

skoro dala přežít, což bylo rozhodně víc, než kdy dokázal na Brooklandské pan Donovan.

Když se Alex podíval na hodinky, byla jedna. Strávil v místnosti přes čtyři hodiny. Protáhl se a vstal. Nad'a Völeová mu řekla, ať nevychází, ale pokud se v Saylových závodech dají najít nějaká tajemství, odsud je neodkryje. Došel ke dveřím a překvapeně zjistil, že sotva se přiblíží, otevřou se. Vyšel na chodbu. Nikdo na dohled. Čas přejít k činu.

Blok A – administrativa a oddych. Alex minul spoustu kanceláří, pak anonymní jídelnu s bílými dlaždičkami. Bylo v ní asi tak čtyřicet mužů a žen, všichni měli bílé pláště a jmenovky a seděli u oběda a živě se bavili. Vybral si dobrou dobu. Prošel plexisklovou lávkou do bloku B a nikoho nepotkal. Tady všude ve stísněných kancelářích zavalených papíry a sjetinami svítily obrazovky počítačů. Programový vývoj. Teď do bloku C, výzkumného bloku, kolem knihovny s nekonečnými řadami knih a CD-ROMů. Alex si zalezl za jeden regál, protože kolem procházeli dva technici zabraní do hovoru. Je odkázán zcela sám na sebe, někam se řítí, a přitom nemá ponětí kam. Nejspíš plnou parou do maléru. Co jiného by ho tu taky mohlo čekat?

Šel klidně a uvolněně po chodbě a mířil k poslednímu bloku. Když se k němu donesly tlumené hlasy, rychle zapadl do výklenku a skrčil se za pítkem; kolem šli dva muži a jedna žena, všichni v bílých pláštích, a hádali se o internetových serverech. Všiml si, že u stropu je bezpečnostní kamera a že se pomalu otáčí k němu. Za dalších pět vteřin bude u něj, ale on přesto musel ještě zůstat, než ti tři technici přejdou, teprve pak vyrazil kupředu, jen o kousek před širokouhlým objektivem.

Viděla ho kamera? To nemohl vědět jistě. Jasno ale měl v jednom: ubývá mu čas. Možná že si ho ta ženská, ta Völeová už přišla zkontrolovat. Možná mu do prázdné místnosti někdo přinesl oběd. Pokud něco má zjistit, musí to udělat brzy...

Vyběhl po prosklené lávce mezi bloky C a D a konečně narazil na něco odlišného. Chodba se púlila a kovové schodiště vedlo dolů, zřejmě někam do sklepa. A ačkoli všechny budovy a všechny dveře v nich, co zatím viděl, měly označení, na schodech nebylo žádné. Asi

tak od půlky až dolů už nebyla světla. Skoro jako by se samo schodiště snažilo chovat nenápadně.

Zarachtaly kroky na kovu. Alex se příkrčil a za chvíli se objevil pan Šklíba, jako by se vynořil z podlahy podoben zlověstnému upírovi. Když na jeho mrtvolnou a bledou tvář dopadlo slunce, v jizvách zacukalo a oči několikrát mrkly. Pak zmizel do bloku D.

Co tam dělal? Kam schody vedou? Alex po nich spěšně seběhl. Bylo to jako vejít do márnice. Klimatizace byla puštěná tak naplno, že cítil, jak mu bleskově mrazí pot na čele a na dlaních.

Pod schody se zastavil. Byl v další dlouhé chodbě, která se táhla tím směrem, kudy přišel, pod celým komplexem. Vedla k jediným kovovým dveřím. Così ale bylo velice zvláštní. Stěny chodby byly nedodělané; tmavohnědá skála s žilkami něčeho, co vypadalo jako zinek nebo nějaký jiný kov. I zem byla hrubá a průchod ozařovaly staromódní žárovky na drátech. Připomnělo mu to cosi... cosi, co viděl docela nedávno. Nemohl si ale vzpomenout, co to bylo.

Alex věděl, sám netušil jak, že dveře na konci chodby budou zamčené. Vypadaly, jako by byly zamčené věky. Stejně jako schody nebyly označené. A bůhvíproč vypadaly, jako že jsou příliš malé, než aby byly důležité. Jenže po schodech nedávno vyšel pan Šklíba. Přijít mohl z jednoho jediného místa, a to je tam naproti. Ty dveře někam vést musejí!

Zkusil kliku. Nepohnuly se. Přitiskl ke kovu ucho a poslouchal. Nic, leda snad... že by si to jen představoval?... nějaký rytmický zvuk. Pumpa nebo cosi podobného. Alex by dal cokoli za to, aby mohl vidět skrz kov – a najednou si uvědomil, že tu možnost má. V kapse si přinesl gameboye. Vyndal jej, vsunul kazetu s hrou Exocet, zapnul přístroj a přidržel jej naplocho na dveřích.

Obrazovka blikla a ožila; maličké okénko v kovu dveří. Alex se díval do rozlehlé místnosti. V jejím středu bylo něco vysokého a válcovitého. A byli tam lidé. Na obrazovce vypadali jako duchové, nebyly to víc než šmouhy, a chodili sem a tam. Někteří nosili předměty, ploché a hranaté. Někaké podnosy? Na jedné straně snad stál stůl plný přístrojů, které nebyl s to rozpoznat. Alex stiskl

ovládání jasnosti a pokoušel se obraz si přiblížit. Jenže místnost byla příliš veliká. Všechno bylo až moc daleko.

Zašátral v kapse a vyndal sluchátka. Gameboye držel pořád na dveřích, konektor zasunul do zdířky a sluchátka si dal na hlavu. Když nemůže nic vidět, aspoň by něco mohl zaslechnout – a opravdu, ozvala se hned řada hlasů, slabých a rozmazaných, nicméně díky výkonné reprodukční soustavě přístroje jim bylo rozumět.

„...na místě. Máme čtyřiaadvacet hodin.“

„To nestačí.“

„Víc prostě nemáme. Přijedou dnes v noci. Ve dvě nula nula.“

Alex žádný z hlasů nepoznával. Byly zesílené drobným přístrojem, a tak zněly jako telefon ze zahraničí a navíc po velice špatné lince.

„...Šklíba... dohlédnout na přejímku.“

„Stejně je toho času moc málo.“

A pak hlasy utichly. Alex se snažil nějak se rozebrat v tom, co slyšel. Něco jim sem dodají. Dvě hodiny po půlnoci. A předávku má na starosti pan Šklíba.

Ale jak? A proč?

Zrovna vypnul gameboye a strčil si jej zpět do kapsy, když tu mu zavržení podrážky za jeho zády oznámilo, že už není sám. Otočil se a ocitl se tváří v tvář Nadě Völeové. Alexovi došlo, že se pokoušela přikrást až k němu. Věděla, že je tady dole.

„Co to provádíš, Alexi?“ zeptala se. Její hlas zněl jako otrávený med.

„Nic,“ opáčil Alex.

„Žádala jsem tě, abys zůstal v pracovně.“

„Ano. Ale byl jsem tam celé dopoledne. Potřeboval jsem si udělat přestávku.“

„A přišel jsi sem dolů?“

„Viděl jsem ty schody. Napadlo mě, že by mohly vést k záchodům.“

Dlouho bylo ticho. Alex za zády stále slyšel nebo snad cítil rytmické zvuky z tajné místnosti. Pak Fräulein Völeová přikývla, jako kdyby se rozhodla jeho povídačku přijmout. „Tady dole nic není,“ mávla rukou. „Tyhle dveře vedou jenom do strojovny.“

Pojď...“ ukázala rukou. „Zavedu tě zase do hlavní budovy, ano? A pak se musíš přichystat na večeri s Herr Saylem. Přeje si vědět, jaké máš první dojmy ze Stormbreakeru.“

Alex prošel kolem ní zpátky ke schodům. Získal jistotu ve dvou věcech. Tou první bylo, že mu Nad'a Völeová lže. Kdepak strojovna. Něco před ním skrývá. A kromě toho ani ona jemu neuvěřila. Musela ho zahlédnout jedna z kamer a ji sem vyslali za ním. Takže ví, že jí lhal.

Ne právě nadějný začátek.

Alex dokráčel ke schodům, a jak stoupal ke světlu, cítil, že se mu oči té ženské zabodávají do zad jako dvě dýky.

NOČNÍ NÁVSTĚVNÍCI

Když ho uvedli do místnosti s akváriem, Herod Sayle hrál snooker. Těžko říct, odkud se ten těžký dřevěný kulečnickový stůl vzal – a Alex se neubránil myšlence, že mužík vypadá trochu směšně a skoro se na vzdáleném konci zeleného sukna ztrácí. Byl s ním i pan Šklíba, nosil totiž štokrle, na které si Sayle musel při každém šťouchu vylézt. Jinak by se sotva natáhl přes okraj stolu.

„Vida... dobrý večer, Felixi. Vlastně samozřejmě chci říct Alexi!“ rozhodil Sayle rukama. „Hraješ snooker?“

„Sem tam.“

„Jak by se ti líbilo zahrát si proti mně? Zbyly jenom dvě červené a pak barevné. Ale vsadím se, že z toho neuděláš jeden jediný bod.“

„O kolik?“

Sayle se rozesmál. „Řekněme, že vsadím na každý bod deset liber?“

„Tolik?“ zatvářil se Alex překvapeně.

„Pro člověka mého druhu není deset liber nic. Nic! Pcha, mohl bych si proti tobě klidně vsadit i sto na bod!“

„Tak proč nevsadíte?“ Prohlásil to mírně, ale přesto to byla jednoznačná výzva. Sayle se na Alexe zamyšleně zadíval. „No prosím,“ kývl potom. „Sto liber na bod. Proč ne? Mám hazard rád. Můj otec byl hazardní hráč.“

„Já myslel, že byl kadeřník.“

„Kdo ti to řekl?“

Alex si v duchu nadával. Proč si nikdy ve společnosti tohoto člověka nedává větší pozor? „Psali to v novinách,“ pokrčil rameny. „Když jsem vyhrál tu soutěž, táta mi to přinesl, ať si to přečtu.“

„Takže sto liber na bod. Ale nečekej, že zbohatneš.“ Sayle trefil hrací kouli a poslal jednu z červených přímo do středové díry. Trubýš proplul kolem nich, podél stěny, jako by z nádrže sledoval hru. Pan Šklíba sebral štokrle a nesl je kolem stolu. Sayle se krátce zasmál, šel za komorníkem a už při chůzi si očima rozměřoval další

šťouch, dost obtížnou ránu černou do rohu. „A copak dělá tvůj otec?“ zeptal se.

„Je architekt,“ odpověděl Alex.

„Vážně? Co projektoval?“ Znělo to ležerně, ale Alex nevěděl, jestli ho nezkouší.

„Dělá na jedné kancelářské budově v Soho,“ vykládal. „A předtím navrhnul výtvarnou galerii v Aberdeenu.“

„Aha.“ Sayle si vylezl na štokrle a mířil. Černá minula rohovou díru o milimetr a dotočila se zpět do středu. Sayle se zamračil. „*Safraporte*, to byla tvoje chyba!“ utrl se na pana Šklíbu.

„Vaúr?“

„Házel jsi mi stín na stůl. Ale to je jedno, to nevadí.“ Otočil se k Alexovi. „Nemáš štěstí. Žádná koule ti nespadne. Tentokrát si nic nevyděláš.“

Alex si z držáku vybral tágo a prohlédl si stůl. Sayle měl pravdu. Poslední červená byla příliš blízko mantinelu. Ale jak Alex náramně dobře věděl, v tomhle druhu kulečnicku jsou i jiné metody, jak dělat body. Byla to jedna z mnoha her, které hrával s Ianem Riderem. Dokonce byli oba členy jednoho klubu v Chelsea a Alex tam patřil do juniorského týmu. Saylovi se o tom ale nezmínil. Pečlivě zamířil na červenou – a pak provedl šťouch. Dokonalé.

„Ani omylem!“ Sayle došel ke stolu ještě dřív, než se koule zastavily. Ale unáhlil se. Vyjeveně se díval, jak se bílá koule odrazila od mantinelu a dokulila se za růžovou. Snooker: koule se zastínily. Asi dvacet vteřin proměřoval úhly a dýchal u toho nosem. „Měl jsi *safraportskou* kliku!“ prohlásil pak. „Vypadá to, že jsi náhodou udělal snooker. Tak ukaž...“ Soustředil se, pak odpálil bílou hrací kouli a pokusil se ji prohnat obloukem kolem růžové. Znovu ale o milimetrík minul. Ozvalo se slyšitelné cvaknutí, jak do růžové vrazila.

„Nečistý šťouch,“ prohlásil Alex. „Šest bodů pro mě. Neznamená to, že jsem získal šest set liber?“

„Cože?“

„Nečistý je za šest bodů. Při stovce liber za bod...“

„Ano, ano, ano!“ Saylovi se na rtech objevily sliny. Díval se na stůl, jako by nemohl uvěřit tomu, co se stalo.

Jeho šťouch odhalil červenou kouli. Rána do čelního rohu byla lehká a Alex tam kouli bez váhání poslal. „Další stovka, to máme sedm set,“ doprovodil to. Obešel stůl a cestou se protáhl kolem pana Šklíby. Rychle hodnotil úhly. Ovšem...

Perfektně lízl černou a poslal ji do rohu, zatímco bílá se protočila zpátky a dostala se do dobrého úhlu na žlutou. Tisíc čtyři sta liber plus další dvě stovky, když poslal okamžitě do díry i žlutou. Sayle jen nevěřícně sledoval, jak Alex nasázel do děr zelenou, modrou a růžovou, přesně v tomto pořadí, a pak za nimi přes celou délku kulečnickového stolu poslal i černou.

„To máme čtyři tisíce a jedno sto liber,“ ohlásil Alex. Odložil tágo. „Děkuji zdvořile.“

Saylův obličej nabyl barvy poslední zbylé koule. „Čtyři tisíce...! Neriskoval bych, kdybych věděl, že jsi tak *safraportsky* dobrý,“ řekl. Došel ke stěně a stiskl tlačítko. Část podlahy se rozestoupila a celý kulečnickový stůl zmizel dolů na hydraulické zdviži. Když podlaha zase zajela zpět, nebylo vůbec poznat, že tu kdy byl. Pěkné udělátko. Hračka pro pána, který si stovkami může zatápet.

Jenže Sayle už neměl na hry náladu. Hodil své tágo panu Šklíbovi – a hodil je skoro jako oštěp. Komorník svižně máchl rukou a chytil je. „Najíme se,“ rozhodl Sayle.

Seděli každý na jednom konci dlouhého skleněného stolu ve vedlejší místnosti a pan Šklíba servíroval uzeného lososa a potom nějaké dušené maso. Alex pil vodu. Sayle, kterému se už nálada spravila, si dal sklenku červeného z dobrého ročníku.

„Strávil jsi dneska nějaký čas se Stormbreakerem?“ zeptal se.

„Ano.“

„A...?“

„Je to paráda,“ odpověděl Alex – a myslel to vážně. Pořád mu přišlo zatěžko uvěřit, že by snad tenhle směšný chlapík vytvořil cosi tak elegantního a výkonného.

„Jaké programy jsi otevřel?“

„Dějepis. Vědu. Matiku. Je to těžko k uvěření, ale fakt mě to bavilo!“

„Nějaké kritické poznámky?“

Alex chvilku přemýšlel. „Překvapilo mě, že nemá 3D akceleraci.“

„Stormbreaker není určen pro hry.“

„Zvažoval jste možnost přidat k němu sluchátka a vestavěný mikrofon?“

„Ne.“ Sayle ale přikývl. „Dobrý nápad. Škoda, že jsi přijel jen na tak krátkou dobu, Alexi. Zítra tě budeme muset připojit na internet. Stormbreakery jsou všechny napojeny na jednu ovládací síť. Ta je řízena odsud. To znamená, že mají celodenní přístup.“

„Parádní.“

„Je to ještě lepší než parádní.“ Sayle se díval kamsi do dálky, šedé duhovky se smrštily a těkaly sem tam. „Zítra začneme rozvážet počítače,“ prohlásil. „Letadly, kamiony a loděmi. Zabere jim jen jediný den, než se dostanou všude po státě. A pozítří, přesně ve dvanáct nula nula, mě ministerský předseda poctí tím, že osobně stiskne tlačítko START, které zapojí všechny moje Stormbreakery on-line. V té chvíli se propojí všechny školy. Jen si to představ, Alexi! Tisíce školáků, stovky tisíc jich budou sedět před obrazovkami – a najednou budou všichni pohromadě. Na severu, na jihu, na východě i na západě. Jediná škola. Jediná rodina. Pak zjistí, kdo jsem!“

Zvedl sklenku a najednou ji vypil. „Jaká byla koza?“ zeptal se.

„Pardon?“

„To dušené. Bylo to kozí maso. Recept mojí matky.“

„Určitě to byla zvláštní žena.“

Herod Sayle natáhl ruku se sklenkou a pan Šklíba mu dolil. Sayle se na Alexe zvědavě zadíval. „Víš,“ nadhodil, „mám zvláštní pocit, že jsme se už někdy potkali.“

„Pochybuju.“

„Ale ano. Tvůj obličej mi je povědomý. Pane Šklíbo? Co vy na to?“

Komorník s vínem v rukou poodstoupil. Otočil mrtvolně bledou tvář a zadíval se na Alexe. „Yá Rér!“ řekl.

„No ovšem. Máš pravdu!“

„Yá Rér?“ ošil se Alex.

„Ian Rider. Ten od bezpečnosti, říkal jsem ti o něm. Hodně se mu podobáš. To je ale náhoda, nemyslíš?“

„Nevím. Nikdy jsem ho neviděl.“ Alex přímo cítil, jak se k němu nebezpečí přibližuje. „Říkal jste mi, že nečekaně odjel.“

„Ano. Poslali ho sem, aby na všechno dohlížel, ale jestli to chceš vědět, tak nijak moc dobrý nebyl. *Safraporte*, vždyť půlku času strávil ve vesnici. V přístavu, na poště, v knihovně. Samozřejmě jen když nešmejdil tady. Ovšem, to je další věc, kterou máte společnou. Prý tě Fräulein Völeová dneska našla, jak...“ Sayle vypouklil oči a naklonil se k Alexovi. „Jak jsi porušil zákaz.“

„Trošku jsem se ztratil,“ pokrčil Alex rameny a snažil se to zlehčit.

„Tak to doufám, že se nám znovu nezatouláš tuhle noc. Máme tu velice přísná bezpečnostní opatření – a jak sis možná všiml, všichni moji lidé jsou ozbrojení.“

„Myslel jsem si, že to v Británii zákony nedovolují.“

„Máme zvláštní povolení. Každopádně bych ti doporučil, Alexi, abys hned po večeri šel rovnou k sobě do pokoje. A zůstal tam. Bylo by nesmírně smutné, kdyby tě ve tmě nedopatřením zastřelili. I když na druhou stranu by mi to přirozeně ušetřilo čtyři tisíce liber.“

„To mi připomíná, že jste mi zapomněl napsat slíbený šek.“

„Dostaneš ho zítra. Možná spolu zase povečeříme. Pan Šklíba bude podávat jídlo podle jednoho z receptů mojí babičky.“

„Zase kozí?“

„Psí.“

„Ve vaší rodině nejspíš byli sami milovníci zvířat.“

„Jenom těch jedlých,“ usmál se Sayle. „A teď ti musím popřát dobrou noc.“

Hodinu třicet po půlnoci Alex otevřel oči a okamžitě se probudil.

Vyklouzl z postele, spěšně se oblékl do nejtmašího oblečení a pak vyšel z pokoje. Tak trochu ho překvapilo, že dveře nejsou zamčené a chodby nikdo a nic nehlídá. Koneckonců je v Saylově soukromém domě, tady budou jen taková bezpečnostní opatření, která brání lidem pronikat zvenčí dovnitř, ne naopak.

Sayle jej varoval, ať neodchází z domu. Jenže hlasy za kovovými dveřmi říkaly, že něco má ve dvě ráno dorazit. Musí se prostě dozvědět, co to je.

Našel cestu do kuchyně a po špičkách přešel kolem lesklých stříbrných pracovních ploch a přerostlé americké ledničky. Ať si tam psíci odpočívají v pokoji, pomyslel si, když se rozpomněl, co se bude podávat zítra k večeři. Byly tu boční dveře a klíč naštěstí včel v zámku. Alex jím otočil a vyšel ven. Jako narychlo provedené bezpečnostní opatření dveře zamkl a klíč si nechal. Aspoň teď má cestu, kudy se vrátí.

Byla mírná, nasedla noc a měsíc na nebi vytvářel dokonalé písmeno D. D jako co, pomyslel si Alex. Drama? Důkazy? Nebo debakl? To ukáže jen čas. Udělal dva kroky a pak ztuhl, protože pár centimetrů od něj projelo světlo reflektoru z věže, které si vůbec nevšiml. Zároveň si uvědomil, že slyší hlasy – přes zahradu pomalu přecházeli dva strážníci, kteří střežili zadní část domu. Oba byli ozbrojení a Alex si vzpomněl, co říkal Sayle. Náhodný výstřel by mu ušetřil čtyři tisíce liber. Vzhledem k významu Strombreakerů by se asi těžko někdo staral o to, nakolik náhodný ten výstřel doopravdy byl.

Počkal, až přejdou, pak vyrazil opačným směrem, proběhl podél domu a pod okny se krčil. Na rohu se rozhlédl. V dálce uviděl ranvej polního letiště – byla osvětlená a míhaly se na ní spousty postaviček: další strážníci a také technici. Jednoho muže, který přešel kolem fontány k čekajícímu nákladnímu autu, poznal. Byl vysoký a vyčouhlý a proti světlu se rýsoval jako černá figurína. Pana Šklíbu by ale Alex poznal kdekoli. Přijedou dnes v noci. Ve dvě nula nula. Noční návštěvníci. A pan Šklíba se vydává na setkání s nimi.

Komorník došel skoro k autu a Alex pochopil, že kdyby vyčkával dál, mohlo by být pozdě. Dal sbohem opatrnosti, opustil skryt u domu a vyběhl na otevřený terén, snažil se ovšem krčit a doufal, že ve tmavém nebude vidět. Byl jen padesát metrů od nákladáku, když tu se pan Šklíba náhle zastavil a otočil se, jako by vycítil, že tam někdo je. Alex se neměl kde schovat. Udělal jediné, co mohl, praštil sebou na zem a zabořil obličej do trávy. Pomaličku počítal do pěti, pak hlavu zvedl. Pan Šklíba se zase obrátil. Objevila

se druhá postava... Nadřa Völeová. Vypadalo to, ře právě ona bude řídit. Když nasedala, něco utrousila. Pan Šklíba zavrčel a přikývl.

Když obcházela auto ke druhým dveřím, Alex už byl zase na nohou a upaloval. K zadní části nákladního auta doběhl právě ve chvíli, kdy se dávalo do pohybu. Podobalo se vozům, které viděl v táboře SAS. Klidně mohlo být z armádních přebytků. Vzadu byl vůz vysoký a hranatý a přikrytý plachtou. Alex se vyšplhal na sklopnou zadní plošinu a převálil se dovnitř. Bylo načase. Sotva dopadl na podlahu, zezadu přijelo auto a zadní část nákladáku se najednou koupala ve světle jeho reflektorů. Kdyby byl čekal třeba jen o pár vteřin déle, uviděli by ho.

Saylový závody opustil konvoj celkem pěti vozidel. Nákladák, ve kterém se vezl Alex, jel předposlední. Kromě pana Šklíba a Nadi Völeové se na cestu vydalo také přinejmenším deset uniformovaných příslušníků ochrany. Kam ale jedou? Alex se neodvažoval vzadu vykuknout, protože za nimi jelo ještě jedno auto. Když dorazili k hlavní bráně, cítil, jak nákladní auto zpomaluje, a pak už byli zase na silnici a jeli rychle do kopce, dál od vesnice.

Alex trasu neviděl, ale vycířoval. Když vybírali serpenty, házelo to s ním po kovové podlaze, a když to s ním začalo mlátit nahoru dolů, věděl, ře někam odbočili z hlavní silnice. Auto také jelo pomaleji. Pak ucítil, ře jedou z kopce po nějaké hrbolaté silničce. A najednou i přes řev motoru něco zaslechl: vlnobití. Klesají k moři.

Nákladák zastavil. Rozlehly se zvuky, jak lidé otevírali a zase zabuchovali dveře aut, křupání vysokých bot na kamení, tlumené hlasy. Alex se schoulil, protože měl strach, ře některý ze strážných stáhne plachtu a objeví ho, ale pak hlasy potichly a on byl zase sám. Opatrně z nákladového prostoru vyklouzl ven. Konvoj zastavil na liduprázdné pláži. Když se podíval dozadu, zahlédl uježděnou cestu kroutící se nahoru na vrch útesů a přes ně. Pan Šklíba a ostatní se shlukli vedle starého kamenného mola, které vybíhalo do ztemnělého moře. Pan Šklíba držel svítilnu. Alex uviděl, jak jí obloukem mává.

To ještě víc přizřívilo jeho zvědavost, a tak se připlížil blíž a našel si skryš za haldou balvanů. Vypadalo to, ře čekají na nějakou loď. Podíval se na hodinky. Přesně dvě. Nejradši by se rozesmál. Rozdejte těm chlapům bambitky s křesacími zámky a koně a jako by

vypadli z dobrodružné knížky. Pašeráci na pobřeží Cornwallu. Že by snad šlo právě o tohle? Dodávka kokainu nebo marihuany z kontinentu? A kvůli čemu jinému by tady tvrdli uprostřed noci?

Odpověď dostal za pouhých několik vteřin. Pak už jen třeštil oči a nebyl s to uvěřit tomu, co vidí.

Ponorka. Vynořila se z moře tak rychle a neskutečně, až to vypadalo jako jeden obrovský salonní trik. V jednu chvíli tu nebylo nic – a najednou ji měl před sebou, razila si cestu vlnami k molu, motory nevydávaly jediný zvuk, po stříbřitém povrchu stékala voda a před přídíl se doběla čeřily vlny. Ponorka neměla žádné označení, přesto měl Alex pocit, že poznává tvar hloubkového kormidla protínajícího horizontálně vysokou věž a také žraločí ploutvi podobnou směrovku na zádi. Že by čínská ponorka třídy Chan, typ 404 SSN? Na jaderný pohon. A také vyzbrojená jadernými zbraněmi.

Jenomže co by dělala tady, u pobřeží Cornwallu? Co se to děje?

Na věži se otevřel poklop a ven se na chladný předranní vzduch protáhl nějaký muž. I kdyby nesvítil pŕlmesíc, poznal by Alex to štíhlé tělo tanečníka a nakrátko ostříhané vlasy, protože ho před pouhými několika dny viděl na fotografii. Byl to Jasen Gregorovič. Nájemný zabiják. Muž, který zavraždil Iana Ridera. Měl na sobě černou kombinézu. Usmíval se.

Jasen Gregorovič se měl údajně setkat na Kubě se Saylem. A teď je tady, v Cornwallu. Takže ti dva opravdu spolupracují. Ale proč? K čemu by mohl projekt Stormbreaker potřebovat takového člověka?

Nad'a Völeová došla na konec mola a Jasen slezl dolů k ní. Několik minut spolu mluvili, ale i kdyby snad hovořili anglicky, rozhodně by nic nešlo zaslechnout. Mezitím se lidé z ochranky Saylových závodů srovnali do řady vedoucí skoro až k místu, kde parkovala auta. Jasen vydal rozkaz a pak už mohl Alex zpoza balvanů sledovat, jak nějaké neviděné ruce vysunuly z vršku věže ponorky veliký, stříbřitý, hranatý kovový kontejner s hermetickým uzávěrem, Jasen jej osobně podal prvnímu ze strážných a ten jej pak předal dalšímu v řadě. Následovalo asi tak čtyřicet dalších kontejnerů, jeden po druhém. Než náklad z ponorky vyložili, trvalo

to skoro hodinu. Muži zacházeli s kovovými krabicemi opatrně. Bůhví, co bylo uvnitř, ale nechtěli to poškodit.

Kolem třetí měli skoro hotovo. Krabice se teď vršily na nákladní ploše auta, kde jim udělal místo Alex. A pak se to stalo.

Jeden z mužů na molu upustil kontejner. Podařilo se mu jej na poslední chvíli zase chytit, ale i tak krabice ztěžka řachla o kamenný povrch mola. Všichni strnuli. V okamžení. Jako by je někdo vypnul tlačítkem. Alex téměř cítil v ovzduší pach strachu.

První se vzpamatoval Jasen, Vyběhl jako šipka po molu, pohyboval se jako velká kočka a nedělal žádný hluk. Hmátl po krabici, přejel po ní rukama a kontroloval uzávěr. Pak zvolna přikývl. Kov se ani neprohнул.

Protože všichni pořád nehybně stáli, následující rozhovor Alex slyšel dobře.

„Nic se nestalo. Omlouvám se,“ snažil se strážný. „Naštěstí se nepoškodila – a já už to podruhé neudělám.“

„Ne. To neuděláš,“ souhlasil Jasen a zastřelil ho.

Střela jako by mu vylétla přímo z ruky a ve tmě se rudě zablýskla. Muž dostal zásah do prsou a náraz ho odhodil dozadu tak silně, že jako by se neobratně pokusil udělat hvězdu. Pak padl do moře. Několik vteřin poulil oči na měsíc, jako by se pokoušel jej naposledy obdivovat. Potom se nad ním zavřela temná hladina.

Dokončit nakládání auta jim trvalo ještě asi dvacet minut, Jasen si sedl dopředu s Nad'ou Völeovou. Pan Šklíba si přesedl do jednoho z osobních aut.

Alex si musel svůj návrat pečlivě rozvrhnout. Úkryt za kamením opustil až ve chvíli, kdy náklad'ák nabíral rychlost a nadskakoval zpátky k cestě. Pak vyběhl a vylezl si dovnitř. Skoro žádné místo na korbě nezbylo, ale škvírku si přece jen našel a vmáčkl se do ní. Přejel po jedné krabici rukou. Byla velká asi jako menší přepravka od banánů, neměla žádné označení a na dotyk chladila. Pokusil se zjistit, jak se otevírá, ale nepodařilo se mu porozumět systému zámku.

Vyhlédl dozadu z auta. Pláž a molo byly už daleko za nimi. Ponorka odplouvala na moře. Ještě chvilku byla tady, štíhlá a stříbřitá, a klouzala po hladině. A pak se ponořila pod hladinu a zmizela střelhibitě jako zlý sen.

SMRT SE SKRÝVÁ V TRAVINÁCH

Alexe probudilo pohoršené klepání Nadi Völeové. Zaspal.

„Dneska dopoledne máš poslední možnost vyzkoušet si Stormbreaker,“ upozornila ho.

„Pravda,“ kývl Alex.

„Odpoledne začneme rozesílat počítače do škol. Herr Sayle navrhl, aby sis odpoledne udělal volno. Co takhle vycházka do Port Tallonu? Odsud tam vede pěší cesta přes pole a pak po pobřeží. Souhlasíš?“

„Ano, to vypadá zábavně.“

„Dobře. A teď tě nechám obléct. Vráťm se pro tebe za... *zehn Minuten*.“

Alex si zběžně opláchl obličej studenou vodou a pak se ustrojil. Od chvíle, kdy se vrátil do svého pokoje, utekly jen čtyři hodiny a on byl pořád ještě unavený. Noční výprava nepřinesla takový úspěch, jak doufal. Viděl toho tolik – ponorku, stříbřité kontejnery, smrt strážného, který si dovilil jeden upustit –, a přece se nakonec vlastně nedozvěděl nic.

Pracuje Jasen Gregorovič pro Heroda Sayla? Nemá žádný důkaz, že by Sayle o jeho přítomnosti věděl. A co ty krabice? Co se jej týká, klidně by mohly obsahovat i svačinky pro zaměstnance Saylových závodů. Až na to, že když někdo upustí krabici se svačinami, tak ho za to nezabijete.

Je jedenatřicátého března. Jak řekla Völeová, počítače se vydají do světa. Do slavnostního zahájení provozu, které se odehraje v Muzeu věd, zbývá jediný den. Jenže Alex neměl co hlásit a z jediné informace, kterou odeslal, totiž Ianová náčrtu, nevyšlo taky nic. Před spaním si totiž zapnul gameboye a na obrazovce na něj čekala odpověď.

NEPOZNAVAME DIAGRAM ANI CISLA A PISMENA.
MOZNA JDE O ODKAZ NA MAPU, ALE NEUMIME URCIT
JAKOU. PROSIM POSLI DALSI VÝSLEDKY POZOROVANI.

Alex se rozmýšlel, jestli má nahlásit, že viděl Jasena Gregoroviče. Pak se rozhodl, že ne. Paní Jonesová slíbila, že pokud je Jasen tady, dostane ho ven. A Alex najednou toužil dobrat se až ke konci. V Saylových závodech se cosi děje. Aspoň to je zcela jasné. Nikdy by si neodpustil, kdyby nezjistil, co to je.

Nad'a Völeová se pro něj podle svého slibu vrátila a on si pak tři hodiny hrál se Stormbreakerem. Tentokrát se bavil méně. A kromě toho si zašel ke dveřím a všiml si, že dnes postavili do chodby strážného. Podle všeho nehodlají Saylovy závody, pokud jde o něj, podstupovat žádné další riziko.

Odbila jedna hodina a strážný jej konečně pustil do jeho pokoje a pak jej i doprovodil ke hlavní bráně. Bylo nádherné odpoledne, slunce svítilo a Alex vypochoďoval na silnici. Naposledy se ohlédl. Pan Šklíba zrovna vyšel z jedné z budov, postával a držel si u ucha mobil. Na té podívané bylo něco znepokojujícího. Proč zrovna teď telefonuje? A kdo na světě asi tak pochopí jeho pazvuky?

Teprve po odchodu z továrního komplexu se Alex dokázal uklidnit. Jakmile se zbavil plotů, ozbrojených strážných a toho podivného pocitu hrozby, který v Saylových závodech pronikal vším, jako by poprvé za dlouhé dny dýchal svěží vzduch. Cornwallská krajina byla nádherná, zvlněné pahorky se zelenaly a zelený koberec zdobily luční květiny.

Alex našel turistickou značku a odbočil ze silnice. Bylo mu jasné, že Port Tallon je jen pár kilometrů daleko; pokud na cestě nebude moc kopců, dojde tam ani ne za hodinu. Jenže cesta se začala šplhat strmě do svahu skoro ihned a Alex se vbrzku ocitl vysoko nad jasnými, modrými a jiskřícími vodami Lamanšského průlivu a šlapal po stezce kroutící se po okraji útesu. Po jedné straně se do dálky táhla pole s vysokými travinami, které se vlnily ve slabém větru. Na druhé spadal aspoň padesátimetrový sráz ke skalám a vodě. Sám Port Tallon byl na konci za útesem a choulil se u moře. Vypadal odsud

snad až příliš úhledně, jako model v nějakém černobílém hollywoodském filmu.

Došel na rozcestí, odkud vedla druhá, mnohem neschůdnější stezka pryč od moře, přes pole. Instinkt by mu býval řekl, ať jde dál rovně, ale značení ukazovalo doprava. A značka sama se mu nějak nezdála. Na chvíličku zaváhal a přemýšlel, čím to je. Pak nad tím mávl rukou. Prochází se po venkovské krajině, sluníčko mu svítí. Co by asi tak mohlo být v nepořádku? A tak šel podle značek.

Stezka pokračovala ještě asi tak čtyři sta metrů rovně a pak začala klesat do rokliny. Travniny tu byly skoro tak vysoké jako on a tyčily se všude kolem něj jako zářivá zelená ohrada. Před ním najednou prudce vzlétl pták, který vypadal jako hnědá opeřená koule, jež se nejprve párkrát otočila, než vyrovnala let. Něco ptáka vyplašilo. A potom Alex uslyšel ten zvuk – blížící se vrčení motoru. Traktor? Ne. Na to zněl zvuk moc vysoko a moc rychle se blížil.

Alex pochopil, že je v nebezpečí, stejně jako to vycítí zvířata. Nepotřeboval se ptát proč a jak. Prostě se objevila hrozba. A ještě než se jasněji vynořil tmavý obrys prodírající se vysokou trávou, vrhl se stranou a v tu chvíli – příliš pozdě – pochopil, co mu nesesedělo na té druhé turistické značce. Byla zbrusu nová. První, ta, co ho nasměrovala pryč ze silnice, byla opršalá a stará. Někdo jej záměrně svedl ze správného směru a zavlekl sem.

Na popravistiště.

Dopadl na zem a skulil se stranou do škarpy. Vozidlo vyrazilo z trávy a předním kolem mu div neškrtlo o hlavu. Alex koutkem oka zahlédl nízkou černou potvoru se čtyřmi buclatými pneumatikami, křížence mezi miniaturním traktorem a motocyklem. Na něm seděl přikrčený chlap v šedivém koženém oblečení, v přilbě a s brýlemi. Najednou se útočník ztratil, odrachotil do trávy na druhé straně a v mžiku zmizel, jako by za ním zatáhli oponu.

Alex se vyštrachal ze škarpy a dal se do běhu. Jsou tu dvě. Už věděl, co jsou zač. Sám na jedné takové jezdil o prázdninách na dunách v nevadském Údolí smrti. Kawasaki s náhonem na všechna čtyři kola, motor čtyřstovka, automatická převodovka. Čtyřkolky.

Kroužily kolem něj jako vosy. Zadrnčení, pak zařvání motoru, a už byla druhá motorka před ním, řítí se k němu a protínala v trávě

stopu. Alex jí uskočil z cesty, znovu dopadl na zem a málem si vyhodil rameno. Závan větru a zplodin z výfuku se mu opřel do tváře.

Musí si najít nějakou skrýš. Jenomže je uprostřed louky a zalézt se nedá nikam, jen do samotných travin. Zoufale se jimi prodíral, šlehalo ho do tváře, napůl oslepený se pokoušel najít cestu zpátky na stezku. Musí najít nějaké lidi. Ať už ty stroje poslal kdokoli (a on si najednou vzpomněl na pana Šklíbu s mobilem), nemůžou ho zabít, když u toho budou svědkové.

Jenomže nikde nikdo a ti dva se zase řítily na něj – a tentokrát oba naráz. Alex slyšel, jak se k němu jednohlasé skučení motorů zezadu rychle blíží. Dál běžel, ale ohlédl se přes rameno a uviděl, jak jedou každý po jedné straně, jako by ho chtěli jen minout. Strašlivou pravdu mu odhalil pouze záblesk slunce a pohled na to, jak něco kosí travu v půli. Ti dva motorkáři mezi sebou natáhli dlouhou strunu.

Alex se po hlavě vrhl na zem a přistál na břiše. Struna přesvištěla nad ním. Kdyby byl zůstal na nohou, přeřízla by jej vejpůl.

Čtyřkolky se rozdělily a obracely obloukem každá na jinou stranu. Když nic jiného, určitě to znamená, že při útoku ztratili strunu. Při posledním pádu dopadl Alex nešikovně na jedno koleno a bylo mu jasné, že je jen otázkou času, než ho zaženou do kouta a dodělají. Kulhavě se rozběhl a rozhlížel se po nějakém místě, kde by se dalo schovat, anebo po nějaké věci, kterou by se mohl bránit. V kapsách neměl kromě drobných vůbec nic, dokonce ani kapesní nůž ne. Motory teď zněly z dálky, ale on dobře věděl, že zanedlouho se zvuk zase přiblíží. Co to bude příště? Zase struna? Nebo něco horšího?

Bylo to něco horšího. O moc horšího. Motor zařval a potom nad travinami vybuchl oblak dusivého rudého plamene, který sežehoval a škvařil všechn porost. Alex ucítil u ramene horko, vyjekl a vrhl se na stranu. Jeden z motorkářů má plamenomet! Právě jej namířil a vyslal osmimetrový plamenný jazyk, který měl Alexe upálit zaživa. A téměř se mu to podařilo. Zachránila ho jen mělká škarpa u stezky. Ani ji neviděl, dokud nedopadl na zem, do vlhké zeminy, a dokud plamenný jazyk neolízl vzduch přímo nad ním. Bylo to tak tak. Ucítil

příšerný smrad od vlastních spálených vlasů. Oheň přiškvařil jejich konečky.

Zalykal se, měl obličej samou hlínu a pot, ale vydrápal se ze škarpy a naslepo se rozběhl. Už neměl ani ponětí, kam míří. Věděl jedno jediné – že čtyřkolky se za pár vteřin zase vrátí. Urazil sotva tak deset kroků, když mu konečně došlo, že se dostal ke kraji pole. Spatřil varovnou ceduli, pokud byl s to vidět, tak varovala před elektrickým plotem. Stejně by do něj vběhl, nebýt elektrického bzučení, které sám plot vydával. Plot skoro nebyl vidět a motorkáři kvůli hluku vlastních motorů nebudou s to slyšet varovný zvuk...

Zastavil a otočil se. Asi tak padesát metrů za ním stále ještě neviditelná čtyřkolka rozrážela traviny a řtila se znovu do útoku. Tentokrát ale Alex vyčkal. Stál, pohupoval se na patách jako matador. Dvacet metrů, deset... Ted' už se díval útočníkovi přímo do brýlí a uviděl, jak se ten chlap usmívá a odhaluje křivé zuby. Zabíják pořád třímal plamenomet. Čtyřkolka prorazila poslední hradbu travin a vyrazila k němu... jenomže Alex tam už nestál. Padl stranou a řidič příliš pozdě zahlédl plot a vletěl přímo do něj. Vykřikl, protože ho drát zachytil u krku a skoro zaškrtil. Motorka udělala ve vzduchu obrat a pak s třeskotem dopadla do pole. Muž sletěl do trávy, ležel a nehýbal se.

Plůtek v pádu vyrval ze země. Alex ke chlapovi doběhl a prohlédl si ho. Na chvilíčku si pomyslel, jestli to není Jasen, ale tenhle byl mladší, měl tmavé vlasy a ošklivou tvář. Byl v bezvědomí, ale dýchal. Vypnutý plamenomet ležel na zemi vedle něj. Zezadu, ještě trochu z dálky, ale pořád z menší, uslyšel Alex druhou motorku. Ať jsou odkudkoli, pokusili se ho přejet, přešmiknout vejpůl a uškvařit. Musí nějak zmizet, než se naštvoou doopravdy.

Doběhl k opuštěné motorce, která znehybněla na jednom boku. Postavil ji zase na kola, spěšně nasedl a zmáčkl startér. Motor naskočil. Dobře, že si nemusí lámat hlavu s řazením. Rychle přidal plyn a chytil se řídítek, protože stroj s ním hned škuibl dopředu.

A už mířil zpátky ke stezce a brázdil traviny tak rychle, že mu splývaly v jednu zelenou šmouhu. Druhou motorku neslyšel, ale doufal, že druhý chlap nebude mít ponětí, co se stalo, a nebude ho pronásledovat. Když čtyřkolka narazila na výmol a skákavě se

vydala do kopce, zachrastily mu všechny kosti v těle. Musí si dávat pozor. Pokud jen na chvilíčku ztratí koncentraci, převrátí se na záda.

Prodral se další zelenou oponou a zuřivě trhl řídítky, aby stroj otočil do protisměru. Našel stezku – a s ní i kraj útesu. Ještě tři metry a přeletěl by přes okraj a padal dolů na skaliska. Nějakou chvilku jen seděl, kde byl, a jemně túroval motor. Pak se objevila druhá čtyřkolka. Druhý útočník si bůhvíjak domyslel, co se stalo. Vyjel na příbřežní stezku a stál čelem k Alexovi asi tak ve dvousetmetrové vzdálenosti. V ruce držící řídítka se cosi lesklo. Má zbraň.

Alex se zadíval tím směrem, odkud přišel. K ničemu. Stezka je příliš úzká. Než by otočil čtyřkolku, ten chlap by byl skoro u něj. Jeden výstřel a bylo by po všem. Neměl by zajet zpátky do travin? Ne, a z téhož důvodu. Zbývá mu jen vyjet kupředu, i když to znamená říkat si o čelní srážku s druhou motorkou.

A proč ne? Jiné řešení nejspíš není.

Muž přidal plyn a vyrazil kupředu. Alex se zařídil stejně. A už se řítili proti sobě po úzké stezce, po pruhu hlíny a kamení, kterou na jedné straně ohraničoval kamenitý svah a na druhé kraj útesu. Na to, aby se vyhnuli, tu nebylo dost místa. Můžou buď zastavit, nebo se srazit... jenže pokud chtějí zastavit, bude potřeba to udělat tak asi do deseti vteřin.

Čtyřkolky se stále víc blížily k sobě a jely pořád rychleji. Teď ho ten člověk zastřelit nemůže, protože by přestal ovládat stroj. Hluboko dole se stříbřitě leskly vlny tříštící se o skály. Kolem se míhal okraj útesu. Alexovi bubnoval v uších řev té druhé motorky. Vítr se mu násilnický opíral do prsou a do obličeje. Bude to něco jako ta stará školní hra Uhni, srabe. Jeden musí zastavit. Nebo musí jeden uhnout.

Tři, dva, jedna...

Konečně ztratil nervy ten druhý. Nebyl ani pět metrů daleko a Alex dokonce rozeznal, jak se mu na čele perlí pot. A když to už vypadalo, že srážce nic nezabrání, trhl řídítky a zavedl motorku z cesty nahoru do svahu. Zároveň se pokusil vystřelit. Bylo ale pozdě. Jeho čtyřkolka už se naklonila, postavila se jen na dvě kola, výstřel šel bůhvíkam. Chlap zakřičel. Aby mohl vystřelit, musel se vzdát i toho malého zbytku vlády nad strojem. Pral se se čtyřkolkou, snažil

se ji překotit zpátky na čtyři kola, jenže ona narazila do balvanu a nadskočila, pak na chvíličku přistála zase na stezce a už mizela přes okraj útesu.

Alex ucítil, jak se stroj přehnal kolem něj, ale neviděl moc víc než rozmazanou šmouhu. Třaslavě zastavil a otočil motorku právě včas, aby stačil zahlédnout, jak ta druhá letí dolů. Chlap pořád řval a nějak se mu poštěstilo se od čtyřkolky ve vzduchu odrazit, ale přesto dopadli na hladinu ve stejném okamžiku. Čtyřkolka šla pod vodu o krátkou chvíli dříve než její řidič.

Kdo je poslal? To Naďa Völeová mu navrhla, at se jde projít, ale na odchodu ho sledoval pan Šklíba. Rozkaz vydal pan Šklíba – vůbec o tom nepochyboval.

Alex až na konec stezky čtyřkolku tlačil. Když vcházel do rybářské vesničky, sluníčko pěkně hrálo, ale on se z toho nedokázal radovat. Hněval se sám na sebe, protože věděl, že udělal příliš mnoho chyb.

A taky věděl, že teď už by měl být mrtvý. Je naživu jen díky štěstí a nízkonapětovému elektrickému ohradníku.

DOZMARYHO DŮL

Alex se prošel po Port Tallonu, minul hospodu Rybářovo potěšení a šel po ulici dlážděné kočíčovými hlavami ke knihovně. Byla půle odpoledne, ale vesnice jako by spala; v přístavu se houpaly lodě, ulice a chodníky zely prázdnotou. Nad střechami líně poletovalo pár racků, kteří vyraželi své obvyklé žalobné výkřiky. Ve vzduchu bylo cítit sůl a rybinu.

Knihovna sídlila ve viktoriánské budově z červených cihel, která samolibě trůnila na vršku kopce. Alex otevřel těžké lítačky a vešel do místnosti s dlažbou ve vzoru šachovnice, v jejímž středu stál výdejní pult, od kterého se vějířovitě rozbíhalo asi padesát polic. U stolů sedělo pět šest lidí zabraných do práce. Muž v tlustém pleteném svetru si četl Rybářský týdeník. Alex zašel k pultu. Byla na něm obligátní tabulka ZACHOVÁVEJTE TÍCHO, PROSÍM. Za ní seděla usměvavá žena s kulatým obličejem a četla si Zločin a trest.

„Copak si přeješ?“ Navzdory cedulce měla hlas tak zvučný, že jen co promluvila, všichni hned zvedli hlavy.

„Vlastně...“

Alex sem zašel kvůli poznámce, která uklouzla Herodu Saylovi. Vykládal o Ianu Riderovi. Půlku času strávil ve vesnici. V přístavu, na poště, v knihovně. Poštu, taky staromódní stavení hned u přístavu, si Alex už prohlédl. Získal dojem, že tam se nic nového nedozví. Ale co knihovna? Sem mohl Ian Rider zajít kvůli nějaké informaci. Třeba se na něj knihovnice rozpomene.

„Tady ve vesnici je na návštěvě jeden můj přítel,“ začal. „Tak mě napadlo, jestli nezašel i sem. Jmenuje se Ian Rider.“

„Po er s měkkým nebo tvrdým? Stejně ale mám dojem, že tu nemáme žádné Ridery ani Rydery.“ Ťukla do několika kláves na počítači a pak zavrtěla hlavou. „Kdepak.“

„Bydlel v areálu Saylových závodů,“ doptával se Alex. „Je mu asi tak čtyřicet, je štíhlý a má plavé vlasy. Jezdil v BMW.“

„Aha, tenhle.“ Knihovnice se usmála. „Párkrát sem zašel. Moc milý pán. Náramně zdvořilý. Bylo mi jasné, že nebude odsud z kraje. Sháněl jednu knihu...“

„Nepamatujete si, jakou?“

„Samozřejmě. Tváře se mi vždycky nepodaří si zapamatovat, ale na knihu nezapomenu nikdy. Zajímal se o viry.“

„O viry?“

„Ano. Přesně tak. Sháněl nějaké informace...“

Počítačový virus! Tím se všechno mění. Počítačový virus, to je dokonalá sabotážní zbraň: je neviditelný a působí okamžitě. Když se bude ukrývat někde v softwaru, bude díky němu možné kdykoli zničit všechny informace na Stormbreakerech. Jenže proč by Herod Sayle chtěl ničit svůj vlastní výtvor? To přece vůbec nedává smysl. Možná se v něm Alex od samotného počátku mýlí. Třeba nemá Sayle ani ponětí, co se děje.

„Ale bohužel jsem mu nemohla vyhovět,“ pokračovala knihovnice. „Jsme malá knihovna a už tři roky za sebou nám hrozně seškrtili dotace.“ Povzdychla si. „Říkal, že si tedy nechá poslat nějaké knížky z Londýna. Prý má na poště schránku...“

Logické, Ian Rider by nechtěl, aby mu ty kýžené informace posílali do Saylových závodů.

„A to tu byl naposledy?“ zajímal se Alex.

„Ne. Zaskočil ještě jednou asi týden nato.“

Nejspíš už dostal, do sháněl, protože tenkrát už nic o virech nechtěl. Zajímal se o místní záležitosti.“

„O co konkrétně?“

„O dějiny Cornwallu. Regál má označení DC.“ Ukázala na něj. „Celé odpoledne si četl v jedné knize a pak odešel. Od té doby se už nevrátil a to je škoda. Doufala jsem vlastně, že se stane naším členem. Bylo by milé získat nového čtenáře.“

Dějiny Cornwallu? To ho nikam nedovede. Alex poděkoval knihovnici a vykročil ke dveřím. Už sahal po klice, když tu se mu rozbřesklo.

DC 475/19.

Sáhl do kapsy a vytáhl papírek, který našel ve své ložnici. Jasně, jsou to ta písmena. DC. Neoznačují žádný čtverec na mapě. Je to registrační číslo knihy!

Alex si zašel k regálu, který mu knihovnice ukázala. Knihy stárnou rychleji, když je nikdo nečte, a ty zdejší měly nárok na důchod už dávno; ucouraně se opíraly jedna o druhou, jako by se bály, že upadnou. DC 475/19. Číslo bylo vytištěné na hřbetě. Dozmaryho důl – příběh nejstarší šachty v Cornwallu.

Odnesl si knihu ke stolu, otevřel ji a spěšně prolistoval. Nechápal, proč dějiny těžby cínu v Cornwallu Iana Ridera tak zajímaly. Ale obsah knihy byl velice povědomý.

Rodině Dozmaryových patřil důl po jedenáct generací. Ještě v devatenáctém století byly v Cornwallu čtyři stovky dolů. Necelých deset let před koncem dvacátého století však už zbývaly jen tři. Dozmaryho důl patřil mezi ně. Jenže cena cínu šla dolů a i sám důl byl skoro vytěžen. Jiná práce však v kraji nebyla a rodina důl provozovala dál, i když kvůli tomu rychle ubývaly i její prostředky. V roce 1991 poslední majitel dolu, sir Rupert Dozmary, nenápadně odešel kamsi stranou a vystřelil si mozek z hlavy. Pohřbili ho na místním hřbitově, pryč v cínové rakvi.

Jeho potomci důl zavřeli a pozemky nad ním prodali Saylovým závodům. Šachty zapečetili, ostatně řada jich teď už byla zatopena.

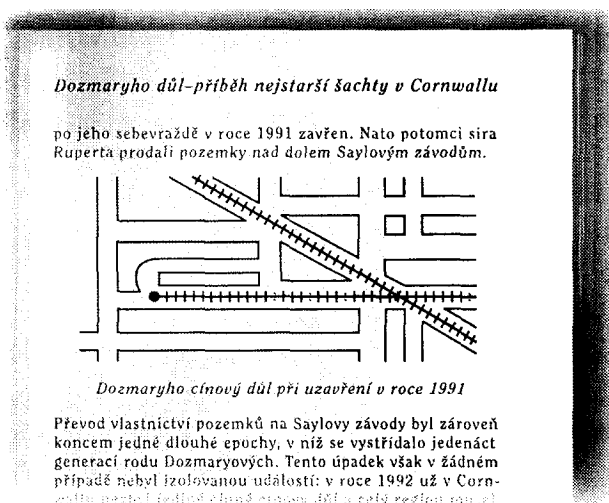
V knize bylo mnoho starých černobílých fotek: důlní poníci, staromódní kahance. Skupinky lidí s krumpáči a krabicemi na svačiny. Dneska už jsou sami všichni pod zemí. Alex listoval a konečně narazil na nákres, který zobrazoval systém chodeb v době, kdy byl důl zavřen.

Z kresby bylo těžko určit měřítko, ale byl tu labyrint šachet a chodeb a kolejnic, který se pod žerní táhl na kilometry daleko. Kdo by se tam dolů, do naprosté tmy zatoulal, okamžitě by se ztratil. Copak se Ian Rider do Dozmaryho dolu vypravil?

A pokud ano, co tam objevil?

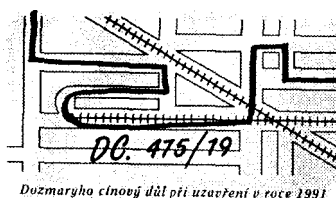
Alex si vzpomněl na chodbu pod kovovými schody. Na tmavohnědé, neupravené stěny a žárovky visící na drátech. Něco mu to připomínalo, a teď náhle věděl, co to bylo. Ta chodba určitě není ničím jiným než jednou z chodeb patřících k bývalému dolu! Dejme

tomu, že i Ian Rider sešel po schodišti dolů. Že se stejně jako Alex ocitl před zamčenými kovovými dveřmi a rozhodl se, že si najde přístup za ně. On ale poznal, co je ta chodba zač, a právě proto se vrátil do knihovny. Našel si knihu o Dozmaryho dolu, tuhle knihu. Mapa mu ukázala, jak se dostat za dveře z druhé strany. Proto si cestu poznamenal!

Alex vylovil kresbu, kterou pořídil Ian Rider, a položil ji na stránku přes mapku. Přidržel papír a stranu knihy u sebe a zvedl je proti světlu.

A tohle uviděl.

Čára, kterou nakreslil Ian Rider, přesně seděla na šachtách a chodbách dolu a ukazovala, kudy se jimi dá projít. To věděl Alex zcela jistě. Pokud se mu podaří najít vstup do Dozmaryho dolu, nákres jej zavede až na druhou stranu kovových dveří.

Po deseti minutách už odcházel z knihovny s fotokopii stránky. Zašel si do přístavu a našel jeden z těch obchůdků pro námořníky, kde jako by prodávali cokoli a všechno. Koupil si tam silnou baterku, svetr, lano a krabičku s křídami.

Pak se zase vyšplhal do kopců.

Nasedl na čtyřkolku a ve světle zapadajícího slunce se řítit po vrcholcích útesu. Vepředu viděl osamělý komín a bortící se věž, které, doufejme, skrývají i vchod do šachty, jejíž název Kerneweck pochází z prastarého místního jazyka, kornštiny. Podle mapy by podzemí mělo začínat právě tady. Aspoň že mu čtyřkolka usnadnila život. Pěšky by mu to tam trvalo snad hodinu.

Měl míň a míň času a dobře to věděl. Možná už teď začali Stormbreakery rozvážet z továrny a ani ne za čtyřiaadvacet hodin ministerský předseda počítače spustí. Pokud do softwaru opravdu nasadili nějaký virus, co se stane potom? Bude to ostuda jak pro Sayla, tak pro britskou vládu? Nebo se peče něco horšího?

A jak jde dohromady počítačový virus s tím, co viděl včera v noci? Čert ví, co to ponorka u mola vykládala, ale počítačový software to nebyl. Na to byly stříbrné kontejnery příliš těžké. A za upuštění diskety člověka taky hned neodstřelí.

Alex zaparkoval čtyřkolku u těžní věže a vešel klenutým vchodem dovnitř. Nejprve si myslel, že se zmýlil. V budově to vypadalo spíš jako v polozříceném kostele než jako ve vstupu do šachty. A nebyl tu první. Na zemi se válely zmačkané plechovky od piva a pytlíky od křupek a na stěnách byly jako obvykle čmáranice. **BYL JSEM TADY. J. R. H. Anebo: NICK A CASS = VELKÁ LÁSKA.** Návštěvníci tu zkrátka zvěčnili světélkujícími barvami svou hloupost.

Šlápl na cosi, co zarachtalo, a když se podíval, zjistil, že stojí na kovových padacích dveřích zapuštěných do betonové podlahy. Ze škvír kolem nich už rostla tráva a plevel, ale když na ně přiložil dlaň, ucítil, jak zdola stoupá vzdušný proud. To je jistě vstup do dolu.

Na padacích dveřích byl těžký a několik centimetrů silný zámek. Alex potichu utrousil nadávku. Nechal v pokoji svou mast na uhry. Ta by zámek rozežrala za pár vteřin, jenže rozhodně nemá čas se pro

ni vracet až do Saylových závodů. Klekl si a z čirého zoufalství zámkem zacloumal. K jeho překvapení se lehce poddal. Někdo tu byl před ním. Ian Rider, kdo taky jiný. Určitě se mu podařilo zámek odemknout a pak jej zase úplně nedovřel, aby to měl nachystané pro příště.

Alex zámek odstranil a chytil padací dveře. K tomu, aby je zvedl, potřeboval všechnu sílu, a jen co to měl, opřel se mu do tváře poryv chladného vzduchu. Dveře se s řachnutím obrátily ven a on se náhle díval do temného otvoru, který se táhl dál, než kam proniklo denní světlo. Alex si tam posvítil baterkou. Paprsek dosáhl asi padesát metrů hluboko, ale šachta klesala ještě dál. Našel si oblázek a upustil ho dolů. Než kamínek hluboko na čemsi zarachotil, uteklo přinejmenším deset vteřin.

Po jedné straně vedl dolů rezavý žebřík. Alex se ujistil, že čtyřkolku nikdo nemůže zahlédnout, pak si hodil přes rameno lano a baterku si strčil za pás. Sestup po žebříku moc příjemný nebyl. Kovové příčle ho studily do dlaní jako led, sotva zmizel pod úrovní země po ramena, už světlo potemnělo – a on měl pocit, že ho cosi vsává do černoty tak dokonalé, až si nemůže být jist ani tím, že neztratil zrak. Jenomže slézat a zároveň držet baterku, to nešlo. Musel lézt po hmatu, nejdřív ruka, pak noha, musel sestupovat dál a dál, až konečně ucítil, jak mu pata škrtlá o zemi, a poznal, že se dostal na dno Kernewecku.

Zadíval se nahoru. Vstup, kterým sem vlezl, byl stěží vidět – zdál se být maličký a kulatý, v hrozně dálce jako Měsíc. Alex ztěžka dýchal a ze všech sil překonával sílicí klaustrofobii. Vytáhl baterku a posvítil si do všech stran. Paprsek světla se napřáhl do tmy a čisté, bílé světlo odhalovalo jeho bezprostřední okolí. Alex stál na začátku dlouhé chodby, jejíž nerovné stěny a strop držely dřevěné výztuže. Podlaha byla už i tady vlhká a ve vzduchu visel pach slané vody. V dole byla zima. Věděl, že tu teplo nebude, a než vykročil dál, navlékl si právě koupený svetr. Potom křídou nakreslil na stěnu veliké X. I to byl dobrý nápad. Ať se tady dole bude díť cokoli, potřebuje mít jistotu, že najde cestu zpátky.

Konečně byl připraven. Udělal dva kroky kupředu, poodešel od svislé šachty, vstoupil do ústí chodby – a okamžitě jako by pocítil

drtivou tíhu pevné horniny, zeminy a zbylých cínových žilek. Příšerné místo. Jako být pohřben zaživa; musel sebrat všechnu odvalu, aby se přinutil jít dál. Asi tak po padesáti krocích narazil na druhou chodbu, která se větvila doleva. Vytáhl ofocenou mapku a při světle baterky si ji prohlížel. Podle Iana Ridera musí právě tady zabočit. Otáčel baterkou a prohlížel si chodbu, která klesala dolů a vedla jej stále hlouběji do zemských útrob.

V celém dole se neozývaly naprosto žádné zvuky kromě jeho chraplavého dechu, křupání jeho kroků a stále se zrychlujících úderů jeho srdce. Jako by černota kromě světla vymazala ze světa i zvuk. Alex otevřel ústa a zavolal, čistě aby vůbec něco slyšel. Jenomže jeho hlas zněl utáple a jen mu připomněl, jak obrovskou váhu má nad sebou. Chodba byla v mizerném stavu. Některé výztuže praskly a spadly, a když šel kolem těch míst, padaly mu na krk a na ramena drobné laviny suti: jasný důkaz, že Dozmaryho důl nezavřeli jen tak pro nic za nic.

Cesta vedla stále hlouběji. Cítil v uších bušení od silného tlaku a tma mu připadala snad ještě hutnější a víc ubíjející. Došel k haldě železa a drátů, nějakému důlnímu stroji, který tu před dávno nechali zasypat a na který se dávno zapomnělo. Rychle přes něj přešel, ale o ostrou plošku zkrouceného kovu se řízl do nohy. Na několik vteřin strnul a nutil se tolik nespěchat. Věděl, že nesmí podléhat panice. *Jestli zpanikaříš, je po tobě. Přemýšlej o tom, co děláš. Dávej pozor. Nejdřív jeden krok, pak další.*

„Tak jo. Tak jo,“ drtil mezi zuby, aby se uklidnil, a pak vykročil dál.

Náhle vyšel do jakési rozlehlé kruhové komory, kterou tvořilo šest chodeb spojujících se v ní do tvaru hvězdy. Nejširší z nich vedla vlevo mírně shora a byly v ní zbytky kolejí. Otáčel baterkou a rozpoznal dva dřevěné vozíky, na kterých se určitě vozilo dolů zařízení nebo na povrch cín. Nakoukl do mapy a pokoušelo ho to jít po kolejích, protože to vypadalo oproti trase načrtnuté lanem Riderem na zkratku. Pak si to ale rozmyslel. Jeho strýc roh obešel a vracel se zase zpátky. Musel k tomu mít dobrý důvod. Alex udělal další dva křídové křížky, jeden pro chodbu, z níž vyšel, a druhý u té, do níž vejde. A šel.

Tahle chodba se snižovala a úžila a nakonec mohl jít jen přikrčený. Podlaha tu byla velice vlhká, posetá loužemi, ve kterých bylo vody po kotníky. Vzpomněl si, jak blízko má k hladině moře, a s tím přišla další nepříjemná myšlenka. Kdy nastává příliv? A když voda stoupá, co se děje uvnitř dolu? Alex si nechtěl musel představit, jak ho voda uvězní v černotě a potom mu stoupá po prsa, ke krku, přes obličej. Zastavil se a přiměl se myslet na něco jiného. Je tady hluboko pod zemí úplně sám, tak proč si má vyrábět nepřítele z vlastní fantazie?

Chodba se zatáčela a pak se napojila na další kolej, tyhle byly zohýbané a popraskané a místy pokryté sutinami, které určité napadaly ze stropu. Díky kolejnicím ale bylo snazší postupovat dál, protože se na nich světlo baterky blýskalo a odráželo. Alex po nich šel až do místa, kde se napojovaly na hlavní kolej. Trvalo mu to třicet minut a nakonec se dostal skoro na to místo, odkud vyrazil, ale když si posvítil dokola baterkou, spatřil, proč že ho lan Rider poslal takovou oklikou. V chodbě byl zával. Stěží třicet metrů dál byla hlavní kolejová trasa neprůchodná.

Překročil kolej, šel dál podle mapy a pak se zastavil. Podíval se do papíru, pak zase před sebe. Holá nemožnost. Přitom to ale jinak být nemohlo.

Dorazil k menší, okrouhlé chodbě, která klesala dolů strměji. Po nějakých třiceti metrech ale jednoduše končila a to, co ji přehrazovalo, vypadalo jako kovová deska. Alex sebral kámen a hodil. Ozvalo se žbluňknutí. Teď už chápal. Chodba byla naprosto zaplavená vodou temnou jako dehet. A voda sahala až ke stropu chodby, takže i kdyby byl s to plavat za teploty blízké nule, neměl by co dýchat. Po vši té námaze, po té věčnosti, co strávil v podzemí, se nedostane dál.

Otočil se. Už se chystal k odchodu, ale když projel dokola kolem sebe baterkou, ve světle se zaleskla jakási věc ležící na zemi. Došel tam a shýbl se pro ni. Byl to neoprenový potápěčský oblek a vypadal jako nový. Alex došel ke kraji vody a posvítil si na hladinu baterkou. A tentokrát zahlédl ještě něco. Ke skále bylo připevněno lanko. Klesalo křížem do vody a pak mizelo. Pochopil, co to znamená.

Ian Rider zatopenou chodbou proplaval. Proplaval jí v potápěčském oděvu a zdařilo se mu upevnit i vodící lanko. Bezpochyby se chystal sem vrátit. Proto taky nechal odemčený zámek. Zdálo se, že mu zase jednou pomohl z hrobu. Byla tu ovšem ještě jedna otázka: má Alex dost kuráže, aby šel do toho?

Zvedl neopren. Byl na něj přirozeně velký, ale nejspíš ho před nejhorším mrazem uchrání. Zima ovšem není to nejhorší. Chodba může být pod vodou dlouhá deset metrů. Nebo taky sto. Jak může vědět jistě, že Ian Rider na její proplavání nepoužil dýchací přístroj? Pokud skočí do vody a na půl cesty mu dojde dech, utopí se. Uvázne pod skalami, v ledové černotě. Horší smrt ho nějak nenapadala.

Jenže se dostal až sem a podle mapy cíl není daleko. Alex zaklel. Tohle není žádná legrace. V té chvíli by byl nejradši, kdyby v životě ani neslyšel o nějakém Alanu Bluntovi, Saylových závodech nebo o Strombreakerech. Zpátky ale nemůže. Pokud to dokázal strýc, dokáže to taky. Zaskřípal zuby a navlékl si potápěčský oblek. Byl studený, vlhce lepkavý a nepohodlný. Zapnul ho na zip. Šaty si nesundal – snad to pomůže. Oblek byl místy volný, ale vodu dovnitř určitě nepropustí.

Rychlým krokem, protože se bál, že pokud by váhal, rozmyslí si to, došel Alex ke kraji vody. Natáhl ruku a chytil se lanka. Zabírat při plavání oběma rukama by bylo rychlejší, ale neodvažoval se to riskovat. Kdyby se v zaplavené chodbě ztratil, bylo by to stejně zlé, jako kdyby mu došel dech. Výsledek by byl naprosto týž. Musí se stále držet lanka, aby jej dovedlo na druhou stranu. Alex několikrát důkladně nabral dech, aby se krev hodně okysličila; věděl, že mu to poskytne několik vzácných vteřin navíc. A pak se ponořil.

Chlad byl děsivý a dopadl na něj jako úder perlíku, který mu div nevyrazil všechen vzduch z plic. Voda mu bušila do hlavy, vířila kolem nosu a očí. Prsty okamžitě znecitlivěly. Celý organismus byl otřesen, ale potápěčská kombinéza držela a zachycovala aspoň část tělesného tepla. Držel se lanka a kopáním nohou se posouval dopředu. Jednou se odhodlal, a tak už není cesty zpátky.

Přitáhnout, kopnout. Přitáhnout, kopnout. Alex ještě nebyl pod vodou ani minutu, ale už teď začínal cítit v plicích napětí. Strop chodby ho dřel do ramenou; měl strach, aby oblek nepovolil a on se

neodřel až do krve. Zpomalit se ale neodvažoval. Mrazivý chlad z něj vysával všechnu sílu. Přitáhnout a kopnout. Přitáhnout a kopnout. Jak dlouho je pod vodou? Devadesát vteřin? Sto? Oči měl pevně sevřené, ale i kdyby je rozevřel, nic by se nezměnilo. Byl uprostřed černého, vířícího, ledového pekla. A docházel mu dech.

Přitahoval se dál na lanku, až si popálil kůži na dlaních. Určitě už plave skoro dvě minuty. Spíš mu to ale připadalo jako deset. Prostě už musí otevřít ústa a nadechnout se, i když se mu do hrdla vhrne jen voda... V Alexově nitru jako by se rozlehl bezhlesý výkřik. Přitáhnout, kopnout. Přitáhnout, kopnout. A pak lanko začalo vést nahoru a on cítil, že rameny už na nic nenaráží – a roztáhl ústa, co to šlo, a dýchal a věděl, že to dokázal, i když mu zbývalo snad jen několik vteřin.

Jenže kde je?

Neviděl nic. Plaval v naprosté tmě, dokonce nebyl s to rozeznat ani to, kde voda končí. Baterku nechal na druhé straně, ale bylo mu jasné, že i kdyby se mu chtělo se pro ni vrátit, neměl by na to sílu. Člověk, který vyznačil trasu, po níž on šel, je po smrti. Teprve teď ho napadlo, že taková trasa může sotva vést jinam než do hrobu.

ZA DVEŘMI

Alex pomalu plaval dál, neviděl vůbec nic a bál se, že si co chvíli rozbije hlavu o skálu. I když měl neoprenový oblek, začínal z vody mrznout a bylo mu jasné, že musí co nejdřív vylézt na zem. Ruka o cosi zavadila, ale v prstech příliš ztratil cit, než aby poznal, co to bylo. Napřáhl ruku a přitáhl se. Nohy nahmataly dno. A najednou mu to došlo. Vidí. Do míst za zatopenou částí chodby bůhvíjak a bůhvíodkud pronikalo světlo.

Jeho zrak se pomaličku přizpůsoboval. Mávl si rukou před obličejem a matně rozpoznal vlastní prsty. Držel se za dřevěný trám, stropní výztuž, která se zřítila na zem. Zavřel oči, pak je zase otevřel. Tma ustoupila a on viděl křížovátku vydolovanou ve skále, místo, kde se sbíhaly hned tři chodby.

Vlastně čtyři, včetně té za jeho zády, té zatopené. Ať bylo světlo jakkoli slabé, dodalo mu síly. Jako by spadlý trám byl improvizovaným molem, vyšplhal se přes něj na skálu. Zároveň si uvědomil, že slyší tlumené dunění. Nebylo jak zjistit, jestli je od zdroje zvuku blízko nebo daleko, ale rozpomněl se, co to zaslechl pod blokem D, před kovovými dveřmi, a pochopil, že je u cíle.

Stáhl ze sebe potápěčskou kombinézu. Naštěstí mu nepustila vodu k tělu. Většinu těla měl suchou, ale ledová voda mu stékala po vlasech na krk a taky boty a ponožky byly celé promočené. Když vykročil, hrozně to čvachtalo, a tak si musel nejdřív sednout, zout boty a vyklepat je. Ianovu mapku měl stále složenou v kapse, ale už ji nepotřeboval. Stačilo jediné – jít za světlem.

Došel rovně na další křížovátku a pak zabočil doprava. Teď už bylo světlo tak jasné, že rozeznával i barvu skály – byla tmavě hnědá a šedivá. Síllilo i dunění a Alex ucítil nápor teplého vzduchu, který se hrnul přímo proti němu. Postupoval opatrně a přemítal, na co to asi narazí. Když zabočil za roh, najednou měl po obou stranách místo skály nové cihly, do kterých byly v pravidelných rozestupech kus nad podlahou vsazeny kovové mřížky. Starou důlní chodbu někdo přebudoval. Udělal z ní cosi jako klimatizační systém. A světlo, které ho zavedlo až sem, vycházelo z mřížek.

U první z nich poklekl a nahlédl skrz ni do veliké místnosti vydlážděné bílými kachlíky, do laboratoře, kde byly pracovní stoly plné složitých skleněných a ocelových přístrojů. Místnost byla prázdná. Alex zkusmo zabral za mřížku, ale byla pevně přišroubovaná do skály. Druhá mřížka vedla do stejné místnosti. A i ona byla přišroubovaná napevno. Šel tedy po chodbě dál ke třetí mřížce. Z té měl výhled do skladu plného právě těch stříbřitých krabic, které včera v noci viděl vykládat z ponorky.

Chytil mřížku oběma rukama a zatáhl. Zcela snadno se ze skály vysunula, a když si ji prohlédl zblízka, pochopil, proč. Ian Rider tu byl před ním. Přerezal šrouby, které ji držely. Alex mřížku tichounce odložil. Bylo mu smutno, Ian Rider našel cestu dolem, nakreslil plán, proplaval zatopenou chodbou a otevřel mřížku – všechno úplně sám. Alex by se bez jeho pomoci moc daleko nedostal. Kéž by byl strýce lépe poznal a mohl ho snad i víc obdivovat, ještě než zemřel.

Opatrně se vmáčkl do obdélníkového otvoru a spustil se do místnosti. Na poslední chvíli, když už ležel na břiše a nohy mu visely dolů, sáhl po mřížce a vrátil ji na místo. Pokud se nikdo nepodívá důkladně, nepoznají, že něco není v pořádku. Pustil se a dopadl na podlahu jako kočka, na všechny čtyři. Dunění teď bylo silnější a přicházelo odkudsi zvenčí. Překryje všechen hluk, který by on snad nadělal. Došel k nejbližšímu ze stříbrných kontejnerů a prohlédl si jej. Tentokrát zámek cvakl a krabice se otevřela. Jenomže když do ní nahlédl, byla prázdná. To, co přivezli, už také použili.

Rozhlédl se, jestli tu nejsou kamery, a pak přešel ke dveřím. Nebyly zamčené. Otevřel je, centimetr po centimetru, a vyhlédl ven. Vedly na širokou chodbu, která měla na obou koncích automatické posuvné dveře a v níž se po celé délce táhlo stříbrné zábradlí.

„Devatenáct nula nula. Červená směna k montážní lince. Modrá směna na dekontaminaci.“

Hlas se rozlehl z reproduktorů a nebyl ani mužský, ani ženský; byl bez citu, nelidský. Alex mrkl na hodinky. Tak ono už je sedm večer! Dostat se skrz důl mu trvalo delší dobu, než očekával. Kradl se kupředu. Tohle místo není tak docela chodba. Je to spíš pozorovací plošina. Chytil se za zábradlí a podíval se dolů.

Neměl nejmenší ponětí, co za kovovými dveřmi najde, ale teď se díval na cosi, co by ho nenapadlo ani v těch nejdivočejších představách. Byla to obrovská hala, stěny měla napůl z holé skály, napůl z vyleštěné oceli – a u nich stála spousta počítačového zařízení, elektronických měřicích přístrojů, strojů, které poblikávaly a mrkaly, jako by byly živé. Pracovalo tu čtyřicet nebo padesát lidí, někteří v bílých pláštích, jiní v kombinézách, ale všichni měli na pažích pásky různých barev: červené, žluté, modré, zelené. Shůry vrhaly světlo zářivky. U všech dveří stáli ozbrojení strážníci, kteří s lhostejnými výrazy sledovali práci.

Tady se montují Stormbreakery. Počítače se pomaličku sunuly po dlouhém, nepřerušovaném dopravníkovém pásu kolem vědců a techniků. Podivné bylo, že vypadaly naprosto hotově... a také že dokončené určitě jsou. Sayle mu to řekl. Dnes odpoledne a v noci se rozvázejí. Jakoupak úpravu na poslední chvíli to tady v tajné továrně provádějí? A proč je tak velká část montážní linky ukrytá? To, co Alex viděl, když jej prováděli po Saylových závodech, byla jen špička ledovce. Hlavní část továrny je tady, v podzemí.

Podíval se pozorněji. Vzpomněl si, jak vypadal Stormbreaker, který zkoušel, a najednou si všiml čehosi, co předtím neviděl. Nad obrazovkami odstranili pásek umělé hmoty a za ním se objevila drobná přihrádka, válcovitá a snad pět centimetrů hluboká. Počítače projížděly pod prapodivným strojem, samé konzolové nosníky, dráty a hydraulické paže. Stroj vkládal do tenkých přihrádek matně stříbřité zkumavky a jeho paže jako by každému počítači šly vstříc: jeden počítač, jedna zkumavka. Na určitém místě se setkaly a mechanické paže se s nekonečnou přesností zvedaly, sunuly dál a pak upouštěly zkumavky do čekajících přihrádek. Potom Stormbreakery vyrazily vpřed rychleji k dalšímu stroji, který vracel pásky umělé hmoty na místo a zatavoval je. Než se počítače dostaly na konec linky, byly už zabalené do červenobílých krabic se znaky Saylových závodů a přihrádka byla dokonale neviditelná.

Alex zachytil koutkem oka nějaký pohyb a podíval se za montážní linku, skrz velké okno do vedlejší haly. Dva muži ve skafandrech šli vedle sebe a jako ve zpomaleném záběru. Zastavili se. Rozezněl se alarm a oba najednou zmizeli v oblaku bílé páry.

Alex se rozpomněl, co před chvílí vyslechl. Proč je dekontaminují? Pokud jsou Strombreakery opravdu konstruované s kulovými procesory, nemůže přece být tak krajní opatrnost potřeba – a stejně, o čemsi takovémhle Alex jaktěživ neslyšel. Pokud zaměstnanci opravdu dekontaminují, čím se asi tak předtím mohli kontaminovat?

„Agente Gregoroviči, hlase se v bioblokační zóně. Voláme agenta Gregoroviče.“

Štíhlý plavovlasý muž v černém vykročil od montážní linky a krácel uvolněně ke dveřím, které se před ním odsunuly. Alex podruhé uviděl ruského nájemného zabijáka Jasena Gregoroviče. Co se tu děje? Znovu si vybavil ponorku a hermeticky uzavřené krabice. Samozřejmě, Jasen přivezl ty zkumavky, které teď vkládají do počítačů. V těch zkumavkách je nějaká zbraň, díky níž provede sabotáž. Ale ne. To je nesmysl. Vždyť mu přece knihovnice v Port Tallonu říkala, že se Ian Rider sháněl po knihách o počítačových virech...

O virech.

Dekontaminace.

Bioblokační zóna...

Najednou pochopil... jenomže v tu chvíli se mu zezadu na krk přitisklo něco studeného a tvrdého. Alex ani neslyšel, jak se za ním otevřely dveře, ale když mu kdosi zašeptal do ucha, celý strnul.

„Vstaň. Ruce nech dole. Jeden rychlejší pohyb a střelím tě do hlavy.“

Pomaličku se rozhlédl. Za ním stál jediný strážný s pistolí v ruce. Něco takového viděl Alex ve filmech a v televizi tisíckrát a otřásl jím, jak moc odlišná je realita. Byl to browning a stačilo by jediné cuknutí prstu, aby mu strážný prohnal skrz lebku do mozku devítimilimetrovou kulku. Už ze samotného dotyku hlavně se mu dělalo zle.

Vstal. Strážnému bylo něco přes dvacet, byl bledý a zmatený. Alex ho nikdy neviděl – co ale bylo důležitější, on nikdy neviděl Alexe. Nečekal, že tu narazí na kluka. S tím by se něco mohlo dát udělat.

„Co jsi zač?“ zajímal se strážný. „Co tady děláš?“

„Já jsem tu na návštěvě u pana Sayla,“ natahoval Alex a díval se upřeně na pistoli. „Proč na mě míříte? Nic špatného jsem neudělal.“

Dojemně se zajíkal. Chudák chlapeček. Kýženého účinku tím ale dosáhl. Strážný zaváhal a mírně zbraň sklonil. V tom okamžiku Alex udeřil. Další klasický úder karate, tentokrát ovšem protočil celé tělo a loktem zasáhl strážného do temene kousek pod uchem. Téměř jistě ho omráčila už první rána, ale nemohl si dovolit riskovat, a tak přidal ještě zásah kolenem do slabin. Strážný se sesypal a pistole mu upadla na podlahu. Alex jej honem odtáhl pryč od zábradlí. Podíval se dolů. Nikdo si nevšiml, co se stalo.

Jenomže strážný nebude v bezvědomí dlouho, takže je jasné, že Alex musí pryč – a nemusí se dostat jen do přízemí, ale také pryč ze Saylových závodů. Musí se spojit s paní Jonesovou. Pořád ještě neměl jasno, jak to funguje a proč se to děje, ale teď už věděl, že Stormbreakery byly proměněny ve vražedné stroje. A do chvíle, kdy budou v Muzeu vědy spuštěny, nezbývá ani sedmnáct hodin. Tomu musí nějak zabránit.

Rozběhl se. Dveře na konci lávky se odsunuly a on se ocitl v klikaté chodbě, kde z čehosi, co určitě byly další šachty Dozmaryho dolu, vybudovali kanceláře. Věděl, že stejnou cestou se vrátit nemůže. Je příliš unavený, a i kdyby našel cestu dolem, jaktěživ by nedokázal podruhé podplavat. Měl jedinou šanci, a to dveře, které jej sem zavedly poprvé. Ty vedou ke kovovému schodišti a po tom se dá vyjít do bloku D. V pokoji má telefon. A když ten nebude fungovat, může přece poslat zprávu z gameboye. Ale tak či onak se MI-6 musí dozvědět, co zjistil.

Doběhl na konec chodby, pak ucouvl, protože se vynořili tři strážní, kteří došli ke dvojitém dveřím. Naštěstí ho nezahlédli. Nikdo neví, že tu je. Bude to v pořádku.

A pak se rozezněl poplach. Houkačka se elektronicky rozštěkala po všech chodbách, dotírala z koutů, odrážela se všude. Nad hlavou se mu rozblikalo rudé světlo. Strážní se otočili a uviděli Alexe. Na rozdíl od strážného na pozorovací lávce nezaváhali. Vytáhli samopaly a pálili, ale to už Alex padal po hlavě k nejbližším dveřím. Kulky za ním se odrážely od stěn po celé chodbě. Alex dopadl na břicho, vykopl a zabouchl za sebou dveře. Narovnal se, našel

západku a zajistil ji. Po vteřině se ozvalo ohlušující bušení, jak strážníci začali do dveří pálit. Kov byl ale pevný. Dveře vydrží.

Stál na lávce vedoucí dolů ke spleti rour a válců, která se podobala kotelně parolodi. Alarm tu hulákal stejně hlasitě jako v hlavní hale. Jako by se ozýval odevšad. Alex vyrazil dolů po schodech, bral tři najednou, pak ale zastavil, div neuklouzl, a rozhlížel se, kudy ven. Mohl si vybrat ze tří chodeb, potom však uslyšel dupání a pochopil, že na vybranou už má jen dvě. Najednou zalitoval, že strážnému nevzal browning. Je sám a beze zbraně. Jediný terč na střelnici, kde je spousta namířených hlavní, ale zato žádný východ. K tomuhle ho v MI-6 cvičili? Pokud ano, těch jedenáct dnů nebylo dost.

Rozběhl se, v trysku se vyhýbal trubkám a cestou zkoušel všechny dveře. Místnost, kde na háčcích visely spousty skafandrů. Sprchy. Další a ještě větší laboratoř, z níž vedou naproti další dveře a kde uprostřed stojí skleněná nádrž se zelenou tekutinou. Z té čouhají pomotané šlahouny gumových hadic. A všude kolem police plné zkumavek.

Sudovitá nádrž. Police. Tohle už Alex někde viděl... jako rozmazané obrysy na gameboyi. Určitě stál u těch dveří ze druhé strany. Rozběhl se k nim. Byly zamčené zevnitř, elektronicky, a na stěně byla skleněná identifikační destička. Nikdy je neotevře. Je v pasti.

Kroky se přiblížily. Alex měl právě tak čas schovat se na podlaze, pod jedním ze stolů, a už se zadní dveře rozrazily a do laboratoře vběhli další dva strážníci. Rychle se rozhlédli, ale nespátrali ho.

„Tady není!“ zavolal jeden.

„Radši jdi nahoru!“

Jeden ze strážných se vrátil, kudy přišel. Druhý došel k předním dveřím a položil ruku na skleněnou destičku. Ta zeleně zazářila a ve dveřích to hlučně zabzučelo. Strážný je škubnutím otevřel a zmizel. Alex se vykulil zpod stolu a tak tak se mu povedlo vložit ruku do škvíry dřív, než se dveře dovřely. Chvilku počkal a pak vstal. Otevřel dveře. Jak doufal, díval se do neupravené chodby, kde ho nacytala Nad'a Völeová.

Strážný už zmizel někde vpředu. Alex proklouzl za dveře, zavřel je za sebou a umlčel tím zvuk houkačky. Dokráčel ke kovovým schodům a prošel lítacími dveřmi. Byl náramně rád, že je zase na čerstvém vzduchu. Slunce už zapadlo, zato za travnatou plochou jasně svítilo polní letiště ozářené právě takovými bateriemi reflektorů, jaké znal z fotbalových stadionů. Vedle parkovalo v řadě aspoň deset kamionů. Do nich nakládali těžké, hranaté, červenobílé krabice. Nákladní letadlo, které Alex viděl po příjezdu, zrovna rachotilo po ranveji a vzlétalo.

Alex věděl, že se dívá na konec montážní linky. Byly to právě ty červenobílé krabice, které viděl v podzemní hale. Stormbreakery doplněné o vražedné tajemství teď nakládají a rozvázejí. Do rána budou po celé zemi.

Přikrčeně přeběhl kolem kašny a po trávě. Zaváhal, jestli nemá utéct hlavní branou, ale to by jistě bylo nesmyslné. Strážné určitě varovali. Už by na něj čekali. Zrovna tak nemůže přelézt obvodový plot, protože nahoře je ostnatý drát. Kdepak. Nejlepší bude vrátit se do pokoje. Tam je telefon. A kromě toho i jeho jediné zbraně: ty hračky, co mu Smithers dal před čtyřmi dny... nebo že by to byly čtyři roky?

Do domu vešel přes kuchyni, stejnou cestou, kudy se vytratil minulou noc. Táhl jen na osmou, ale dům byl jako po vymření. Vyběhl po schodech a po chodbě se dostal do svého pokoje v prvním patře. Zvolna otevřel dveře. Vypadalo to, že mu štěstí stále přeje. Nikdo tam nebyl. Nerozsvítil, vešel a zvedl telefon. Linka byla hluchá. To nic. Našel gameboye, všechny čtyři kazety, jojo a krém proti uhrům a všechno si to nacpal do kapes. Rozhodl se, že tady nezůstane. Je to příliš nebezpečné. Najde si nějakou skrýš. Teprve pak zasune kazetu s hrou Nemesis a spojí se s MI-6.

Vrátil se ke dveřím a otevřel je. Málem se sesypal, když na chodbě uviděl stát pana Šklíbu, příšernou figuru s bledou tváří, zrzavými vlasy a namodralým pokřiveným úsměvem. Alex zareagoval bleskově a švihl hranou pravé ruky. Jenže pan Šklíba byl rychlejší. Jako by sebou kmitl do strany a pak vystřelila jeho ruka a zasáhla Alexe do krku. Alex zalapal po dechu, ale žádný vzduch nenadýchl. Komorník vydal neartikulovaný zvuk a udeřil podruhé.

Alex měl pocit, že se za těmi barevnými jizvami opravdu usmívá, že se baví. Pokusil se ráně uhnout, ale přesto jej pěst pana Šklíby zasáhla rovnou na bradu. Otočil se, odletěl zpátky do ložnice a padal na záda.

Ani už nevnímal, kdy dopadl na podlahu.

ŠKOLNÍ TYRAN

Přišli si pro něj druhý den ráno.

Noc strávil připoutaný želízky k radiátoru v malé a tmavé místnosti s jediným zamřížovaným oknem. Snad se tu kdysi skladovalo uhlí. Když Alex otevřel oči, zrovna se dovnitř vkrádalo našedlé světlo nového dne. Stiskl víčka a pak oči otevřel znovu. Hlavu měl jako střep a od rány, kterou mu zasadil pan Šklíba, mu napuchla polovina obličeje. Ruce měl zkroucené za zády a šlachy na ramenou měl v jednom ohni. Horší než to všechno ale byl pocit, že selhal. Je prvního dubna, dneska uvedou Stormbreakery do provozu. A Alex je bezmocný. Tenhle aprílový vtip jde na jeho účet.

Teprve chvíli před devátou se dveře otevřely a dovnitř vešli dva strážníci a za nimi pan Šklíba. Odemkli mu želízka a přinutili ho vstát. Pak si mu strážníci stoupli k oběma bokům a vedli ho ven a po schodech nahoru. Byl pořád v Saylově domě. Schody vedly do haly s obrovskou malbou Posledního soudu. Alex se zadíval na postavy, které se na plátně svíjely v agónii. Pokud se nemýlí, takovýhle obrázek bude brzy poskytovat pořádný kus Anglie. A dojde k tomu za pouhé tři hodiny.

Strážníci ho napůl dovlekli do dveří a pak do místnosti s akváriem. Před ním stála židle s vysokým opěradlem. Přinutili ho, aby se posadil. Ruce mu znovu zamkli za zády do želízek. Strážníci odešli. Pan Šklíba zůstal.

Alex uslyšel kroky na točitém schodišti a uviděl kožené boty a pak i jejich majitele. Přicházel pan Herod Sayle oblečený ve fešáckém obleku ze světle šedého hedvábí. Blunt a lidé z MI-6 podezřívali středovýchodního milionáře od samotného začátku. Od první chvíle si mysleli, že cosi skrývá. Ani oni ale nevytušili pravdu. Není to přítel Alexovy vlasti. Je to její nejhorší nepřítel.

„Tři otázky,“ štěkl Sayle. Hlas měl chladný jako led. „Kdo jsi? Kdo tě poslal? Kolik toho víš?“

„Nechápu, o čem mluvíte,“ pokrčil Alex rameny.

Sayle vzdychl. Pokud na něm Alex při prvním setkání shledal něco legračního, teď jako by se to dokonale vypařilo. Na tváři měl

otrávený a věčný výraz. Oči vypadaly ohavně a byly hrozba sama. „Máme velice málo času,“ upozornil. „Pane Šklíbo?“

Pan Šklíba došel k jedné z vitrín a vybral si nůž, ostrý jako břitva a se zubatým ostrím. Přidržel si jej těsně před obličejem a v očích mu zablýskalo.

„Už jsem ti vyprávěl, že pan Šklíba býval na nože odborník,“ pokračoval Sayle. „Vlastně že stále je. Pověz mi to, co chci vědět, Alexi, jinak ti způsobí větší bolest, než jakou si vůbec umíš představit. A nepokoušej se mi lhát, prosím. Hlavně měj na mysli, co se dělává lhářům. Hlavně jejich jazykům.“

Pan Šklíba pokročil vpřed. Čepel se zaleskla ve světle.

„Jmenuju se Alex Rider,“ prohlásil Alex.

„Riderův syn?“

„Synovec.“

„Kdo tě sem poslal?“

„Ti, co poslali i jeho.“ Lhát bylo zbytečné. Už na tom nezáleží. Ve hře je příliš mnoho.

„MI-6?“ Sayle se rozesmál, ale moc veselí v tom nebylo. „Poslali na tu špinavou fušku čtrnáctiletého kluka? To není zrovna anglické, abych tak řekl. Žádný kriket, což?“ Nasadil přehnaný anglický přízvuk. Popošel ke psacímu stolu a posadil se za něj.

„A co bude s mou třetí otázkou, Alexi? Co všechno jsi zjistil?“

Alex pokrčil rameny a snažil se vypadat nenucené, aby skryl strach, který se ho opravdu zmocnil. „Vím toho dost,“ prohlásil.

„Povídej.“

Alex se nadechl. Trubýš se za jeho zády vznášel jako jedovatý oblak. Viděl jej koutkem oka. Zatahal za želízka a zapřemýšlel, jestli by nešlo rozbít židli. Pak se něco zablesklo a nůž z ruky pana Šklíby vyletěl a ve chvílce se chvěl zabodnutý v opěradle vlásek od jeho krku. Alex ucítil, jak mu za límec stéká kapička krve.

„Necháváš nás čekat,“ upozornil Sayle.

„No dobře. Když tu můj strýc byl, začal se zajímat o viry. Ptal se na ně v místní knihovně. Nejdřív jsem si myslel, že mluvil o počítačových virech. Byl to logický předpoklad. Jenže jsem se mýlil. Včera v noci jsem viděl, co děláte. Slyšel jsem hlášení. Dekontaminace, bioblokační zóny. Jde o biologickou zbraň. Získal

jste nějaký skutečný virus. Ten se sem dostal ve zkumavkách, které byly v těch stříbrných krabicích, a vy jste ho vložil do Strombreakerů. Co se bude dít dál, to nevím. Počítám, že až se počítače zapnou, lidi začnou umírat. A počítače budou na školách, takže půjde o děti. Což znamená, že nejste ten světec, za kterého vás všichni mají, pane Sayle. Jste masový vrah. Jste psychopat, a *safraportský*, jak byste asi řekl.“

Herod Sayle mírně zatleskal. „Vedl sis výtečně, Alexi,“ kývl. „Gratuluji. Myslím, že za to si zasloužíš odměnu. Proto ti řeknu všechno. Svým způsobem je velice příhodné, že mi sem z MI-6 poslali opravdového anglického školáka. Na celém světě totiž není nic, co bych nesnášel víc. No ovšem...“ Tvář se mu zkroutila vztekem a Alex na okamžik spatřil, jak se mu v očích jasně rýsuje šílenství. „Vy snobové a ty vaše *safraportské* nafoukané školy a připitomělá anglická nadřazenost! Ale já vám ukážu. Ukážu vám všem!“

Vstal a došel až k Alexovi. „Do téhle země jsem přišel před čtyřiceti lety,“ vybafl. „Neměl jsem peníze. Mojí rodině nepatřilo nic. Nebýt rozmaru náhody, nejspíš bych žil a umřel v Bejrútu. Bylo by pro vás lepší, kdyby to tak skončilo! O moc lepší!“

Moji američtí náhradní rodiče mě sem poslali kvůli vzdělání. Měli přátele v severním Londýně a já jsem bydlel u nich a chodil na místní školu. Nedokážeš si představit, jak mi tehdy bylo. Byl jsem v Londýně, který jsem odjakživa považoval za výlupek civilizovanosti. Vidět všechno to bohatství a vědět, že k tomuhle světu budu patřit! Bude ze mě Angličan! Pro kluka narozeného v libanonské bídě to bylo jako neuvěřitelný sen.

Brzy jsem měl ale zjistit, jaká je skutečnost...“ Sayle se předklonil a vytrhl nůž z opěradla. Hodil jej panu Šklíbovi, ten ho chytil a začal si jím pohazovat.

„Od samotného začátku se mi ve škole posmívali a trápili mě. Protože jsem malý. Protože mám jinou barvu pleti. Protože jsem neuměl dobře anglicky. Protože jsem nebyl jeden z nich. Dávali mi přezdívky. Herod Šmejd. Pasáček koz. Trpaslík. A bavili se na můj účet. Dávali mi připínáčky na lavici. Kradli mi učebnice a čmárali do nich. Sebrali mi kalhoty a pak je pověsili na stožár hned pod britskou

vlašku.“ Sayle pomalu zavrtěl hlavou. „Když jsem sem přijel, tu vlašku jsem miloval,“ prohlásil. „Ale za pouhých pár týdnů jsem se naučil ji nenávidět.“

„Spousty lidí dostanou ve škole zabrat...“ začal Alex, jenže nedořekl, protože ho Sayle vztekle uhodil hřbetem ruky přes obličej.

„Ještě jsem neskončil,“ sykl. Ztěžka dýchal a na dolním rtu měl sliny. Alex pochopil, že znovu prožívá svou minulost. A že jej ta minulost znovu ničí.

„V té škole bylo tyranů spousty,“ ucedil Sayle. „Ale jeden byl ze všech nejhorší. Sám byl prcek a sušinka, ale jeho rodiče byli bohatí a on to s ostatními dětmi uměl. Věděl, jak je k čemukoli přemluvit... už tehdy v něm byl kus politika. Jistě. Dokázal i okouzlit, když to potřeboval. Když byli nablízku učitelé. Ale jen co se otočili zády, už se do mě navážel. Vždycky naváděl ty ostatní. *Popadneme Trpaslíka a strčíme mu hlavu do záchoda*. Měl spousty nápadů, jak mi ztrpčit život, nikdy mu nedocházely. Pořád mě deptal a ponižoval a já nemohl vůbec nic dělat, protože on byl oblíbený a já byl cizinec. A jestlipak víš, co z toho kluka vyrostlo?“

„Myslím, že mi to stejně povíte sám,“ odhadl Alex.

„To tedy povím. Ovšem. Vyrostl z něj ministerský předseda, *safraporte!*“

Sayle vytáhl bílý hedvábný kapesník a otřel si obličej. Na pleši se mu perlil pot. „A celý život se ke mně lidi chovali stejně,“ vykládal dál. „Bylo jedno, jaké jsem slavil úspěchy, kolik peněz jsem nadělal, kolik lidí zaměstnal. Pořád jsem k smíchu. Pořád jsem Herod Šmejda, pasáček koz, pobuda z Libanonu. Čtyřicet let jsem plánoval pomstu. A teď konečně nadešla moje chvíle. Pane Šklíbo...“

Pan Šklíba přikročil ke stěně a stiskl tlačítko. Alex napůl očekával, že z podlahy vyjede kulečnickový stůl, ale místo toho se na všech zdech odsunuly panely a objevily se obří televizní obrazovky, které ihned zablikaly a ožily. Na jedné Alex spatřil podzemní laboratoř, na další montážní linku, na třetí polní letiště, ze kterého se už rozjížděly poslední kamiony. Průmyslová televize dohlédla všude, Sayle mohl nahlížet do všech koutů své říše, aniž by opustil místnost. Žádný div, že Alexe tak snadno našli.

„Stormbreakery jsou nabité a přichystané. Ostatně měl jsi pravdu, Alexi. V každém je cosi jako počítačový virus. Je to ovšem můj drobný aprílový žertík. Tím virem, o který jde, je forma neštovic. Samozřejmě byl virus geneticky upraven, aby byl rychlejší a silnější... a vražednější. Lžička by zahubila celé město. A v mých Stormbreakerech je toho o mnoho, o mnoho víc.

Zatím je látka izolovaná a neškodná. Dneska ale v Muzeu vědy proběhne taková malá oslava. Účastní se toho všechny školy v Británii, děti se shluknou kolem svých hezoučkových nových nablýskaných počítačů. A o poledni, úderem dvanácté, můj starý přítel pan ministerský předseda přednese jeden z těch svých kluzkých sebestředných proslovů a pak zmáčkne knoflík. Bude si myslet, že zapíná počítače, a do jisté míry bude mít pravdu. Zároveň tím ale uvolní virus a do dnešní půlnoci nebude v Británii žádné školou povinné dítě a pan premiér hořce zapláče, kdykoli si vzpomene na den, kdy poprvé trápil Heroda Sayla.“

„Vy jste se zbláznil!“ vykřikl Alex. „Do půlnoci sám budete ve vězení.“

Sayle tu myšlenku zahnal mávnutím ruky. „Mám dojem, že ne. Než někomu dojde, co se stalo, budu pryč. Nejedu v tom sám, Alexi. Mám vlivné přátele, kteří mě podporovali...“

„Jasena Gregoroviče.“

„Ty ses vážně činil!“ Podle všeho jej překvapilo, že Alex to jméno zná. „Jasen ale jen pracuje pro lidi, kteří mi pomáhali. Nebudu uvádět žádná jména, dokonce ani národnost. Překvapilo by tě, kolik je na světě zemí, které Angličany nenávidí. Například většina Evropy. Nicméně...“ Tleskl a vrátil se ke psacímu stolu. „Teď znáš pravdu. Jsem rád, že jsem ti to mohl vyložit, Alexi. Nedokážeš si ani představit, jak moc tě nesnáším. I když jsi se mnou hrál ten pitomý snooker, myslel jsem na to, jak moc mě potěší, až tě zabiju. Jsi úplně stejný jako moji někdejší spolužáci. Nic se nezměnilo.“

„Nezměnil jste se leda vy,“ sykl Alex. Ještě ho páčila tvář, jak ho Sayle uhodil. Slyšel toho už ale dost. „Je mi líto, že vás ve škole tak trápili,“ prohlásil, „ale to se stane spoustě dětí a nevyrostou z nich magoři. Je mi z vás vážně smutno, pane Sayle. A z vašeho plánu nebude nic. Pověděl jsem MI-6 všechno, co vím. Budou na vás v

Muzeu vědy čekat. A přivedou s sebou i někoho se svěřací kazajkou.“

Sayle se krátce zasmál. „Promiň, ale nevěřím ti.“ Tvář měl najednou jako z kamene. „Kromě toho jsi asi zapomněl, že jsem tě varoval, ať mi nelžeš.“

Pan Šklíba vykročil a pohodil si nožem tak, že mu čepel přistála naplocho v dlani.

„Rád bych se díval, jak umíráš,“ oznámil Sayle. „Naneštěstí mám naléhavou práci v Londýně.“ Obrátil se k panu Šklíbovi. „Doprovodíš mě k vrtulníku. Pak se sem vrátíš a toho kluka zabiješ. Pěkně pomalu a bolestivě. Měli jsme si pro něj nechat trochu neštovic, ale tebe určitě napadne něco podstatně kreativnějšího.“

Došel ke dveřím, pak se zastavil a podíval se na Alexe.

„Sbohem. Nerad jsem tě poznal. Chcípni a pěkně se u toho bav. A mysli na to, že po tobě přijde spousta dalších...“

Dveře se zabouchly. Alex zůstal sám připoutaný k židli a trubýš se nehlučně vznášel za ním.

V HLUBOKÉ VODĚ

Alex se brzy přestal snažit osvobodit se ze židle. Zápěstí měl rozedřené do krve, jak se do nich zatínala příliš těsná želízka. Dalších třicet minut, když se pan Šklíba stále ještě nevrátil, se Alex pokoušel dosáhnout na mast proti uhrům, kterou mu dal Smithers. Věděl, že ta by pouta propálila za chvíličku, a nejhorší bylo, že ji cítil, byla tam, kde předtím, v kapse maskovacích kalhot, zapnutá na zip. Ale ačkoli šmátral nataženými prsty jen pár centimetrů od ní, přes všechnu snahu na ni nedosáhl. Úplně z toho šlel.

Uslyšel rachocení odlétající helikoptéry a věděl, že Herod Sayle míří do Londýna. Alexovi se ještě nepřestala točit hlava z toho, co si vyslechl. Multimilionář se naprosto zbláznil. Těžko uvěřit tomu, co má v úmyslu. Ta masová vražda zničí Británii na celé generace. Alex se pokoušel představit si, co se bude dít. Desítky tisíc školáků budou sedět ve třídách kolem Stormbreakerů a budou čekat na pravé poledne, na okamžik, kdy ministerský předseda stiskne tlačítko a zapojí počítače on-line. Místo toho se ale ozve syčení a do přeplněné místnosti se vyplazí obláček vražedných výparů s viry neštovic. A za pár minut nato začnou po celé zemi umírat děti. Alex se musel přinutit, aby na to dál nemyslel. Bylo to příliš děsivé. A přesto k tomu za dvě hodiny dojde. On je jediný, kdo tomu může zabránit. A přitom je uvázaný a nemůže se ani hnout.

Dveře se otevřely. Alex se otočil a očekával pana Šklību, ale dovnitř přispěchala Nad'a Völeová a zavřela za sebou. Kulatou tvář měla zarudlou a v očích ukrytých za brýlemi byl strach. Došla k němu.

„Alexi!“

„Co chcete?“ Když se k němu sklonila, ucukl. Pak uslyšel cvaknutí a ohromeně zjistil, že má volné ruce. Odemkla želízka! Vstal a nechápal, co se děje.

„Poslouchej, Alexi,“ ozvala se Völeová. Slova jí z nažluto namalovaných rtů klouzala spěšně a tiše. „Nemáme moc času. Přišla

jsem ti pomoci. Pracovala jsem s tvým strýcem, s Herr Ianem Riderem.“

Alex se na ni překvapeně zadíval. „Ano, jsem na tvou straně.“

„Ale mě nikdo neřekl, že...“

„Bylo lepší, abys to nevěděl.“

„Jenomže...“ Alex byl celý popletený. „Viděl jsem vás u ponorky. Věděla jste, co Sayle chystá...“

„Nemohla jsem nic dělat. Aspoň ne v tu chvíli. Těžko se to vysvětluje. Na dohadování nemáme čas. Chceš ho přece zastavit, nebo ne?“

„Potřebuju se dostat k telefonu.“

„Všechny linky v domě jsou kódované. Z těch se nedovoláš. Ale já mám v kanceláři mobil.“

„Tak jdeme.“

Alex se stále ještě nezabavil pochybností. Pokud toho Nad'a Völeová věděla tolik, proč se Sayla nepokusila zadržet dřív? Na druhou stranu ho osvobodila – a pan Šklíba se může každou chvíli vrátit. Nemá na vybranou, musí jí věřit. Vyšel za ní z místnosti, pak zabočili za roh a po schodech došli na odpočívadlo, v jehož rohu stála socha nějaké nahé ženy, snad řecké bohyně. Völeová na chvíli zastavila a položila soše ruku na kamennou paži.

„Co je?“ zeptal se Alex.

„Točí se mi hlava. Jdi první. Jsou to první dveře vlevo.“

Alex ji na odpočívadle obešel. Koutkem oka pak zahlédl, jak mačká paži sochy dolů. Paže se pohnula... byla to páka. Pochopil, že ho převezla, ale bylo už pozdě. Vyjekl a podlaha se mu pod nohama protočila na skryté ose. Pokusil se pád zastavit, ale nedalo se dělat nic. Padl nešikovně na záda a už klouzal dolů, skrz otvor v podlaze do černé umělohmotné roury, která se pod ním šroubovitě vinula dolů. Při pádu uslyšel, jak se Nad'a Völeová vítězně směje – a pak už mizel, zběsile se snažil najít na stěnách něco, čeho by se chytil, a přemýšlel, co ho asi čeká na konci pádu.

Zjistil to za pět vteřin. Vývrтка ho vyplivla, ještě krátce letěl vzduchem a pak dopadl do vody. Chvilku nic neviděl a lapal po dechu. Pak se vynořil nad hladinu a zjistil, že je ve veliké skleněné

nádrži naplněné vodou a kameny. A v tu chvíli si v hrůze naprosto přesně uvědomil, kde že to je.

Völeová ho nalákala do nádrže s obrovským mořským dravcem, s milovaným trubýšem pana Heroda Sayla. Zázrak byl už to, že nedopadl rovnou na něj. Spatřil zvíře v protějším koutě nádrže, uviděl, jak se ve vodě kroutí a víří jeho děsivá chapadla se stovkami žahavých buněk. Nic je od sebe neoddělovalo. Alex bojoval s panikou a přinutil se nehýbat. Uvědomil si, že pokud sebou bude ve vodě mrskat, jen tím vytvoří proud, který by toho tvora mohl přinést k němu. Ta potvora je láčkovec, nemá žádné oči. Neví, kde ho najít. Nenapadne ho.

Jenže dřív nebo později se k němu dostane. Nádrž byla obrovská, přinejmenším deset metrů hluboká a dvacet či třicet metrů dlouhá. Sklo se zvedalo nad hladinu vody, vysoko, kam nemohl dosáhnout. Horem odsud rozhodně nevyšplhá. Když se podíval dolů skrz vodu, spatřil světlo. Došlo mu, že se dívá do místnosti, ze které právě odešel, do soukromé pracovny Heroda Sayla. Spatřil nějaký pohyb, i když při pohledu přes zvlněnou vodu bylo všechno matné a pokřivené. Otevřely se dveře. Vešli dva lidé. Alex je stěží rozeznal, ale stejně věděl, co jsou zač. Fräulein Völeová a pan Šklíba. Postavili se oba před nádrž. Völeová držela v ruce cosi, co vypadalo jako mobil.

„Doufám, že mě slyšíš, Alexi.“ Ženský hlas s německým přízvukem se rozezněl z reproduktoru kdesi nad jeho hlavou. „Určitě jsi už stačil zjistit, že z nádrže se nedá uniknout. Můžeš šlapat vodu. Snad hodinu, snad dvě. Byli i takoví, co vydrželi delší dobu. Jaký máme rekord, pane Šklíbo?“

„Djáúúú ýýýdy!“

„Ovšem, pět a půl hodiny. Jenže brzy se unavíš, Alexi. A utopíš se. Nebo to možná bude rychlejší, protože doputuješ do náruče našeho přítele. Vidíš ho přece, ne? Není to náruč, po jaké by člověk toužil. Zabije tě. Mám dojem, že takovou bolest si dítě ani nedokáže představit. Škoda, že je v MI-6 napadlo poslat tě sem, Alexi. Už se s nimi neuvidíš.“

Ozvalo se cvaknutí a hlas umlkl. Alex šlapal vodu, držel hlavu nad hladinou a oči nespouštěl z trubýše. Na druhé straně skla zachytil

další rozmazaný pohyb. Pan Šklíba odešel. Völeová ovšem zůstala. Chce se dívat, jak umírá.

Alex zvedl hlavu. Nádrž osvětlovalo několik řad neonů, ale ty byly příliš vysoko, mimo dosah. Zaslechl zezadu cvaknutí a tichý vrčivý zvuk. Téměř okamžitě si uvědomil, že se něco změnilo. Trubýš se dal do pohybu! Spatřil, že průsvitný kužel s tmavě fialovým vrcholkem míří k němu. Pod živočichem nehlučně tančila chapadla.

Polkl vodu a došlo mu, že otevřel ústa a chtěl vykřiknout. Völeová určitě zapnula umělý proud. Proto se trubýš hýbe. Zoufale vykopl nohama, aby byl co nejdál od něj, a prodíral se vodou na zádech. Jedno chapadlo se zvedlo a škrtilo mu o botu. Kdyby neměl boty, požahalo by ho. Pronikne účinek žahavých buněk skrz šaty? Skoro jistě ano. Boty jsou jediná ochrana, co má.

Doplaval do zadního rohu akvária, tam se zastavil a jednu ruku přitiskl na sklo. Bylo mu jasné, že Völeová říkála holou pravdu. Dostane ho buď trubýš, nebo vlastní únava. Musel se silou mocí nutit, aby se jen vznášel, a surová hrůza mu vysávala všechnu sílu.

Sklo. Strčil do něj a přemýšlel, jak ho prorazit. Třeba by to nějak šlo... Odhadl vzdálenost mezi sebou a trubýšem, pořádně se nadechl a potopil se až na dno nádrže. Viděl, že ho Nad'a Völeová pozoruje. I když pro něj nebyla víc než rozmazaný obrys, ona jej bude vidět naprosto jasně. Ani se nepohnula a zoufalému Alexovi došlo, že přesně tohle od něj čekala.

Doplaval ke kamenům a hledal nějaký, který bude dost malý, aby ho dokázal vynést nad hladinu. Našel kámen asi jako jeho hlava, ale nebyl s to s ním pohnout. Völeová se ho nepokusila zadržet, protože stejně věděla, že všechny kameny jsou zasazené v betonu. Alexovi docházel vzduch. Otočil se a hnal se ke hladině. Teprve v posledním okamžiku spatřil, že trubýš se mezitím dovznášel přímo nad něj. Vykřikl, až mu z úst vytryskly bubliny. Chapadla měl přímo nad hlavou. Celý se zkroutil a podařilo se mu zůstat pod hladinou. Mrskal nohama jako šílený, jen aby se dostal kus stranou. Ramenem se uhodil o kámen na stěně a ucítil, jak jím projela bolest. Chytil se za paži, docouval ve vodě do kouta a vynořil se. Sotva hlava vyjela nad hladinu, začal lapat po dechu.

Sklo se mu rozbít nepodaří. Ven nevyleze. A dotyku trubýše se nedokáže vyhybat věčně. Má sice s sebou všechny hračky od Smitherse, ale žádná z nich mu nepomůže.

V tu chvíli se Alex rozpomněl na mast. Pustil si paži a přejel prstem po hraně akvária. Nádrž byla zázrak technického důmyslu. Alex neměl ponětí, jak veliký tlak vykonává voda na obří skleněné desky, ale celé to držel pohromadě rám z železných nosníků, které v rozích obepínaly sklo zvenčí i zevnitř a jejichž plochy zase držely pohromadě díky nýtům.

Dál šlapal vodu, ale rozeplnul zip na kapse a vyndal tubičku. AKNÉ-STOP: pro zdravější pokožku. Pokud Nad'a Völeová vidí, co provádí, určitě si myslí, že se zbláznil. Trubýš se vznášel k zadní stěně akvária. Alex chvíli počkal, pak se podruhé potopil.

Když člověk uvážil, jak jsou nosníky silné a jak je nádrž velká, nezdálo se, že by masti mohlo být dost, jenže Alex si pamatoval, jak mu ji Smithers předvedl a jak maličko jí použil. Bude ale mast účinkovat i pod vodou? Bylo by zbytečné teď si s tím lámat hlavu. Raději přidržel tubičku u kovového rohu v přední části nádrže a vynasnažil se pečlivě nanést dlouhý pruh masti po co největší délce nosníku. Druhou rukou ji zároveň vtíral do škvír u nýtů.

Kopl nohama a doplaval až na druhou stranu. Netušil, za jak dlouho začne mast fungovat, a Nad'a Völeová už stejně věděla, že se děje něco nedobrého. Alex viděl, jak vstává a mluví do telefonu, snad povolává pomoc.

Půlku tuby vymačkal na jedné straně nádrže, zbytek na té druhé. Trubýš se vznášel nad ním a natahoval chapadla, jako by ho chtěl chytit a zadržet. Jak dlouho už je pod vodou? Srdce mu bušilo. A co se stane, až kov povolí?

Měl právě tak čas vynořit se a jednou se nadechnout, a už se to dozvěděl.

I pod vodou se mast propálila skrz nýty na vnitřní straně nádrže. Sklo se odtrhlo od nosníků, a protože je už nic nedrželo, obrovský tlak vody je vyvrátil, jako když se ve větru otevrou nedovřené dveře. Alex neviděl, co se děje. Neměl čas myslet. Svět se roztočil a jej to vrhlo dopředu. Byl bezmocný jako korková zátka ve vodopádu. Příštích několik okamžiků se svět změnil ve vířící obludnost

složenou z prudce se řítící vody a praskajícího skla. Alex neměl odvahu otevřít oči. Cítil, jak ho proud strhuje dopředu, jak do něčeho vrazil, pak ho zase proud vtáhl zpátky. Věděl docela určitě, že si zpřelámал všechny kosti v těle. Byl pod vodou. Zmítal sebou a snažil se dostat na vzduch. Hlava se prudce vynořila nad hladinu, ale i když konečně otevřel ústa, ohromilo ho, že opravdu dýchá.

Čelní stěna nádrže povolila a do Saylovy pracovny se vřítily tisíce litrů vody. Záplava rozbila nábytek a vytloukla okna. Ještě pořád podlahou odtékala dolů. Omlácený a malátný Alex vstal a voda mu vířila kolem nohou.

Kde je trubýš?

Měl štěstí, že se v hrnoucí se vodě nepotkali. Ale pořád může být někde blízko. Pořád může být v Saylově pracovně dost vody, aby se dostal k němu. Alex celý napjatý vycouval do rohu místnosti. Potom to uviděl.

Nad'a Völeová tolik štěstí neměla. Když nosníky povolily, stála přímo před sklem, a nestihla se včas odklidit. Ted' ležela na zádech a nohy měla bezvládné a zpřelámané. Trubýš ji celou pokrýval. Zčásti jí ležel i přes obličej, takže to vypadalo, jako by se dívala vzhůru skrz chvějící se sulcovitou masu. Žluté rty se rozevěřely v nekončícím výkřiku. Chapadla ji celou objímala a stovky žahavých buněk se přichytily k pažím i nohám a ke hrudi.

Alexovi se udělalo zle, a tak docouval ke dveřím a vyklopýtal na chodbu.

Spustil se alarm. Slyšel ho až ted', protože až ted' se mu vrátil sluch i zrak. Ječení sirény ho vytrhlo z omámení. Kolik je hodin? Skoro jedenáct. Aspoň že hodinky pořád jdou. Jenže je v Cornwallu, přinejmenším pět hodin jízdy autem od Londýna, alarm ječí, kolem spousta ozbrojených strážných a ostnatého drátu, takže se z areálu ani nedostane ven. Má hledat telefon? Kdepak. Völeová nejspíš říkala pravdu, že jsou všechny na kódu. A stejně by se v takhle pozdní fázi nedokázal s Alanem Bluntem ani paní Jonesovou spojit. Už budou v Muzeu vědy.

Zbývá jediná hodina.

Přes vřískání alarmu uslyšel Alex zvenčí jiný zvuk. Rachocení a svist vrtulí. Došel k nejbližšímu oknu a vyhlédl. Samozřejmě, už i to nákladní letadlo se chystá k odletu.

Alex byl promočený na kůži, omlácený a skoro vyčerpaný. Přesto věděl, co musí udělat.

Otočil se na pětníku a rozběhl se.

JEDENÁCT HODIN

Vyrazil z domu, na volném prostranství se zastavil a prohlížel si celé okolí. Alarm řval, strážní běželi k němu a z dálky, od hlavní brány, k domu o závod jela dvě auta. Jen doufal, že i když všichni vědí, že se něco děje, nikdo zatím nepochopí, o co přesně jde. Nebudou hledat právě jeho... přinejmenším zatím. To by mu mohlo hrát do karet.

Vypadalo to ale, že je už pozdě. Saylova soukromá helikoptéra byla pryč. Zbylo jen nákladní letadlo. Pokud se má za zbývajících padesát devět minut dostat do Muzea vědy, pak jediné na jeho palubě. Jenže letadlo už bylo v pohybu, opustilo zarážky a pomaličku pojíždělo. Za minutu nebo dvě provedou i všechny předletové prověrky. A pak odletí.

Alex se rozhlédl a spatřil blízko hlavního vchodu armádní džíp bez střechy. Vedle něj stál strážný, v ruce ležérně držel cigaretu a rozhlížel se, co se děje – díval se ale špatným směrem. Výborně. Alex tryskem přeběhl přes šterk. Vzal si z domu zbraň. Jedna ze Saylových harpun k němu připlavala, právě když odcházel z místnosti, a tak ji sebral, protože byl pevně odhodlán konečně mít cosi, čím by se mohl bránit. V tu chvíli by bylo celkem snadné strážného zastřelit. Střela z harpuny do zad a džíp je jeho. Alex ale věděl, že to nedokáže. Ať z něj Alan Blunt a MI-6 chtějí udělat cokoli, nedopracoval se ještě k tomu, aby chladnokrevně zabil. Ani za celou Anglii. Ani na záchranu vlastního života.

Když se Alex přiblížil, strážný zvedl hlavu a zašmátral po pistoli, kterou měl v pouzdře u pasu. Už to nestihl. Alex obloukem a vzhůru máchl rukojetí harpuny a zasáhl ho tvrdě pod bradu. Strážný se složil a pistole mu vypadla z ruky. Alex po ní hrábl, skočil do džípu a s úlevou si všiml, že klíčky jsou v zapalování. Otočil jimi a uslyšel, jak motor naskočil. Řídit uměl. I u téhle věci si dal Ian Rider záležet, aby ho to naučil, a to ihned, jak jen měl dost dlouhé nohy, aby dosáhl na pedály. Ostatní auta se k němu blížila. Určitě jej viděli, jak napadl strážného. Letadlo opsalo kruh a už pojíždělo na začátek ranveje.

Nedostane se k němu včas.

Bůhví, co mu to vlastně tak zbystřilo smysly, snad to bylo tím nebezpečím stahujícím se ze všech stran. Nebo snad tím, že nedávno jen o vlasek unikl tolika různým hrozbám. Alex prostě nemusel přemýšlet. Věděl, co musí udělat, jako by to dělal už desetkrát. A je také možné, že výcvik byl účinnější, než si myslel.

Sáhl do kapsy a vytáhl jojo, které dostal od Smitherse. Na pásku od kalhot měl kovovou přezku, na ni teď jojo přibouchl a uslyšel, že cvaklo a přichytilo se, jak k tomu bylo vyrobeno. Potom tak rychle, jak jen dokázal, přivázal konec nylonového lanka ke střele harpuny. Konečně si do zadní kapsy maskáčových kalhot nacpal pistoli, kterou sebral strážnému. Byl připraven.

Letadlo už dokončilo předletové prověrky přístrojů. Bylo nosem otočené na ranveji. Jeho vrtule se točily nejvyšší rychlostí.

Alex zařadil jedničku, vyhodil ruční brzdu a vyrazil s džípem kupředu. Přesvištěl přes cestu na trávník a zamířil k letišti. Zároveň se ozvala dávka ze samopalu. Padl na volant a zkroutil se. Na čelní sklo a na dveře dopadla sprška kulek. Dvě auta mířící k němu zepředu se stále víc blížila. V obou na zadních sedadlech seděli strážní, vykláněli se z oken a stříleli. Alex mezi nimi prokličkoval a po jednu strašlivou chvíli je opravdu měl po obou stranách. Pak ale byla pryč. Strážní jej minuli, zato se zasáhli navzájem. Uslyšel, jak jeden vyjel a upustil zbraň. Jeden z řidičů ztratil nad vozem vládu a ten vrazil do domu, až se kov sroloval o cihlovou stěnu jako harmonika. Druhý s kvílením brzd zastavil, otočil to a pak vyrazil za ním.

Letadlo se rozjelo po ranveji. Nejdřív pomalu, rychle ale nabíralo rychlost. Alex vyjel na asfalt a pustil se za ním.

Plynový pedál držel zadupnutý až do podlahy. Džíp jel asi tak sto deset a to není dost. Jen pár chvilek jel Alex stejně rychle jako nákladní letadlo a pouhých několik metrů za ním. Už mu ale začínalo ujíždět. Ještě chvilka a bude ve vzduchu.

A přímo před ním byla cesta zahrazena. Na ranvej vyjely další dva džípy. Další strážní se samopaly se krčili na sedadlech a udržovali rovnováhu. Alex si uvědomil, že nestřílejí z jednoho jediného důvodu: mají strach, že zasáhnou letadlo. Jenže to už se

odtrhlo od země. Kus vlevo před sebou zahlédl, jak se přední kolo letadla zvedlo nad ranvej. Mrkl do zpětného zrcátka. Auto, které jej pronásledovalo od domu, měl blízko za sebou. Nemá už kam se dát.

Jedno auto za ním. Dva džípy před ním. Letadlo už je ve vzduchu a zadní kola se zatahují. Všechno se to odehrává najednou.

Alex pustil volant, chytil harpunu a vystřelil. Střela z harpuny se zableskla ve vzduchu. Jojo připevněné k Alexově pásku se roztočilo a vyletělo z něj třicet metrů speciálně přizpůsobeného nylonu. Ostrá špice se letadlu zabořila do podbřišku. Alex měl pocit, že ho to přetrhne na dva kusy, když jej lanko se škubnutím vytáhlo z džípu. Za pár vteřin už byl čtyřicet, snad i padesát metrů nad ranvejí a houpal se pod letadlem. Jeho neřízený džíp sjel z cesty. Ty dva se mu pokusily vyhnout, ale marně. Oba do něj vrazily. Čelní srážka hned tří aut. Ozval se výbuch, zableskla se ohnivá koule a pazoura šedivého dýmu se natáhla nahoru za Alexem, jako by jej chtěla stáhnout zpátky. Za chvilku nastal další výbuch. Auto jedoucí zezadu se pokusilo vyhnout oběma džípům, ale na to jelo příliš rychle. Vletělo do dvou hořících vraků, překotilo se a po střeše bruslilo dál po ranveji, dokud samo nezačalo hořet.

Alex z toho moc neviděl. Visel pod letadlem na tenkém lanku, otáčel se stále dokola a stoupal pořád výš. Kolem něj se hnal vítr, opíral se mu do tváře a ohlušoval ho. Dokonce ani neslyšel hluk vrtulí, ačkoli je měl kousek nad hlavou. Pásek se mu zařezával do těla. Nemohl pořádně dýchat. Zoufale šátral po joju, až konečně našel ovládací prvek, který potřeboval. Obvyčejné tlačítko... stiskl je. Drobnou, ale výkonnou motorek uvnitř joja se roztočil a namotával lanko. Alexe to nesmírně pomalu, po centimetrech táhlo nahoru k letadlu.

Zamířil harpunu pečlivě. V zadní části letadla byly dveře; když navíjecí mechanismus vypnul, byl k nim tak blízko, že mohl dosáhnout na rukojeť. Napadlo ho, kdo asi letadlo pilotuje a kam stroj vlastně míří. Všechnu tu zkázu dole na pojezdové dráze pilot zahlédnout musel, ale harpunu určitě nezaslechl. Rozhodně neví, že mu přibyl jeden pasažér navíc.

Otevřít dveře bylo těžší, než čekal. Pořád ještě visel pod letadlem a pokaždé, když se ke klice dostal, ho vzduch zase strhl

zpátky. A stále ještě skoro neviděl. Vítr mu hnal slzy do očí. Dvakrát sevřel na držadle prsty, ale než jím mohl otočit, stáhlo ho to zpět. Napotřetí se mu podařilo zachytit se lín, ale musel nasadit všechnu sílu, aby kliku otočil dolů.

Dveře se odsunuly a on vlezl do nákladového prostoru. Naposledy se ohlédl. Už teď byla ranvej tři sta metrů pod ním. Na dvou místech zuřil požár, ale z téhle dálky vypadaly ohně jako hořící zápalky. Alex odepnul jojo a uvolnil se. Pak sáhl do kapsy maskáčů a vytáhl pistoli.

Letadlo bylo prázdné, leželo tu jen pár jakýchsi povědomých batůžků. U řízení seděl samotný pilot a nějaký přístroj mu zřejmě musel ohlásit, že se dveře otevřely, protože se náhle otočil. Alex se ocitl tváří v tvář panu Šklíbovi.

„Dzoeejé?“ vybafl komorník.

Alex zvedl pistoli. Pochyboval, že by měl odvahu ji použít. Ale to teď nebude panu Šklíbovi vykládat.

„Končíme, pane Šklíbo,“ přeřval hluk vrtulí a skučení větru. „Mluvit možná neumíte, tak vám doporučuju dobře poslouchat. Chci, abyste letěl k Londýnu. Míříme k Muzeu vědy v jižním Kensingtonu. Cesta tam nám nemůže zabrat víc než půl hodiny. A jestli se mě pokusíte podvést, zastřelím vás. Rozumíte?“

Pan Šklíba nijak nezareagoval.

Alex vystřelil. Kulka prorazila podlahu panu Šklíbovi kousek před nohama. Pozorně se na Alexe zadíval, pak pomalu přikývl.

Napráhl ruku a sevřel knipl. Letadlo se naklonilo a zamířilo na východ.

DVANÁCT HODIN

Uviděli Londýn.

Mraky se náhle rozestoupily a polední slunce jim odhalilo celé zářící město. Elektrárna v Battersea hrdě tyčila k nebi své čtyři veliké komíny, stále nedotčené, i když většinu její střechy už dávno odnesl čas. Za budovou se objevil park, čtverec hustých zelených keřů a stromů, poslední ostrůvek obránců bojujících proti rozlézajícímu se městu. Ve velké dálce hnízdlilo Kolo milénia jako kouzelná stříbrná mince bez námahy udržující rovnováhu na hraně. A všude kolem se chouil Londýn: plynárny a obytné domy, nekonečné řady obchodů a vilek, silnice, koleje a mosty, to vše se táhlo po obou stranách a oddělovala to jen stříbřitá skulina, kterou byla Temže.

Alex si to všechno prohlížel z otevřených dveří letadla a byla v něm malá dušička. Měl padesát minut na to, aby si promyslel, co udělá. Padesát minut, během nichž letoun drncivě prolétal nad Cornwallem a Devonem, pak nad Somersetem a Salisburskou plání, až konečně doputoval nad North Downs a letěl dál k Windsoru a Londýnu.

Když se Alex dostal do letadla, měl v úmyslu spojit se rádiem s policií nebo prostě s někým, kdo by mu naslouchal. Jakmile ale u řízení uviděl pana Šklíbu, hned si to rozmyslel. Vzpomněl si, jak rychle se ten chlap oháněl tam před jeho ložnicí a jak potom, když byl Alex připoutaný k židli, po něm vrhl nůž. Bylo mu jasné, že vzadu v nákladovém prostoru je v bezpečí, hlavně dokud je pan Šklíba vepředu, na sedadle pro pilota a připoutaný bezpečnostními pásy. Neodvážil by se však přijít ani o kousek blíž k němu. I když drží pistoli, bylo by to příliš nebezpečné.

Napadlo ho, jestli nemá pana Šklíbu přimět, aby přistál na Heathrow. Jen co vstoupili do vzdušného prostoru Londýna, rádio začalo vztekle povykovat a přestalo, až když je pan Šklíba vypnul. Ani to by ale nebylo k ničemu. Než by se dostali k letišti, přistáli a zastavili, bylo by po všem.

A pak, jak se krčil v nákladním prostoru, poznal ty dva balíčky, co ležely vedle něj na podlaze. V tu chvíli docela přesně věděl, co musí udělat.

„Éééérg!“ vyrazil pan Šklíba. Otočil se na sedadle a Alex naposledy spatřil ten ohavný úšklebek, který mu do tváří vyt’al cirkusácký nůž.

„Díky za svezení,“ prohlásil Alex a vyskočil.

Ty dva balíčky, to byly padáky. Alex si je prohlédl a jeden si navlékl na záda, když byli ještě nad Readingem. Byl teď rád, že aspoň jeden den se účastnil paradesantního výcviku s muži od SAS, i když tenhle let byl o moc horší než ten nad velšskými vršky. Tentokrát žádné otvírací lanko. Nikdo ho neujistí, že mu padák správně zabalili. Kdyby ho napadl jiný způsob, jak se za sedm zbývajících minut dostat do Muzea vědy, zvolil by jej. Jenže jiný způsob nebyl. A tak Alex vyskočil.

Jakmile byl venku, už to nebylo tak zlé. Chvilíčku byl popletený, točila se mu hlava a znovu se do něj opíral vítr. Zavřel oči a přinutil se počítat do tří. Kdyby zatáhl moc brzy, mohl by se padák zachytit za ocas letadla. Ale i tak div neměl v ruce křeč, a sotva ucedil skrz zuby „tři“, už vši silou rval za šňůrku. Padák se mu rozvinul nad hlavou a jím to šklublo dopředu, až se mu postroj zařízl do podpaží a do boků.

Letěli ve výšce dvanáct set metrů. Když Alex otevřel oči, překvapilo ho, jak dokáže být klidný. Visel ve vzduchu pod uklidňujícím baldachýnem z bílého hedvábí. Měl pocit, jako by se ani trochu nepohyboval. Když opustil letadlo, město mu najednou připadalo vzdálenější a neskutečné. Zbýl jen on, nebe a Londýn. Skoro se bavil.

A pak uslyšel, jak se letadlo vrací.

Bylo ještě několik kilometrů daleko, ale jen co se ohlédl, spatřil je, jak se ostře naklání doprava a opisuje těsnou otáčku. Motory se zhouply a pak se stroj vyrovnal – a mířil přímo k němu. Pak Šklíba mu to nehodlal zbaštit tak snadno. Jak se letoun stále víc blížil, Alex jako by už viděl za oknem pilotní kabiny jeho věčný úsměv. Pan Šklíba se rozhodl otočit letadlo rovnou na něj a rozsekat ho ve vzduchu na cucky.

Jenomže Alex to čekal.

Sáhl do kapsy a vytáhl gameboye. Tentokrát v něm neměl žádnou kazetu se hrou: zato když byl ještě v letadle, vytáhl kazetu se hrou Bomber a hodil ji po podlaze před sebe. A právě tam byla nyní. Ležela kousek za sedadlem pana Šklíby.

Třikrát stiskl tlačítko START.

Kazeta uvnitř letadla vybuchla a vypustila oblak štiplavého žlutého dýmu. Ten se rozlezl po celém vnitřku, vířil za okny a plazil se ven otevřenými dveřmi. Pan Šklíba zmizel, kouř jej úplně zahalil. Letadlo zakolísalo a pak začalo klesat.

Alex sledoval jeho pád. Dokázal si představit, jak se oslepený pan Šklíba snaží pilotovat. Letoun se začal otáčet, nejdřív pomalu a pak stále rychleji. Motory kvílely. Ted' už mířil přímo k zemi a s vytím rozrážel vzduch. Za sebou táhl ocas žlutého dýmu. Na poslední chvíli se panu Šklíbovi podařilo zvednout nos letadla nahoru. Bylo ale dávno pozdě. Stroj vrazil na místo, které vypadalo jako zarostlá parcela u doků, poblíž řeky, a pak zmizel v ohnivé kouli.

Alex se podíval na hodinky. Tři minuty před dvanáctou. Ještě pořád je tři sta metrů nad zemí, takže to sotva stihne, leda by přistál rovnou na prahu Muzea vědy. Chytil pevně řemeny, snažil se řídit klesání a blížít se k zemi co nejrychleji.

Herod Sayle stál ve Východním sále Muzea vědy a blížil se už ke konci proslovu. Celou aulu přestavěli právě pro tuhle dějinnou chvíli, ve které budou Stormbreakery zapojeny on-line.

Sál byl směsí starého a nového, kamenných kolonád a podlah z nerez oceli, nejnovějších výkřiků moderních technologií i technických starožitností z dob průmyslové revoluce.

Uprostřed postavili pódium pro Sayla, pro ministerského předsedu, pro jeho tiskového mluvčí a pro ministra školství. Před nimi bylo dvanáct řad židlí – pro novináře, učitele a pozvané známé. Alan Blunt seděl v první řadě a tvářil se stejně neutrálně jako vždy. Vedle něj se posadila paní Jonesová v černých šatech a s velikou broží na klopě. Na druhé straně sálu vybudovali plošiny pro televizní kamery, které ted' mířily na řečnického Sayla. Proslov se živě přenášel

do škol po celé zemi a také se dostane do večerních zpráv. Sál byl ale plný, protože další dvě tři stovky lidí stály na galeriích v prvním a druhém patře. Lidé se na pódium dívali shora ze všech stran. Sayle mluvil, magnetofony se otáčely, mrkaly blesky fotoaparátů. Ještě nikdy nedal soukromník tak velkorysý dar celému národu. Prvořadá událost. Kus dějin.

„...a že za to, co se teď stane, můžete děkovat v první řadě a především panu ministerskému předsedovi,“ vykládal Sayle. „Doufám, že až bude večer přemítat o událostech, jež poznamenaly tento den, vzpomene si pan premiér na naše společná školní léta a na vše, čím se tehdy zabýval. Rovněž jsem přesvědčen, že poté tato země opravdu docení jeho kvality. Jisté je jedno. Na tento den nikdy nezapomeneme.“

Uklonil se. Rozlehl se nejistý potlesk. Premiér se trochu zmateně podíval na svého tiskového mluvčího. Ten s téměř neskrývanou nevychovaností pokrčil rameny. Ministerský předseda tedy zaujal své místo u mikrofonu.

„Nevím zcela jistě, jak na tohle odpovědět,“ zažertoval a všichni novináři se zasmáli. Vláda měla pohodlnou většinu a oni velice dobře věděli, že je předně v jejich zájmu, aby se premiérovým šprýmům smáli. „Jsem rád, že pan Sayle má natolik příjemné vzpomínky na naše školní dny, ale ještě radši jsem, že dnes společně můžeme natolik napomoci našemu školství.“

Herod Sayle ukázal na stůl stojící kousíček stranou od pódia. Na stole stál počítač typu Stormbreaker a vedle něj ležela myš. „Tohle je hlavní ovládání,“ prohlásil. „Stačí kliknout myší a všechny počítače budou zapojeny on-line.“

„Výborně.“ Premiér zvedl prst a pěkně se narovnal, aby ho všechny kamery mohly zachytit z toho profilu, který mu nejvíc lichotí. Kdesi venku začaly odbíjet věžní hodiny.

Alex je uslyšel z výšky ani ne stovky metrů, když už se střecha Muzea vědy jen řítila proti němu. Samu budovu spatřil chvíli po tom, co letadlo dopadlo na zem. Najít ji nebylo snadné, protože město se před ním rozkládalo jako trojrozměrná mapa. Jenomže on prožil v západním Londýně skoro celý život a do muzea chodíval poměrně

často. Nejprve zachytil pohledem tu viktoriánskou formu na bábovku, které se říká Albert Hall. Přímo na jih je vysoká bílá věž se zelenou kopulí: Imperial College. Alex klesal a připadalo mu, že se pohybuje rychleji. Celé město se změnilo ve fantastickou skládanku a on věděl, že na to, aby ji správně složil dohromady, má jen pár vteřin. Rozlehlá, výstřední budova s věžemi a okny jako u kostela. To bude jistě Přírodovědné muzeum. A to stojí na Cromwellově. Jak se odtamtud jde k Muzeu vědy? No samozřejmě, na světlech se zabočí doleva na Exhibition Road.

Je to jasné. Alex škubal za padák a mířil tím směrem. Jak drobná se ta budova zdála být ve srovnání s ostatními dominantami: hranol s plochou šedou střechou, který vyrůstá z hlavní ulice. Část střechy se ale skládá z oblouků, jaké bývají k vidění u nádražních hal nebo i u obrovských zimních zahrad. Klenby byly matně oranžové a tyčily se jedna za druhou. Vypadalo to, že jsou ze skla. Alex by mohl přistát na ploché části střechy. Pak by mu stačilo podívat se dolů zakřivenými okny. Pořád ještě měl pistoli, kterou sebral strážnému. Mohl by ji použít, aby premiéra varoval. A v nouzi i k tomu, aby zastřelil Heroda Sayla.

Bůhvíjak se mu dařilo domaněvovat nad muzeum. Teprve když prolétal posledních padesát metrů, uslyšel, jak hodiny odbíjejí dvanáctou, a došly mu najednou dvě věci. Padá příliš rychle. A na plochou část střechy se nestrefí.

Muzeum vědy mělo ve skutečnosti střechy dvě. Ta původní je georgiánská a vyrobili ji ze skla zpevněného drátem. Někdy v posledních letech ale začala protékat, a tak ji správa muzea nechala překrýt novou střechou z umělé hmoty. To bylo to oranžové, co Alex uviděl.

Vrazil do toho nohama napřed. Střecha povolila. Bortil se dál skrz ni, dovnitř, a jen o kousek minul rám z ocelových nosníků a žebříků pro údržbu. Skoro ani neměl čas všimnout si, že pod ním je cosi jako hnědý koberec, který se táhne nad celým vyklenutým skleněným obloukem. Pak vrazil i do té vrstvy a protrhl ji. Byla jen tenká a měla bránit světlu a prachu, aby se dostávaly ke sklu a pak dolů do sálu. Alex vyjekl a už se bořil skrze sklo. Konečně se padák

zachytil o nosník. Se šklubnutím se zastavil a už visel ve vzduchu uvnitř v prostoru Východního sálu.

A co uviděl?

Daleko dole a všude kolem něj se tři stovky lidí zarazily a ohromeně na něj zíraly. Další lidé seděli na židlích přímo pod ním a pár jich dostalo zásah padajícími troskami. Na zemi byla krev a střepy. Přes sál se táhla lávka ze zelených skleněných desek. Na jejím konci byl informační pult futuristického designu a před ním, v úplném středu, improvizované pódium. Nejdřív uviděl Stormbreaker. Pak nevěřícně rozpoznal ministerského předsedu, který s otevřenými ústy stál vedle Heroda Sayla.

Alex visel ve vzduchu na konci padáku. A když už na terakotovou podlahu dopadly i poslední kousky skla, najednou se jako stále sílící vlna vrátil do sálu pohyb i zvuk.

První zareagovali muži od ochranky. Když chtěli, byli anonymní a neviditelní, zato teď jako by byli všude, nořili ze zpoza kolonád, zpod lešení pro kamery, běželi po zelené lávce a v rukou, které byly ještě před vteřinkou prázdné, třímali zbraně. Alex vytáhl z kapsy maskáčů pistoli už předtím. Možná by se mu i podařilo vysvětlit, proč je tady, ještě než premiér uvede Stormbreakery do činnosti. Jenže o tom pochyboval. Nejdřív střílet a pak se teprve ptát, to je tak nejvyšší hláška z pitomého filmu. Jenže i rada z pitomého filmu může někdy být ta nejlepší.

Vyprázdnil zásobník.

V sále se překvapivě hlučně rozlehly výstřely. Lidé se dali do křiku, novináři se strkali a vráželi do sebe a prali se o místa, kde se dalo skrýt. První střela šla mimo. Druhá zasáhla premiéra do ruky, když měl prsty ani ne centimetr od myši. Třetí zasáhla myš a roztránila ji na kousky. Čtvrtá zasáhla síťovou šňůru, rozbila zástrčku a zkratovala počítač. Sayle se už vrhal k přístroji, odhodlán kliknout myší sám. Pátá a šestá kulka zasáhly jej.

Jakmile Alex vypálil poslední ránu, upustil pistoli, až rachotivě dopadla dolů na podlahu, a zvedl ruce. Připadal si směšně, jak visí od stropu a vzdává se. Už na něj ale mířila desítka zbraní, musel tedy prokázat, že není ozbrojený a že střílet nemusejí. Přesto zaťal zuby a čekal, kdy to do něj lidé od ochranky pustí. Skoro si představoval,

jak ho smršť střel rve na kusy. Nemohli si myslet nic jiného, než že je nějaký šílený terorista, který seskočil padákem do Muzea vědy a šestkrát vystřelil na premiéra. Zabít – to je jejich práce. Právě k tomu je vycvičili.

Jenže žádná střelba se neozvala. Všichni muži měli sluchátka a paní Jonesová jim mohla z první řady vydávat rozkazy. A jen co poznala Alexe, naléhavě promluvila do své brože. Nestřílet! Opakuji – nestřílet! *Čekat na rozkaz!*

Na pódiu začal z rozbitého, nefunkčního Stormbreakeru stoupat oblak našedlého dýmu. Dva bodyguardi doběhli k ministerskému předsedovi, který se držel za zápěstí a kterému z ruky kapala krev. Novináři se křikem dožadovali vysvětlení. Fotoaparáty blýskaly, televizní kamery se točily dokola a ostřily na postavičku houpající se vysoko nahoře. Další lidé od ochranky se na rozkaz paní Jonesové vydali zabezpečit východy, Alan Blunt třesl očima a konečně, pro jednou ho opustil bohorovný klid.

Nikde ale nebyl vidět Herod Sayle. Majitel Saylových závodů byl sice dvakrát zasažen, ale nějak se mu podařilo zmizet.

JASEN

„Maličko jsi to pokazil tím, že jsi postřelil premiéra,“ prohlásil Alan Blunt. „Ale vcelku nezbyvá než ti poblahopřát, Alexi. Nejen že jsi splnil naše očekávání. Vysoce jsi je překonal.“

Bylo pozdní odpoledne následujícího dne a Alex seděl v Bluntově kanceláři v budově Královské všeobecné na Liverpoolské ulici a naprosto nechápal, proč musí šéf MI-6 po tom všem, co pro ně udělal, mluvit jako amatérský učitel, který ho chválí za písemku. Paní Jonesová seděla vedle něj. Alex odmítl mátový bonbon, který mu nabízela, i když mu už začínalo docházet, že to bude zhruba tak celá odměna, které se mu dostane.

Teprve teď promluvila, poprvé od chvíle, kdy vešel. „Možná bys rád věděl něco o krycích operacích.“

„Jistě.“

Střelila pohledem po Bluntovi a ten přikývl.

„Tak především nečekej, že se o čemkoli dočteš v novinách pravdu,“ začala. „Nasadili jsme na to nejvyšší stupeň utajení, takže nikdo nesmí prozradit, co se stalo. Obřad z Muzea vědy samozřejmě přenášely televize, ale naštěstí jsme přenos odpojili, než stačily kamery zamířit na tebe. Nikdo tedy vlastně neví, že všechen ten zmatek nadělal čtrnáctiletý chlapec.“

„A hodláme se postarat, aby to tak i zůstalo,“ ucedil Blunt.

„Proč?“ Alexovi se to vůbec nezamlouvalo.

Paní Jonesová se neobtěžovala odpovédět. „Média samozřejmě něco uveřejnit musejí,“ pokračovala. „Rozšířili jsme, že Sayla napadl člen zatím neznámé teroristické organizace a že se Sayle uchýlil do úkrytu.“

„Kde vlastně je?“ zajímal se Alex.

„Nevíme. Ale najdeme ho. Na světě není místo, kam by se před námi mohl schovat.“

„Tak jo.“ Moc přesvědčeně to Alex neřekl.

„Co se týče Stormbreakerů, už jsme oznámili, že mají životu nebezpečnou výrobní vadu a že každý, kdo je zapne, by mohl dostat

elektrickou ránu. Pro vládu je to samozřejmě trapné, ale stahujeme je a svážíme. Sayle byl naštěstí dost velký fanatik a naprogramoval je tak, aby virus neštovic mohl vypustit pouze sám ministerský předseda z Muzea vědy. Tobě se podařilo zničit spouštěcí mechanismus, takže ani v těch pár školách, kde se pokusili zapojit počítače sami, se nikomu nic nestalo.“

„Ale bylo to o vlásek,“ vzal si slovo Blunt. „Analyzovali jsme vzorky. Virus je smrtící. Snad ještě horší než to, co chystali v Iráku za války v Perském zálivu.“

„Víte, kdo mu virus dodal?“ zeptal se Alex.

Blunt si odkašlal. „Ne.“

„Ta ponorka, co jsem viděl, byla čínská.“

„To ještě samo o sobě nic neznamena.“ Bylo víc než jasné, že Blunt o tom nechce mluvit. „Každopádně nepochybuji, že provedeme všechna nezbytná šetření...“

„A co Jasen Gregorovič?“ chtěl vědět Alex.

Slova se znovu ujala paní Jonesová. „Zavřeli jsme továrnu v Port Tallonu,“ oznámila. „Většinu personálu jsme už zajistili. Naneštěstí si nemůžeme promluvit ani s Nad'ou Völeovou, ani s tím člověkem, kterého znáš jako pana Šklíbu.“

„Ten toho stejně moc nenapovídal,“ utrousil Alex.

„Ještě štěstí, že letadlo s ním spadlo na staveniště,“ pokračovala paní Jonesová. „Nikdo kromě něj nepřišel o život. A co se týče Jasena, nejspíš zmizel. Z toho, co jsi nám řekl, jasně vysvítá, že nepracoval přímo pro Sayla. Spíš pro ty, kdo Sayla podporovali... a pochybuji, že ti z něj budou mít velkou radost, Jasen je už nejspíš na druhém konci světa. Ale snad ho jednoho dne najdeme. Nikdy ho nepřestaneme hledat.“

Dlouho bylo ticho. Oba dva šéfové špionáže zřejmě už řekli vše, co říct chtěli. Zbývala ale jedna otázka, které se zatím nikdo nedotkl.

„Co bude se mnou?“ položil ji Alex.

„Vrátíš se do školy,“ odpověděl Blunt.

Paní Jonesová vytáhla obálku a podala ji Alexovi.

„To je šek?“ zajímal se.

„To je lékařské potvrzení, že jsi ty tři týdny nemohl do školy kvůli angíně. Moc vážný případ angíny. Kdyby se někdo vypytał, ten lékař je skutečný. Neměl bys mít žádné potíže.“

„Budeš dál bydlet ve strýcově domě,“ pravil Blunt. „Starat se o tebe bude ta hospodyně, Jack Co já vím jak se jmenuje. Aspoň tě budeme mít po ruce, pokud tě budeme znovu potřebovat.“

Znovu potřebovat. Ta slova Alexe zmrazila víc než všechno, co se s ním dělo poslední tři týdny. „Vy si děláte legraci,“ utrousil.

„Kdepak.“ Blunt se na něj díval naprosto chladně. „Já nemám ve zvyku žertovat.“

„Vedl sis výtečně, Alexi,“ ozvala se paní Jonesová a snažila se nasadit smířlivější tón. „Sám premiér nás žádal, ať ti vyřídíme jeho dík. A upřímně řečeno, mohlo by být úžasně šikovné, že máme někoho tak mladého –“

„Tak nadaného jako ty,“ opravil ji rychle Blunt.

„– koho můžeme občas nasadit.“ Napráhla ruku a zastavila jakékoli námitky. „Nebudeme o tom diskutovat,“ rozhodla. „Pokud se ale objeví další vážná situace, možná se znovu spojíme.“

„Nojo. To určitě.“ Alex se na jednoho po druhém zadíval. Tihle dva prostě zápornou odpověď nevezmou. Svým způsobem jsou jeden jako druhý asi tak milí jako pan Šklíba. „Můžu jít?“ zeptal se.

„Samozřejmě,“ přikývla paní Jonesová. „Mám tě nechat odvézt domů?“

„Ne, díky.“ Alex vstal. „Já trefím.“

Měl by se asi cítit líp. Jel výtahem dolů do přízemí a přemýšlel o tom, že zachránil tisíce dětí, porazil Heroda Sayla a že ho nezabili, dokonce ani vážněji nezranili. Tak proč je tak nespokojený? Odpověď byla prostá. Blunt jej k tomu všemu přinutil. Největší rozdíl mezi ním a Jamesem Bondem nakonec není ve věku. Největší rozdíl je ve věrnosti. Za starých časů špioni dělali svou práci proto, že milovali svou vlast, protože tomu, co dělali, věřili. On ale nikdy neměl na vybranou. Dneska už nikdo špiony nezaměstnává. Jen používá.

Vyšel z budovy a chtěl dojít k metru, když tu ale kolem projel taxík, a tak na něj mávl a zastavil jej. Podíval se krátce na řidiče,

který se hrbil nad volantem v příšerně potrhaném, doma upleteném roláku, a pak zapadl na zadní sedadlo.

„Cheyne Walk, Chelsea,“ oznámil adresu.

Ridič se otočil. V ruce držel pistoli. Tvář měl bledší, než když ho Alex viděl naposledy, jako by se mu do ní vepsala bolest od těch dvou zásahů, a ať se to zdálo být jakkoli nemožné, byl to Herod Sayle.

„Jestli se jenom pohneš, kluku *safraportská*, zastřelím tě,“ pohrozil. Z hlasu mu přímo odkapával jed. „Jestli na mě něco zkusíš, zastřelím tě. Sed’ a nehýbej se. Pojedeš se mnou.“

Dveře se automaticky zamkly. Herod Sayle to otočil a vyrazil po Liverpoolské k City.

Alex netušil, co dělat. Věděl najisto, že Sayle má v úmyslu ho zastřelit každopádně. Proč by jinak tak hrozně riskoval a jezdil až ke dveřím londýnského sídla MI-6? Napadlo ho, jestli nemá zkusit otevřít okno a získat si na světlech pozornost někoho ve vedlejším autě. Z toho by ale nic nebylo. Sayle by se otočil a zabil ho. Ten člověk už nemá co ztratit.

Jeli deset minut. Byla sobota a čtvrt’ byla pro auta uzavřená. Provoz byl slabý. Pak Sayle zaparkoval před moderní výškovou budovou s proskleným průčelím, před jejímž hlavním vchodem stála moderní socha – dva velikánské bronzové vlašské ořechy na betonové desce.

„Vystoupíš se mnou,“ poručil Sayle. „Vejdeme spolu do budovy. Kdyby tě napadlo utíkat, tak si vzpomeň, že ti mířím na záda.“

Sayle vylezl první. Ani na chvíli nespouštěl chlapce z očí. Alex odhadl, že ho zřejmě zasáhl do levé paže a do ramene. Levička mu bezvládně visela. Pistoli ale držel pravou rukou. A ta se mu ani nezachvěla a zbraň stále mířila Alexovi na záda.

„Dovnitř.“

Budova měla lítací dveře a ty byly otevřené. Alex vešel do mramorem obložené haly s koženými pohovkami a zakrouceným recepcním pultem. Ani tady nikdo nebyl. Sayle pohnul zbraní a Alex došel k řadě výtahů. Jeden už na ně čekal. Nastoupili si.

„Dvacáté deváté,“ oznámil Sayle.

Alex stiskl tlačítko. „To kvůli vyhlídce?“ zeptal se.

Sayle přikývl. „Ty tvoje *safraportské* vtipy. Ale jen si posluž, poslední se budu smát já.“

Mlčky stáli. Alex ucítil přetlak v uších, výtah stoupal výš a výš. Sayle se do něj vpíjel pohledem, poraněnou ruku si tiskl k boku, opíral se o dveře. Alex přemýšlel, jestli ho nemá napadnout. Jen kdyby to mohl udělat překvapivě. Ale kdepak... jsou moc blízko. A Sayle je napjatý jako pružina.

Výtah zpomalil a dveře se otevřely. Sayle ukázal hlavní. „Doleva. Dojdi ke dveřím. Otevři.“

Alex mu vyhověl. Na dveřích byl nápis HELIPORT. Někam nahoru vedly betonové schody. Alex se ohlédl po Saylovi a ten přikývl. „Nahoru.“

Vystoupili po schodech a dostali se k dalším dveřím s otvíráním na páku. Alex ji stiskl a prošel jimi. Zase byli venku, jenže teď třicet pater vysoko, na ploché střeše se stožárem vysílačky a s vysokým kovovým plotem všude dokola. Stáli se Saylem na kraji velikého, červeně nakresleného kříže. Alex se rozhlédl a zjistil, že přes celé město dohlédne až do doků. Když odcházel z kanceláří Královské všeobecné, vypadalo to na poklidný jarní den. Tady nahoře se ale hnal vítr a převalovala se mračna.

„Všechno jsi zkazil!“ zaskučel Sayle. „Jak jsi to dokázal? Jak jsi mě přechytračil? Kdybys byl chlap, porazil bych tě! Jenže oni museli poslat kluka! Kluka ze školy, *safraporte*! Ale ještě není po všem! Odjedu z Anglie. Vidíš?“

Sayle pohodil hlavou, Alex se otočil a uviděl, že se ve vzduchu za nimi vznáší vrtulník. Odkud se tu vzal? Byl červený a žlutý, lehký jednomotorový stroj a za jeho řízením se krčil nějaký člověk s tmavými brýlemi a v přilbě. Typ Colibri EC120B, jeden z nejtišších létajících strojů na světě. Oblétl je a vrtule stále tepaly vzduch.

„Tohle je moje jízdenka pryč odsud!“ pokračoval Sayle. „Nikdy mě nenajdou! A jednou se vrátím. Příště se už nic nezvrtne. A ty tu už nebudeš a nezastavíš mě. Skončil jsi! Tady umřeš!“

Alex nemohl dělat zhora nic. Sayle zvedl zbraň a zamířil, oči měl rozšířené, zorničky černější než kdy předtím a maličké tak, že uprostřed vyvaleného bělma vypadaly jen jako špendlíkové hlavičky.

Ozvala se dvě krátká a suchá prásknutí.

Alex sklonil hlavu a čekal, že uvidí krev. Nic tam nebylo. Vůbec nic neucítil. Pak se Sayle zapotácel a padl na záda. V prsou mu zely dvě díry.

Helikoptéra přistála na středu kříže. Vystoupil z ní Jasen Gregorovič.

Nepustil z ruky zbraň, kterou před chvílí zabil Heroda Sayla, došel až k němu, obrátil mrtvolu botou a prohlédl ji. Pak spokojeně přikývl a vrátil zbraň do pouzdra. Předtím už vypnul motor vrtulníku, a tak teď za ním lišty vrtulí zpomalovaly a zastavovaly se. Alex k němu vykročil, Jasen jako by si ho teprve teď povšiml.

„Vy jste Jasen Gregorovič,“ ozval se Alex.

Rus přikývl. Bylo nemožné odhadnout, co se v jeho mozku děje. Světle modré oči neprozrazovaly nic.

„Proč jste ho zabil?“ zeptal se Alex.

„Měl jsem takové instrukce.“ V jeho hlase nebylo ani stopy po cizím přízvuku. Mluvil mírně a rozumně. „Začal překážet. Takhle to bude lepší.“

„Pro něj jistě ne.“

Jasen pokrčil rameny.

„A co se mnou?“ chtěl vědět Alex.

Rus přešel po chlapci pohledem, jako by si ho přeměřoval. „O tobě nemám instrukce žádné,“ prohlásil.

„Vy nezastřelíte i mě?“

„Mám k tomu nějaký důvod?“

Nastala odmlka. Dívali se přes mrtvolu Heroda Sayla jeden na druhého.

„Zabil jste Iana Ridera,“ ozval se Alex. „Byl to můj strýc.“

Jasen pokrčil rameny. „Zabím hodně lidí.“

„Jednoho dne zabiju já vás.“

„O to se už hodně lidí pokusilo.“ Jasen se usmál. „Bude pro tebe lepší, když se už nepotkáme, to mi věř. Vrať se do školy. A až od tebe budou příště něco chtít, odmítni to. Zabíjení je pro dospělé – a ty jsi pořád ještě kluk.“

Otočil se k Alexovi zády a nastoupil do kabiny vrtulníku. Listy se znovu roztočily a za pár vteřin se stroj zvedl do vzduchu. Chvilku

se vznášel nad stěnou budovy, Jasen za sklem zvedl ruku. Přátelské gesto? Pozdrav? Alex zdvihl paži také. Helikoptéra odletěla.

Alex jen stál na místě a díval se za ní, dokud mu v ubývajícím podvečerním světle nezmizela.

OBSAH

Pohřební hlasy
Nebe pro auta
Královská všeobecná
„Co ty na to?“
Nula nula nic
Žádné hračky
Physalia physalis
Plnou parou do maléru

Noční návštěvníci
Smrt se skrývá v travinách
Dozmaryho důl
Za dveřmi
Školní tyran
V hluboké vodě
Jedenáct hodin
Dvanáct hodin
Jasen

STORMBREAKER

ANTHONY HOROWITZ

Z anglického originálu
Stormbreaker, vydaného nakladatelstvím
Walker Books, Londýn, 2000,
přeložil Richard Podaný
Ilustrace na obálce Marta a Miro Hadincovi
Grafická úprava Miro Hadinec
Vydal jako svou 9250. publikaci
Albatros nakladatelství, a. s., Praha, 2003
Odpovědná redaktorka Marie Vondrášková
Výtvarná redaktorka Alexandra Horová
Technická redaktorka Arnoštka Svobodová
Vytiskl FINIDR, s. r. o., Český Těšín
1. vydání

13-731-003
14/55

Pro čtenáře od 9 do 99 let i více

Anthony Horowitz
STORMBREAKER

**TO NEJLEPŠÍ Z TRADICE ŠPIONÁŽNÍCH
ROMÁNŮ A THRILLERŮ!**

Pokud existuje klukovský hrdina
formátu Jamese Bonda, kterého budou
uznávat děti i dospělí, pak je to právě

ALEX RIDER

v napínavé akční trilogii
Anthony Horowitze.

Alex Rider žije jen se svým strýcem, Ianem Riderem. Jednoho dne ale Alexovi přijdou oznámit, že strýc zemřel. Zabil se při dopravní nehodě. Některé podrobnosti nehody však křiklavě nesedí a Alex brzy zjistí, že údajná dopravní nehoda spočívala v plném zásahu auta ze samopalu. Proč mu chtějí tajit, jak strýc zemřel?

Alex začne vše tajně prošetřovat a brzy se dozví, že jeho strýc nebyl bankéř, ale špion. To ovšem není zdaleka vše. Ian Rider zemřel, když pro britskou zpravodajskou službu MI-6 prošetřoval poměry v Saylových závodech, které vyvinuly revoluční typ počítače, nazvaný Stormbreaker. A právě Stormbreaker představuje temnou hrozbu a před Alexem se rozkrývá nebezpečné spiknutí...

ISBN 80-00-01189-1

14/55

13-731-003